

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

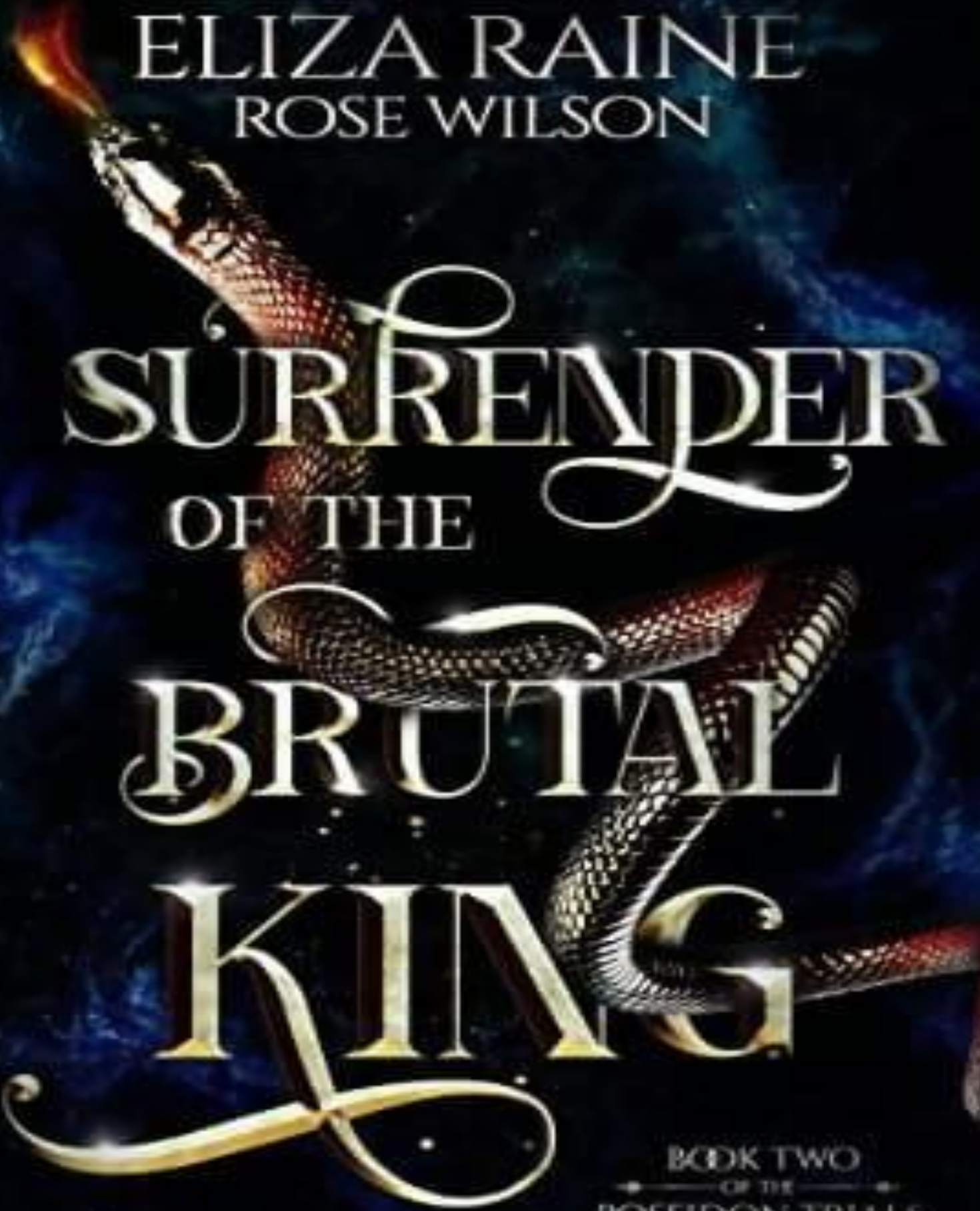
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZA RAINÉ
ROSE WILSON

SURRENDER
OF THE
BRUTAL
KING

BOOK TWO
— OF THE —
POSEIDON TRIALS

DARK GODS OF OLYMPUS

ZALIM KRAL'IN TESLİM EDİLMESİ

POSEIDON DENEMELERİ II

ELİZA RAINE

Rose Wilson

1

ALMI

Dondurucu su, biraz su yutmak aklıma bile gelmeden beni yuttu. Dürüst olmam gerekirse, Pegasus'un sırtına atlamadan ve Poseidon'un batan formundan sonra suya dalmadan önce hiçbir şey tam olarak aklıma gelmemiştir.

Mavi iki yanımda kanatlarını çırdı ve kendi başıma becerebileceğimden çok daha hızlı bir şekilde suyu delip geçtik. Ama Poseidon'un taştan gövdesi daha hızlı batıyordu. Blue'nun yelesini kavradım, panik ve korku vücuduma doldu ve havam bitmeden ona ulaşabilirsem ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Blue düşüncelerimi hissetmiş olmalı çünkü aniden ileri atılıp bizi kararan derinliklere doğru mahmuzladı. Poseidon'un zırhı artık loş ışıktaki parıldadı ve ondan daha hızlı hareket ettiğimizi fark ettiğimde bir umut ışığı kaslarımı gerdi. Sadece on saniye sonra, pegasus onu yakalamıştı, altın kanatları, batan tanrının altından geçerken okyanus akıntılarını kesiyordu. Poseidon'un ağır bedeni kanatlı atın omuzlarına sertçe inerken Blue'nun sırtına bindim ve tutundum. Kaymaya başladı ve Blue'yu uyluklarımla daha sıkı tutmaya çalışırken bir kolumu ona doladım.

Pegasus hızla yükseldi, yükü artık çok daha ağırdı ve hızı da bunu yansıtıyordu. Ciğerlerimdeki yanmayı veya Poseidon'un

titreyen tutuşumun altındaki göğsünün buz gibi soğukluğunu fark etmemeye çalıştım.

Ne olmuştu? Şifacının büyüü yıpranmış mıydı? O deli yarattığı öldürmek onu yeterince zayıflatmış mıydı?

Peki yüzeye çıktığımızda onunla ne yapardım?

Eğer yüzeye çıkarsak.

Blue'nun kanatları mücadele ederken daha da hızlı atıyordu ve Poseidon heykelini pegasusun sırtında tutmak ve kendimi asmak için gereken çaba beni yoruyordu. Yakında havam bitecekti, biliyordum.

Bir ses zihnimde çınladı, gergin ve acildi. Sadece onu bitiş çizgisine getir. Duruşma bitene kadar müdahale edemeyiz ama döndüğünüzde size yardımcı olabiliriz.

Persephone?

O ve diğer tanrılar neler olduğunu görmüşler miydi? Şimdi bizi görebilirler mi?

Pegasusun daha hızlı hareket etmesini isteyerek, yukarı bakmak için boynumu kaldırdım. Işık suyun yüzeyinin üzerinde parlıyordu ve kutsanmış hava şimdi çok yakındı. Dudaklarım aralandı ve tekrar kenetledim.

Hadi, hadi, hadi, lütfen. Lütfen, nefesimi biraz daha tutmama izin verin.

Sadece hayatta kalma yeteneğime bağlı olan hayatım değildi. Lily'nin ve Poseidon'un da öyleydi.

Suyun içinden bana doğru tirbuşonlu küçük bir kabarcık akışı geldi, yaklaştıkça daha da büyüdü ve ben gerildim. Poseidon elimden kaydı ve Blue'nun yelesini bırakıp onu tutmak zorunda kaldım, onu vücudumla pegasus'un boynu arasına daha sıkı kaldırdım. Hareket çok fazlaydı ve ciğerlerim asitle dolmuş gibi yanıyordu. Ağzım açıldı, burun deliklerim içgüdüsel olarak beni havayı emmeye zorladı.

Baloncuklardan oluşan şerit üzerime hücum etti, kafamın etrafından dolandı ve ağızıma döküldü. Hava, serin ve gevrek, boğazımı ve ciğerlerimi doldurdu ve nefesim kesildi. Kabarcıklar vızıldamaya devam ederken, saçlarımı batan gözlerimden kaldırırken ve vücuduma kutsanmış hava verirken görüşümü daha net hale getirirken içime bir rahatlama geldi.

Havanın nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama yutkundduğumda yakarışımı duyan herkese bir teşekkür duası gönderdim.

Baloncuklar kafamın etrafında koştu, o kadar hızlıydı ki, sanki bir hava miğferi giyyormuşum gibi, yüzümün her tarafında temiz bir hava tabakası oluşturdular. Tutuşumu Blue'ya ayarladım, cesaret verircesine omzunu ovuşturdum ve suyun içinden hafif bir kişneme duydum. Konuşmaya çalıştım, düşüncelerim tekil, bitkinlik ve çaresizlik vücuduma adrenalin pompalıyordu.

"Harika gidiyorsun, Mavi. Onun hayatını kurtarıyorsun." Sesim net bir şekilde çıktı. Pegasus daha yüksek sesle kıvranırken inanılmaz bir şekilde gözlerimi kırıştırdım ve biraz daha hızlı hareket ettiğinden emindim.

Saniyeler sonra kafam yüzeye çıktı. Baloncuklar kayboldu ve yan Rüzgar'ı hemen yanımda görmek için garip pozisyonumda döndüm.

Yarışı bitir, dedim kendi kendime acilen.

Yarışı bitirmem gerekiyordu.

Mavi sürekli kanatlarını çırpıyordu ve ne kadar yorgun olduğunu görmek beni üzüyordu. "Bizi gemiye götürebilir misin?" Küçük, bitkin bir kişneme yaptı, sonra bizi denizden kaldırdı.

Poseidon'un taştan gövdesi yeniden kaymaya başlayınca bir çığlığı bastırdım ama Blue hızlı hareket etti ve birkaç saniye

içinde köprüye doğru inip çıkan kutunun yanında havada süzülüyorduk. Çırpınarak Poseidon heykelini sandığa devirdim ve peşinden tırmandım. Ağır yükünden kurtulan Blue kanatlarını salladı, bacakları havada tekmeledi.

"Teşekkür ederim," nefes aldım. "Güvertede görüşürüz."

Kutunun kalkmasını istedim, Poseidon orada yatarken kapıyı çekemedim, uzuvları hareketsizdi. Nefes nefese tahtaya yığılırken güzel yüzüne kazınmış ifadeye baktım.

Üzüntü. İfadesi neredeyse dayanılmaz bir üzüntüydü.

Neden bütün tanrılar adına onun peşinden gitmiştim?

Ne saçmalıyordum ki?

Yapmadım, anladım. Akılcı düşünce beni tamamen terk etmişti, ruhum kadar derin bir içgüdü beni denize gönderiyordu.

Taşa dönüşmeden önce bana yaptırmış mıydı? Onu sihirle kurtarmam için beni zorlamış mıydı? Ona yardım edebilecek tek kişi bendim; sadece yarışmacılar Denemeye katılabilir.

Kutu güverteye ulaştığında gıcırdıyordu ve güverteye çıkarken Poseidon'un delicesine ağır taş gövdesini de sürükleyerek elimden geldiğince hızlı bir şekilde ayağa kalktım. Taş çizimleri kalaslarda çizikler bıraktı.

"Üzgünüm, gemi," dedim onu bırakıp direksiyona geçerken.

"Beni bitiş çizgisine götür lütfen."

Kryvo gıcırdadığında ve gemi öne doğru yalpalarken Blue güverteye indi.

"Alm! Almi, öldüğünü sanıyordum! Ölmüş olamazsın, sen benim tek arkadaşımsın!"

"Ölmedim," diye temin ettim, ıslak saçlarımı yüzümden geriye iterek ve okyanus havasını minnetle uzun nefeslerle soludum.

"Poseidon mu?"

Omzumun üzerinden sağlam granit vücuduna baktım.

"Numara. Henüz değil."

ALMI

pırıltılı bitiş çizgisinden geçtiği anda, beyaz bir ışık parladı ve güvertede yanımda Hades ve Persephone belirdi. Persephone bir anda Poseidon'un yanına gitti, avuçlarından sarmaşıklar fışkırdı ve Poseidon'un uzuvlarını daha o ona ulaşmadan sardı. "Ona ne oldu?" Hades bana dönerek sordu. Ölülerin tanrısına boyun eğmek için ezici bir dürtü beni ele geçirdi ve bakışları benimkilere takılırken gümüş gözleri döndü.

Ben cevap veremedim Atlas'ın sesi gökyüzünde gürledi, sesinde neşe vardı.

"Görünüşe göre Poseidon Yargılamalarında zaten bir kayıp vermiş olabiliriz!"

Hades'in yüzü bir hırıltıya dönüştü ve vücudundan sızan dumanlar siyah elbisesini gizledi.

"Hades, onu uyandıramam ama orada yaşıyor."

Persephone'nin sesine ikimizde döndük.

Her nasılsa, onun hâlâ hayatta olduğunu biliyordum ama bu, içgüdülerimin doğrulanmasıyla hissettiğim rahatlamayı durdurmadı.

Hades bana döndü. "Ne oldu?" o tekrarlardı.

"Bilmiyorum. Yani, insanları taş çeviren bir dertle savaştığını biliyorum." Artık bunu onlardan saklamanın bir anlamı yoktu.

"Ama şimdi neden olduğunu bilmiyorum. izliyor muydun?"

Hades, benimle taş tanrının arasına bakarak yavaşça başını salladı. "Evet. Her şey alevli tabaklarda yayınlanıyor." Alev yemekleri televizyon gibiydi Olympus. Çoğu hanenin içinde köz yakmak için büyük demir kaseler vardı, böylece toplanıp tanrıların dünyaya göstermek istediği her şeyi izleyebilirlerdi.

"Neden o canavarla savaşıyordu?"

"Atlas," diye hırladı Hades. "Yaratık Poseidon'u bekliyordu. Kalypso ve Ceto'nun yüzeye çıkmadan bitiş çizgisini düz bir şekilde geçmesine izin verdi. Poseidon oraya varır varmaz, onu ve gemisini sürükleyerek ayağa kalktı. Polybotes, bitiş çizgisine ulaşmadan hemen önce geçti ve canavardan hiçbir şekilde ilgi görmedi. Sadece kardeşimden sonraydı."

Persephone, Poseidon'un üzerine çömeldiği yerden ayağa kalkarak, "Ona yardım edebilecek birini bulmalıyız," dedi.

"Bir şifacının onu uzak tutmasına yardım ettiğini ama tedavi edemediklerini söyledi."

"Ne şifacısı?"

Cevap verirken kaşlarımı çattım. "Söylemedi ama Galatea bunu bilen diğer kişi."

"O zaman ona sorarız. Gitmeye hazır mısınız?" Hades bana baktı ve bir şeye hazır olup olmadığının sorulmasına o kadar alışık değildim ki, ona sadece gözlerimi kırıştırdım.

Persephone yumuşak bir sesle konuştu. "Şokta olmanı anlayabiliyorum, Almi. Ama artık gitmeliyiz."

başımı salladım. "Beklemek!" Geminin direksiyonuna döndüm. Kryvo nerede saklandığını görebileceğim kadar uzun süre kırmızı parladı. "Teşekkürler, gemi," dedim yüksek sesle, küçük denizyıldızını avucuma aldığım gerçeğini gizlemeye çalışarak. "Peki. Ben hazırım."

Galatea'nın ve bir düzine saray görevlisinin ve muhafızının devasa bir alev çanağının, bitiş çizgisinin bir görüntüsü ve turuncu alevler içinde havada asılı duran dört hayatta kalan geminin önünde durduğu sarayın avlusuna girdik.

"Efendim." Öne doğru koştu, yüzünde bir korku maskesi vardı.

"Galatea, ona daha önce yardım eden şifacı kimdi?"

Bana döndü ve ifadesinin öfke ya da şüphe yerine saf minnettarlık ifadesi olduğunu görünce şok oldum. "Onu

kurtardın. Sen olmasaydın şu anda okyanus tabanında yatıyor olurdu."

"Ben, şey..." Bir elimle karışık saçlarımı beceriksizce geçirdim.

"Mavi de yardımcı oldu," dedim.

Uzanıp diğeri elimi tuttu. "Teşekkürler."

Hades içini çekti. "Şifacı," diye emretti. "Şimdi."

Galatea ona döndü, yüzü kızardı ve başı öne eğildi. "Elbette, güçlü olan."

Kahretsin, ona böyle mi demeliydim? Persephone'ye baktım ve bana güven verici bir gülümseme gönderdi.

"Balık aleminde bir ejderhaydı. Ziyaretçileri hafife almıyor."

Bir ejderha? Galatea'da ağzım açık kaldı.

Hades başını salladı. "Eremitis mi?"

"Evet," diye onayladı Galatea. "Yalnızca senin ya da kardeşlerin kadar güçlü birini ağırlayacak."

"İyi. Poseidon'u ona kendim götüreceğim." Hades Persephone'ye döndü, onu bu kadar kısa bir kucaklamanın mümkün olduğunu bilmediğim bir yoğunlukla öptü. "En kısa zamanda görüşürüz aşkım."

"Güvende ol," dedi yanağına dokunarak. Bir parlama oldu ve iki kardeş gitti.

Persephone bana şaşkın şaşkın bakarken bana baktı.

"Oturarak yapabiliymişsin gibi görünüyorsun," dedi. "Ve belki sert bir içki."

Ona baktığımda, bende yarattığı sıcaklık hissi o kadar yabancıydı ki, ona güvenmemeye karar verdim. Ama o bir şifacıydı ve bana karşı hiçbir düşmanlığı beslemiyor gibiydi. Belki de sadece... kibar davranıyordu.

Az önce olan her şeyi gözden geçirebilmek için Lily'nin imajını canlandırmak, onunla yalnız kalmak için bir arzu kıvılcımı hissettim. Ama sonra bir sürü soruyla yüzleşmem gerekecekti.

Poseidon'un hayatını kurtarmak için neden kendi hayatımı ve onun hayatını riske attığım gibi.

"Bir içki kulağa hoş geliyor." Bu soruları bir süre daha ertelemek bana çok yakıştı. "Çörekler varsa, bu daha da iyi olurdu."

"Donutlara ihtiyacın olursa, donut bulabilirim," dedi Galatea, bana hâlâ bir tür kahramanmışım gibi bakarak.

"Ciddi anlamda? Bana çörek alır mısın?"

"Sana ne istersen alırım. Kralı kurtardın."

Ben onu ve Persephone'yi saraya kadar takip ederken, kadınların sırtını döndüğünde Kryvo'yu gizlice köprücük kemiğime kaldırırken, sözleri kafamda dönüp duruyordu.

Kralı kurtardın.

Neden? Niye? Onu neden kurtarmıştım?

Lanet olası sorudan kaçamıyordum.

Ve derinlerde, cevaptan da kaçamayacağımı biliyordum.

Kendime bunun, Poseidon'un tüm zamanımı hayatımı kurtarmak için bu müstehcen karmaşaya kapılmış olduğum için harcadığını söyleyebilirdim. ona borçluydum.

Kendime bunun, onun Kova'yı yönetmek için doğru kişi olduğuna inandığım için olduğunu ve eski kızgın Titanların kötü adamlar olduğunu ve tahtta gerçek kralı tutmak zorunda olduğumu söyleyebilirdim.

Kendime bunun, o noktada ona yardım edebilecek tek kişi olduğumu ve bunun olmasını engelleyebildiğim zaman bir insanın ölmesine izin verecek durumda olmadığımı söyleyebilirdim.

Gerçek mi?

Ben onun peşinden gidemezdim. Bu, dikkatlice düşünüp mantıklı bir karara vardığım bir şey değildi. Arkasından okyanusa atlamak yürümek, hatta nefes almak kadar içgüdüselidi.

Adamı zar zor tanıyor olabilirim ama ona bir şekilde bağılıydım. Ateşli öfkesi ve sefil tavrı, aydınlık ve parlak Lily'nin antiteziydi ve hayatımda istemediğim her şeyi temsil ediyordu - kontrol, kurallar ve asık suratlı sessizlik.

Yine de o fırtınalı gözlere baktığımda bastırıldığı tutkuyu hissedebiliyordum. Tutkunun ne için olduğunu bilmiyordum; Belki de ondan bir kereden fazla hissettiğim o sonsuz özgürlük duygusu ya da onun krallığının yaratıklarıyla olan bağı? Ama her ne ise, onun dünyaya sunduğundan çok azılı ve kontrollü deniz tanrısı olduğunu biliyordum.

Ya emin olmasaydım?

Sonra o gülümseme... Kahretsin, o gülümseme.

Hiç görmemiş olmayı diledim. Çok kısa ve yine de tekrar görmem gerekiyordu.

Ve hayatım boyunca kız kardeşimden başka hiçbir şeye ihtiyacım olmamıştı.

3

ALMI

İçimde dikkat çekmek için savaşılan duygu ve düşünceler ezici bir sınırdı. Elimi yüzümde gezdirdim.

"Kahretsin, üzgünüm!" Dikkatim o kadar dağılmıştı ki doğruca Persephone'ye girdim.

"İyi misin?" Galatea solumuzdaki büyük çiftli kapıları açarken beni sabitledi.

"Elbette. Biraz... bunaldım," dedim.

"Bu hissi biliyorum."

Galatea'dan sonra Persephone beni odaya yönlendirdi ve mekana girerken tuhaf bir sakinlik içimi kapladı.

İblis ahmak fener balığının neden olduğu gibi sisli bir sakinlik değil, sakin, rahatlatıcı bir hava vardı ve bu bende iyi bir kitapla kıvrılıp huzur içinde uyumak istememe neden oldu.

Galatea, "Biz buna misafir odası diyoruz," dedi. "Eminim Poseidon sen iyileşirken onu kullanmamıza aldırılmaz."

Bir misafir odası fikrini İngiliz dönem dramalarıyla ilişkilendirdim ve bir şekilde bir bağlantı kurabildim. Oda bir kulenin yarısı, yarım daire şeklinde görünüyordu. Odanın kenarını çevreleyen sütunların arasında duvarlar vardı, ama onları neredeyse duvar halısı gibi devasa perdeler kaplamıştı. Kumaş tam olarak Poseidon'un cübbesinin yapıldığı malzemeye benziyordu ve malzeme hareket etmese de okyanusun renkleri girdap şeklinde yüzeyde oynaşıyordu.

Zemin, sarayda gördüğüm her yerde olduğu gibi mermer karolarla değil, zengin, yumuşak, siyah bir halıyla kaplıydı. Odanın çevresinde lacivertin çeşitli tonlarında kocaman yumuşacık kanepeler vardı ve sandalyelerin yanında kitaplarla ve biblolarla kaplı gül ağacından yan masalar duruyordu. Duvarlar boyunca rastgele aralıklarla uzun boylu saksı bitkileri ona biraz egzotik bir hava veriyordu ve dalgaların yumuşak bir şekilde çarpmasını duyabildiğimden emindim.

Çok güzel, dedi Persephone, odanın kenarında yürürken parmaklarını on metrelik bir bambu bitkisinin yapraklarında gezdirerek.

"Öyle." Başımı salladım. "Çok rahatlamış."

Persephone bana baktı. "Kocanızın aksine."

Ben homurdandım ve o üç kişilik bir kanepede otururken gülümsedi. Kot pantolon ve yeşil bir üst giymişti, uzun beyaz saçları karmaşık bir örgüyle arkaya atılmıştı. Alt yarısı insan dünyası, üst yarısı Olympus dedi. Yanındaki mindere hafifçe vurdu ve ben kararımı verdim.

Ona güvenecektim.

"Peki, örekler ve ne içmek istersin?" Kanepeye doğru ilerlerken Galatea sordu.

Persephone, "Ben kırmızı şarap alayım, lütfen" dedi. "Dionysos işini biliyor," diye ekledi bana.

"O zaman sana katılacağım."

Aslında hiç kırmızı şarap içmedim. Ben daha çok, eğer param yetiyorsa bira türünden bir kızdım. Ama ben kimdim ki bir tanrının yaptığı şarabı geri çevirecektim?

"Hemen dönecek." Galatea odadan çıktı.

Persephone, "Endişelenmiş olmalısın," dedi. Yüzünü görebilmek için kanepede kıpırdandım.

"Peki. Sorun şu. Hayır. Ama evet. Ve olmamalıyım."

Güzel kaşları birleşti. "Seni takip etmiyorum."

Bir iç çektim. "Bu ikimiz yapar."

Galatea odaya geri geldi ve bizim kanepeye bakan bir koltuğa oturdu. "Bu ejderha," dedi. "Krala yardım edecek. Daha önce yaptı ve yine yapacak, eminim." Galatea'nın yüzüne gergin bir endişe kazınmıştı.

"Poseidon iyi olacak," dedim.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü ben yapıyorum."

Persephone bilerek, "Evlilik bağınız," dedi. "Hades'in başının belada olup olmadığını her zaman bilirim."

"Eh, o konuda. Görüyorsun, teknik olarak Poseidon'un karısıyım, ama çok hızlı bir düğün oldu ve sonra beni kimsenin bulamayacağı bir insan dünyasına sakladı çünkü-" Galatea'ya özür dilercesine baktım. "Sekiz yıl."

Persephone'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Seni geri döndüren ne?"

Galatea koltuğunda ilerledi ve onun da bu sorunun gerçek cevabını bilmek isteyeceğini anladım.

"Kız kardeşim" dedim. Doğruydı ve ne kadınlara nasıl geri döndüğümün ayrıntılarını ne de Atlantis'i bulma planımı vermeye niyetim yoktu.

"Hasta olduğunu mu söyledin?"

"Evet. Sekiz yıl önce bilincini kaybetti. Döndüğümünden beri, onu taşla çeviren bir rahatsızlığı olduğunu keşfettim."

Persephone kaşlarını çatı. "Poseidon ve rahatsızlığıyla bağlantılı mı?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum." Kova'ya yayılan hastalık hakkında ne söyleyeceğimi bilemeden Galatea'ya baktım. Atlas benden Nereidlerin sonuncusu olarak bahsetti ama yanılıyor. Lily yaşıyor."

"Bunun taşla ne alakası var?"

tekrar iç çektim. Kapı çalındı ve üç bardak yakut kırmızısı şarap ve kocaman bir tabak çöreklerle dolu bir tepsiyle bir peri içeri girdi.

İkimiz de birer içki içip neredeyse tuzlu karamelli lokum içime çektiğimde devam ettim.

"Delphi'deki Kahin, Poseidon'a okyanusun kalbi denen bir şeyin hastalığı iyileştirmenin tek yolu olduğunu söyledi. Ve... Okyanusun kalbine sahip olmanın tek yolu bir Nereid'in kalbine sahip olmaktır."

Persephone uzun bir süre bana baktı, sonra şarabından derin bir yudum aldı.

Ben de aynısını yapmaya karar verdim. "Siktir, çok lezzetli," diye mırıldandım.

"Yani Poseidon seninle okyanusun bu kalbi için mi evlendi?"

"Evet. Sonra beni sakladı, kimse beni ondan çalamasın."

"Ne pislik," diye mırıldandı.

"Evet!" diye bağırdım Galatea yüksek sesle tutarken. "Ama her neyse, işe yaramadı. O okyanusun kalbine sahip değil." Büyük bir nefes daha alıp Galatea'ya döndüm. "Sana şunu da

söyleyebilirim. Poseidon zaten biliyor ve... Şey, muhtemelen senin bilmen daha kolay."

Bana ihtiyatla baktı. "Ne?"

"Kırgınım." Yutkundum, ardından lezzetli şaraptan büyük bir yudum daha aldım. "Hiç gücüm yok. Bir Nereid'in nautilus kabuğu dövmesi, ablamınki gibi renkle doldurulmalı. Saçlarım parlak mavi olmalı ve cildim inci gibi parlak olmalı."

Şaraptan bir yudum daha aldım ve bu sözleri daha önce hiç yüksek sesle söylemediğimi fark ettim.

"Suyu kontrol edebilmeliyim, içinde olmayı arzulayabilmeliyim, okyanusla yakınlığım olmalı. Yapmıyorum. Onunla hiçbir şey yapamam. Nefesimi bir insandan daha uzun süre tutamıyorum."

Sanki yirmi yılı aşkın bir süredir kirli bir sırrı açığa çıkarıyor gibiydim ve duramıyordum.

"Kız kardeşim akademiye gitti ve harikaydı. Onun su büyüsü bir tanrınıninkiyle boy ölçüşebilirdi. Bu, Poseidon'un okyanusun kalbini kazanmak için evlenmesi gereken kişiydi." Uzun bir nefes verdim. "Yanlış kız kardeşle evlendi."

Galatea bana göz kırptı, sonra kendi bardağını boşalttı. "Büyün yok," diye tekrarladı.

"Uh-uh."

"Ve ilk Deneme'den sağ çıktın?"

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Başımı salladım. "Evet. Yardımla. Poseidon, o balık beni içeri çektiğinde benimle konuştu ve beni fırtınadan kurtardı.

"Almi, sihir olmadan ortaya çıkman bile delilik!"

"Fazla seçeneğim varmış gibi değil," diye mırıldandım.

"Cesaretine hayranım. Hem Duruşmalar'da hem de bunu bize şimdi anlatırken."

"Sen... Yapar mısın?" Daha önce hiç hayran olmamıştım.

"Evet. Ancak şu anda büyük bir sorunumuz var."

"Evet, yapıyoruz," dedi Persephone. "Kız kardeşini uyandırmanın tek yolu okyanusun kalbiyse ve onu elde etmenin tek yolu Poseidon'un onunla evlenmesiye..."

"Bilinci yerinde olmayan biriyle evlenebilir misin?"

"Numara. Bunun bir şey olmadığından oldukça eminim."

"Bok."

Galatea ayağa kalktı ve başladığı zamankinden daha boş görünmeyen uzun bir şişeden şarap bardaklarımızı doldurdu.

"Güçlerini bir şekilde uyandırabilir miyiz?" Persephone umutla sordu.

"Bunu ne kadar çok sevdiğimi anlatamam. Ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Lily onları asla gösteremezdi."

"Okyanusun kalbi nedir ki zaten? Küçük yaşlı kadın sonunda denize atmadı mı?"

Yanımda oturan kadın için hissettiğim sıcaklık patlaması kolunu tutmama neden oldu. "Aynı şeyi ona söylediğimde Poseidon'un yüzündeki ifadeyi görmeliydin," dedim.

Persephone gülerken homurdandı, sonra neredeyse şarabını dökecekken küçük bir ciyakladı. Onunla gülmeden edemedim.

"Ne komik?" Galatea'ya sordu.

Titanik filmini Galatea'ya kıkırdayarak anlatmaya çalıştık. "Üç saat harcamak için çok üzücü bir yol gibi geliyor" dedi.

Başımı salladım. "Evet. Yine de tamamen buna değer."

Persephone başını salladı. "Zor romantikler daha iyi anlamıyor."

Galatea biraz üzgün bir şekilde, "Romantizm için zamanım yok," dedi.

Hepimizi şaşkınlıkla sıçratan beyaz bir ışık parladı, sonra Hades kanepenin yanında duruyordu.

"Poseidon dinleniyor. Birkaç saat içinde tamamen iyileşecek" dedi.

"Tamamen iyileştim derken-"

Hades başını iki yana sallayarak sorumu bitirmeden bitirdi. "Kötülüğü tedavi edemiyor. Daha önce yaptığı gibi, tüm vücudunu almasını engelleyebilir, ancak bir daha bu kadar fazla güç kullanmadığı sürece."

"Güç kullanmadan Mahkemeleri nasıl kazanacak?" diye sordu Galatea, sert yüzünü kaplayan yeni bir endişe ifadesi ile.

"Çok iyi bir soru. Ve bir cevabım yok."

"Bir sonraki Duruşma ne zaman?" Persephone'ye sordu.

Hades kaşlarını çattı. "Poseidon'un yaralandığını biliyorsa, Atlas yakında başlayacak, bu yüzden iyileşmesi için daha az zamanı var."

Sinirlerim bağırsaklarımdan fırladı ve midemi yatıştırmak için başka bir çöreğe uzandım. Başka bir Yargılama ile karşı karşıya kalma düşüncesi...

"Alm."

Adımı söyleyince Hades'e döndüm.

"Seni görmek istedi."

4

ALMI

Poseidon benim misafir odamdakine çok benzeyen bir yatakta yatıyordu. Aslında, tüm oda kaldığım odaya çok benziyordu. Ama dekoru kontrol etmek için fazla zaman ayırmadım. Odak noktam tamamen okyanus tanrısıydı.

Kendimi hızla yatağına doğru ilerlerken buldum, bakışlarım yüzüne kilitlenmişti. Yanına ulaştığımda gözleri faltaşı gibi açıldı ve hareket ederek doğruldu. Çarşaf tamamen çıplak göğsünden düştü ve aniden garip bir şekilde durdum.

"Merhaba," dedim elimi kaldırarak, sonra kendimi gerçekten aptal gibi hissettim.

"Beni kurtardın." Ciddi yüzü katı bir kontrolle yandı.

"Evet sanırım. Blue olmadan yapamazdım."

"Neden?"

Sorusunun ironisine küçük bir kahkaha atmadan edemedim.

"Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun," dedim.

Sert mavi gözleri yumuşadı. "İçtenlikle söyledim. Hiçbir şeyin kız kardeşinden daha önemli olmadığını sanıyordum. Beni kurtarmaya çalışırken ölseydin, kız kardeşin de kurtulamazdı." Sözlerinin doğruluğuyla tüm vücudumu bir korku dalgası sardı.

"Beni birçok kez kurtardın," dedim sessizce. "Sadece iyiliğini iade ediyordum."

Enerji odanın içinde uğulduyor gibiydi ve granit taşının yokluğunun tadını çıkarırken teninin zengin, bronzlaşmış tonunda içmeden edemedim. Onu son gördüğümde... "Ölmediğini biliyordum," diye patladım. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama taşın içinde yaşadığını biliyordum."

"Bilincim yerinde değildi," diye yanıtladı, dudakları zar zor hareket ediyordu.

"Seni kurtardığımı nereden biliyorsun?"

"Hades söyledi. Almi, sen bu belaya bir şekilde bağlısın."

"Onu bilmiyorum ama biliyorum..." Düşündüğümü nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışarak dudağımı ısırdım. "Bir şekilde sana bağlı olduğumu biliyorum, sen de bana. Başka türlü neden hayatımı kurtarmak için Yargılamaları kabul ettin? Ve neden beni fırtınadan kurtarmak için ilk Deneme'deki başarını riske atıyorsun? Senin peşine düşmemin sebebi aynı, değil mi?"

Yavaş bir nefes aldı, göğsü genişledi. Gözlerimi onun üzerinde tuttum. "Bir bağımız var, evet."

"Nasıl bir bağ?"

Bana kaşlarını çattı. "Neredeyse on yıl önce olduğunu biliyorum ama Hera'nın önünde evli olduğumuzu unutmadığını varsayıyorum?"

Ona en iyi kaşlarımı çattım. "Evet, kadınlar düğün günlerini sık sık unuturlar," diye alaycı bir tavırla elimi kalçama koyarak yanıtladım. "Birbirimizi kurtarmak istememize neden olan şeyin evlilik olduğunu mu söylüyorsun?" Save sözcüğünü vurguladım ve benim açımdan kolayca bir dizi başka sözcükle değiştirilebileceğinin açık olmadığını umdum. Özellikle de gömleksizken.

"Evet." Gözlerinde, çözemeyeceğim kadar hızlı bir duygu titreyordu.

Yorgundum, duygusal ve fiziksel olarak fark ettim ve konuyu değiştirmeye karar verdim, isteksiz ve evlilik bağları kavramını işleyemiyordum. "Bir sonraki Duruşmadan önce o şişelerden biraz daha alabilir miyim lütfen?"

"Evet. Onları şimdi hayal edemiyorum. Gücümün geri gelmesini beklemem gerekiyor."

"Teşekkürler." Tekrar dudağımı ısırdım.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi derin ve içtendi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen, şey, hoşgeldin."

"Neden omzunda bir deniz yıldızı var?"

Dondum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Bana bir bakış attı ve ben de teslim olmuş bir şekilde iç çektim. "O benim arkadaşım." Aşağı göğsüme baktım. "Kryvo, yakalandın." Deniz yıldızı sessiz kaldı ve kamufle oldu ama sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum. Poseidon'a "Sanırım merhaba demek için çok utangaç" dedim.

"Hades, tüm Yargılama boyunca biriyle konuşurken görüldüğünü söyledi. Deniz yıldızı mıydı?"

kızardım. Yayında olacağım aklıma gelmemiştir. "Evet."

"Geri konuşuyor mu?" Poseidon benimle bir tür deliymişim gibi konuşuyordu, bu da denizyıldızının kendi sarayının bir parçası olduğunu bilmediğine inanmama neden oldu. Bu, denizyıldızının diğer heykeller aracılığıyla onu gözetleyebileceğini bilmediği anlamına mı geliyordu? Hızlı düşünerek kısmen doğru bir cevaba karar verdim. "Evet. Ama pek bir şey söylemiyor. O bir tür duygusal destek deniz yıldızı."

Poseidon bana kaşlarını çattı. "Garipsin. Çok, çok tuhaf."

"Bir numara olmak tuhaf olmalı," diye ona sırıtarak en sevdiğim mantrayı okudum.

Başını salladı, ama ağzının köşesinin birazcık kıvrıldığından emindim. "Bence şu anda ikimizin de bir numara olma şansı çok az. Bu lanetli hastalık ve trident'imın kaybolması nedeniyle tüm gücümü kullanamıyorum. Bu Denemeleri kazanmak için yeni bir plan bulmalıyız."

"Kazanmak için burada değilim," dedim başımı sallayarak.

Konuşmadan önce uzun bir süre bana baktı ve ben göğüs uçlarına bakmamaya odaklandım. "O zaman belki bir sonraki Deneme için farklı bir şey deneyebiliriz."

"Aklında ne var?"

"Seni görebileceğim bir yerde kalırsan, seni her zaman kurtarmak için endişelenmeme gerek kalmayacak."

Üzgün kıcımı korumak için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Hiçbir anlamı yoktu. Derinliğimden o kadar uzaklaşmışım ki gülünçtü. "Birlikte çalışmamızı mı öneriyorsun?"

Onayladı. "Bu işte olmaman şartıyla, üç dişli trident ve krallığımı çalmak için." Gözlerinde sert bir parıltı parladı, çarpışan dalgalar tehlikeli bir şekilde kaynadı.

diye mırıldandım. "Siktir hayır. Sadece kardeşimi uyandırmak istiyorum."

"O zaman bir sonraki Deneme'yi birlikte ele alırsınız. Umarım daha az yer kaybederim, sana göz kulak olmak zorunda kalmam."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, daha fazla patronluk taslamaya dayanamadım. "Belki bir dahaki sefere seni kurtaran ben olurum."

Güya. Ama bunu bir kez yapmıştım - değeri olan her şey için bunu sağacaktım.

Kaşlarından biri kalktı ve kollarını kavuşturarak göğüs kaslarını gerdi. "Beladan uzak dur, beni yavaşlatma, senin hayatta kalma ve benim kazanma şansımız olabilir," diye hırladı.

5

POSEİDON

izledim , omzunun üzerinden bana küçük bir bakış atarken çenem çalışıyordu.

"Siktir," diye yemin ettim, kapıyı arkasından kapattıktan sonra. Gerçeğe fazla yaklaşıyordu. Onu bunca zaman boyunca insan aleminde yalnız bırakmak zorunda kalmamın gerçek sebebine çok yakındım.

Ama o olmadan kötülüğü yenemezdim.

Onun bana yakın olmasına ihtiyacım vardı.

6

ALMI

Sonunda odamda yalnız kalmak hem bir rahatlama hem de bir yükü. Kryvo'yu küçük yastığına koyar koymaz pencereyi açmak için yatağa tırmandım.

Yastıkların üzerine çökerek uzun bir nefes verdim.
hayatta kalmıştım.

Ve şimdi, Lily ile konuşmam gerekiyordu.

Bir şeylerin değiştiği gerçeğinden kaçamazdım. Artık sadece ben ve o değildik. Poseidon bana bağlıydı, ben de ona.

"Zambak?" Gözlerimi kapattım ve mümkün olduğunca arkamdaki yastıklara gömüldüm.

Almi. Görüntüsü aklımda belirirken nezaket tek kelimeyi bağladı.

"Üzgünüm. Bugün hayatını riske attım."

Sonsuza kadar benim için hayatını riske attın. Bugün kendin için bir şey yaptın. memnunum.

"Yok canım? Bu ne şekilde benim için bir şey yapıyordu?"

Güldü, sesi çınladı. Bu beni daha sıcak, daha güvenli hissettiriyordu. Biliyor musun, sen tuhafsın. Bugün bu alemdeki en korkunç şeylerden bazılarıyla karşılaştınız ve inanılmazdınız. Cesur, becerikli, akıllıydın... Tanrılar için yapılmış bir Yargılamadan sağ çıktın.

"Sanırım."

Ve işte buradasın, tek bir şey düşünüyorsun.

"Poseidon," dedim iç çekerek.

O senin kocan, dedi dudaklarında şakacı bir gülümsemeye.

"Bu seni endişelendirmiyor mu? İkimizin de birbirimize göz kulak olmamız gereken bu garip ihtiyaç?"

Zihnindeki görüntüsü kaşlarını çatı. Dünyanın en güçlü üç Olimpiyatçısından birinin küçük kardeşimin hayatını kurtarmaya devam etmek zorunda hissetmesinden endişelendiğimi mi sanıyorsun?

"Ha. Böyle söyleyince kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Ben de yaptım hariç. Ayrıca, şu anda o kadar güçlü değil. O hasta. Senin gibi."

İfadesi yumuşadı. Ona Atlantis'i sormalısın. Birlikte, bence ikiniz de çok daha fazlasını yapabilirsiniz.

Başımı salladım. Onun haklı olduğunu biliyordum. "Ejderhasının seni göreceğini mi düşünüyorsun?"

Hayır. Ejderhalar çılgınca nadirdir ve çılgınca tehlikelidir. Hades, onu görmek için Olimposlu kraliyet ailesi mensubu olmanız gerektiğini açıkça belirtti. Üstelik tedavisi de yok.

Bunun doğru olduğunu bildiğimden tekrar başımı salladım. Gözlerimi açarak küçük eskiz defterini çıkardım. "Son birkaç günü çizeceğim," dedim ona. "Her ihtimale karşı."

Ne durumda?

"Onu tekrar görmem gerek."

İyi fikir, dedi, neşeli gülümsemesi geri geldi. Bu öpücüğü eklediğinizden emin olun.

"Zambak!"

Omuz silkti. Önemli olabilir.

Önemliydi. Bunu zaten biliyordum. Bütün lanet olası bedenim bunu biliyordu.

Kova'ya döndüğümünden beri olan her şeyin küçük defterine karakalem eskizler çizerken ikimiz de sessizdik.

İşim bittiğinde gerindim, günün yorgunluğu üzerime çökmüştü.

"Bir sonraki Yargılamanın ne olacağını merak ediyorum?" Yatmak için soyunurken yüksek sesle düşündüm.

Kryvo'nun gıcırtilı sesi cevap verdi. "Umarım Poseidon'la birlikte yapabileceğin bir şey olur."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Şifonyerin başına oturup sıkı örgümü gevşeterek deniz yıldızına sordum.

"O beni korkutuyor. Ama bence saklanmak için iyi bir alternatif sunabilir."

ona gülümsedim. "İyi bir özet. Ben de benzer hissediyorum."

Örgümün ne kadarının çözüldüğünü kontrol etmek için aynaya baktım ve gözlerim renge takılırken nefesim kesildi.

Saçımdaki mor çizgiler değil, tenimdeki renk.

Bandeau yeleğimin üzerinde göğsümde dövmem açıldı ve kabuğun sarmalının tam ortası maviydi, rengi bir suluboya resmi gibi solup gitmeden önce turkuaz rengine sızıyordu.

"Zambak! Lily, kabuğum!"

Merkezin rengi var. Kız kardeşimin sesi, heyecan olduğunu umduğum şeyle gergindi.

"Evet! Bu benim büyüm olduğu anlamına mı geliyor?"

Bilmiyorum. Bence senin gücünün var olması için tüm kabuğun renge ihtiyacı var.

"Uyandıran bir şey mi var? Kova'da olmak mı?"

En olası sebep budur. Ya da belki de sarayın büyüğü o kadar güçlü ki onu uyandırıyor? Bilmiyorum.

Dolabın taburesinden kalkıp pencereye koştum. Okyanusa bakarken, Poseidon'la birlikte geminin güvertesinde hissettiğim suyun çekimini, o özgürlük ve heyecanı hissetmek istedim.

Hiçbir şey olmadı. Az önce gücü ve ağırlığı olan mavi yığınlar gördüm.

"Belki sen haklısın; her şeyin renkle doldurulması gerekiyor," diye kabul ettim.

Ben her zaman haklıyım, diye yanıtladı. Pencereden geri çekilirken dilimi çıkardım, heyecan hala içimde dönüyordu.

"Hızlandırabilir miyim sence?"

Buna neyin sebep olduğunu bilmeden olmaz, dedi Lily.

"İyi bir nokta. Kryvo, sihri hissedebiliyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı deniz yıldızı. "Ama Poseidon yapabileceğini söyledi."

"Onu daha önce gördüğümde yeni bir büyüye sahip olduğum hakkında hiçbir şey söylemedi." Omuzlarım biraz çöktü.

"Pekala, umarım renkle dolmaya devam eder ve sonra..." Sonra ne olacak? Lily'nin yapabildiklerini yapabilecek miydim? Saatlerce nefesimi tutmak, suları hareket ettirmek, okyanustan doğmuşum gibi yüzmek mi?

Tanrım, öyle umuyordum.

Dövmemle ilgili heyecanımın beni uyanık tutabileceğini düşündüm ama endişelerim yersizdi. Duruşmanın fizikselliği, çalkalanan beynime galip geldi ve ölü gibi uyudum.

Sonunda uykunun huzurundan uyandığımda, önceki günün tüm düşünceleri üzerime çöktü. Kabuğumun ortasındaki minik renk cümbüşüne bakarak aynanın önünde durmak için yataktan fırladım.

"Küçük olabilir," diye mırıldandım, parmaklarımı üzerinde gezdirerek, "ama parlak."

Ve öyleydi. Mavinin tonu derin ve canlıydı ve turkuaz ombre güzel bir parlak renkti.

"Uzun süre uyudun," diye ciyakladı Kryvo. "Endişelenmeye başlamıştım."

"Yok canım?"

"Evet. Öğle vakti çoktan geçti."

"Ha." şaşırmadım. Bir önceki gün hem fiziksel hem de zihinsel olarak çok fazla çaba sarf etmişim.

Şaşırtıcı derecede iyi hissettiğimi fark ederek banyoma girdim. Gemide savrulmanın verdiği efordan ağrı ve sancı çekmeyi bekliyordum ama duşta uzuvlarımı esnetirken, sadece daha güçlü hissettim.

Yelegimi büyük lavaboda yıkadım ve kuruyunca dolaptaki aynı kıyafetlerden daha fazlasını giydim: koyu renk pantolon

ve yeleğin üzerine beyaz bir gömlek. Saçımı örerken dövmeye bakmadan duramadım.

"Lütfen, lütfen, lütfen bunun gerçek bir Nereid olduğum anlamına gelmesine izin verin." Gücüm canlanıp kabuğum renklenseydi, belki de bu Poseidon'un okyanusun kalbini alacağı anlamına gelirdi? Ve sonra Lily'yi iyileştirebiliriz.

Hazır olunca ne kadar aç olduğumu anladım. Saraydaki tüm sabahlarım, beni bir sonraki stresli aktiviteye teslim etmek için odamdan birinin beni toplamasıyla başlamıştı. Ama bugün, bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kryvo'yu köprücük kemiğimin üzerine koyarak dikkatlice yatak odamın kapısını açtım.

"Vay be!"

Poseidon koridorda, odamın hemen dışında duruyordu. Elim göğsümde, ürkmüş kalp atışımı yavaşlatmaya çalışarak kapı çerçevesini kavradım.

"Beni ölümüne korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Vurmak üzereydim," dedi kuru bir sesle.

ona baktım. Dövüş kıyafetini giyiyordu ve tekrar sağlıklı görünüyordu. Yüzünde taş görünmüyordu. "Ne istiyorsun?" Arkasındaki duvarı işaret etti. Dalgaların altın resimleri gitmiş, yerlerine kelimeler gelmişti.

İkinci Deneme için güneş battığında balo salonunda toplanın. kaşlarımı çattım. "Atlas'tan mı?"

"Evet."

"Sarayınızın içinde böyle şeyleri nasıl yapar?"

Poseidon kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Bir süredir sarayıma sızmış olabileceğine inanıyorum."

"Burada benimle konuştu. Avluda," dedim.

Poseidon'un yüzünde bir öfke parladı, okyanusun kokusu ve bir anda üzerime çarpan dalgaların sesi. "Ne zaman?"

"İlk Duruşmadan Önce."

"Ne dedi?"

"Çok değil. Sadece beni çıldırtmak istedim, sanırım." Omuz silktim. "Bunun için endişelenme."

Göğsünde bir gümbürtü yükseldi. "Merak etme?" o tekrarladı. "En eski düşmanım, kadim, her şeye kadir bir Titan, şahsi sarayımda dolaşıp beni korkutabilir..." Durdu, gözleri üzerimde gezindi, "Misafirler ve sen bana bunun için endişelenmememi mi söylüyorsun?"

"Onu Yargılamalarda yendikten sonra gitmiş olacak," dedim. Poseidon hırladı. "Kazansam bile piçin tridentimi geri vereceğine güvenmiyorum."

"Yok canım? O zaman neden rekabet ediyorsun?"

"Halkım için." Daha dik durdu, çenesini sıktı. Tatlı bebek İsa, iyi bir insan örneği idi.

"Doğru," dedim düşüncelerimi yüzüme yansıtmamaya çalışarak.

"Ve eğer adil bir şekilde kazanırsam, Olimposlu kardeşlerim beni destekleyebilir."

"Tabii ki. Olimposlu kardeşler. Adaletleriyle tanınırlar." Olimpiyat tanrılarının çoğunun olduğu bir şey varsa, bu adil değildi. Sıkılmış, küçük, aşırı düşkün çocuklar gerçeğe daha yakın olacaktır. Poseidon'un gözleri karardı ama o alaycılığımın cevap veremediğinden odamdan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. "Kahvaltıyı nerede yiyebilirim?"

7

ALMI

" Birazdan yiyebilirsin. Önce sana bir şey göstermek istiyorum."

Elini uzattı ve tereddütsüz aldım. En son elini tuttuğumda beni pegasus ahırlarına ve Mavi'ye götürmüştü. Bu sefer bana gösterdiği her ne ise onun yarısı kadar iyiye, içeri girmek istiyordum.

Sürprizime göre, bizi bir geminin güvertesine çıkardı.

Parlak kalaslara, parıldayan yelkenlere ve etkileyici altın süslemeli tekerleğe baktım. Yavaş bir daire çizerek, "Bu bir Tayfun," dedim.

"Etkilendim," dedi Poseidon. "Çalışıyordun."

"İyi bir hafızam var," diye mırıldandım, kalbim göğsümde atarken etrafıma bakınarak. "Bu senin gemin mi?" İlk etapta buraya geleceğim lanet olası gemi mi?

Poseidon bir an bana baktı, sonra omuz silkti. "Birçok gemiden biri. Ama bizim amacımız için bu bir kaçış planı."

"Bir kaçış planı mı?"

Atlas tahmin edilemez biri ve benden nefret ediyor. Bir şey olursa, bu gemiye gelmeni istiyorum. Her zaman burada, sarayın üzerinde olacak ve eğer Mavi'ye biniyorsanız, ona erişebileceksiniz."

Bir soru seçmeye çalışırken ağzım bir akvaryum balığı gibi açılıp kapanarak ona baktım.

"Neler olabilir?" dudaklarımdan ilk çıkan soru oldu.

"Öldüm."

"Sen ölümsüz bir tanrısın! Nasıl ölebilirsin ki?"

"Titans Olympus'u bizden çok önce yönetti. Ve Olimposlular savaşı sadece birkaç Titan kaçıp kendi türlerine karşı bize katıldığı için kazandı."

Korku midemi kapladı, biraz hasta hissetmeme neden oldu.

"Senin kadar tehlikeli görünmüyor" dedim.

Poseidon'un göğsü biraz, neredeyse gururla genişledi, sonra yüzü daha da ciddileşti. "Onu küçümseme. Bana bir şey olursa, bu gemiye Blue'da gelin."

"Sonra ne?"

"O zaman gemi seni güvenli bir yere götürecektir."

"Kontrol edebilir misin eğer..." Ölü demek istemedim. Aklım, Lily'ye yardım edebilecek gemiyi bulmuş olabileceğim gerçeğini kutlamaktan çok Poseidon'un ölmesi fikrine isyan ediyordu.

"O ne yapacağını bilir." Korkulukların tahtalarına neredeyse yakından dokundu ve o zaman onun kendi gemisi olduğunu anladım, sadece bir filonun parçası falan değil.

"Ona ne denir?"

Uzun bir süre gözlerime baktı, kıvrınmamaya çalıştım. "Okeánios anemos."

Nabzım hızlandı. Bu onun gemisiydi. Gökyüzünde olduğu kadar su altında da hareket edebilen tek gemi. "O güzel," dedim.

Gözlerimi bir an daha tuttu, o sürekli stoacı kontrolün ardındaki vahşilik yanıyordu. "Kabuğunda biraz renk var," dedi.

Gemiyi tamamen unuttum ve göğsüme baktım. "Evet! Su büyüüne sahip olup olmadığımı hissedebiliyor musun?"

Kafasını salladı. "Senden hiçbir güç hissedemiyorum." Ellerini kaldırdı, çırpı ve daha önce bana verdiği iki şişeyi ortaya çıkarmak için onları ayırdı. Onları ondan aldım ve parmaklarım avucuna dokunurken, o baş döndürücü özgürlük duygusu beni ele geçirdi. Hızlı hareket ederken saçlarım etrafımda savruluyor, kısıtlama yok, kural yok, olasılıkların sonu yok...

Bir duygudan çok bir görüntü değildi ve saraya gelmeden önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Tüm yetişkin hayatım tek bir tekil, her şeyi tüketen bir odakla ilgiliydi: Lily. Sürekli hayatı için endişelenmeme, sadece özgürce yaşayabilme ihtimali...

Onu istedim. Fena istedim.

Poseidon'un gerildiğini fark ettim ve elimi hâlâ onun elinin içinde tutuyordum, parmaklarım şişeleri avucunda tutuyordu. Ah, üzgünüm, diye kekeledim, elimi geri kamçıldım.

O da bir şeyler hissetti mi?

Gözlerine bakmayı göze aldım. Delici irislerine köpüklü dalgalar çarpıyordu, çenesi sımsıkı kenetlenmişti. Benimki geri çekilirken diğer eli dışarı fırladı ve omzumu kavradı, başını indirdi ve beni kendisine doğru çekti. Isı vücudumu sardı, yanaklarımı kızarttı ve bana tamamen yabancı olan bir ihtiyaç, bacaklarımın arasında birikerek gövdeyi deldi.

Diğer elimi kaldırdığımda, sert, güzel yüzüne dokunmama engel olamayarak okyanusun kokusu etrafımı sardı. Parmak boğumlarımı çenesine değdirdiğimde teni pürüzsüz ve sıcaktı ve tüm vücudunun sertleştiğini hissettim.

"Poseidon," diye fısıldadım, başını daha fazla eğdiğinde, ağzı neredeyse benimkilere değecekken sıcak nefesi dudaklarımda uçuşuyordu.

Durdu.

Bir an için tek duyabildiğim, göğüs kafesimden çıkmaya çalışan kendi kalbimin sesiydi, sonra her şey bembeyaz oldu.

Kendimi yatak odamın kapısının önünde buldum ve Poseidon beni tutuşunu serbest bırakarak koridora geri adım attı. "Birkaç saat içinde balo salonuna," diye havladı ve o parlamadan önce gözlerindeki vahşiliği zar zor fark ettim.

"Sen ve o bunu yaptığınızda yanınızda olmak istemiyorum."

Kryvo'nun küçücük sesi şaşkın sessizliğimi böldü.

"Ne yap?" Fısıldadım. "O da neydi?"

Adrenaline ya da aşırı heyecana bırakabileceğim ilk öpücük. Ama bu? Bu birdenbire ortaya çıkmıştı.

Hayır. Hiçbir yerde değil. Tenimiz birbirine değdiğinde yaşadığım o mutlu duygunun bir nebze olsun hissetmiş olsaydı, bunu kolaylıkla benim için arzuya çevirebilirdi.

Yaptığım şey bu muydu? Endişesiz bir yaşam için çaresizliğimi onun için bir çaresizlik olarak mı yanlış anladın? Belki onları karıştırıyordum.

Belki onları karıştırıyordu.

Derin bir nefes aldım. "Evlilik bağları aptalca," dedim.

"Bundan oldukça zevk alıyor gibisin."

Cevap veremedemden kaşlarımı çattım. zevk aldım mı?

Tabi lan.

İhtiyacım var mı yoksa anladım mı?

Hayır.

gemide olmuştum. Dahası, Poseidon bana ona nasıl ulaşacağımı söylemişti. Bana kahrolası bir anahtar vermiş kadar iyiydi. Mavi beni doğrudan oraya götürebilirdi.

Ahıra gidebilir, pegasus'un sırtına binebilir ve o an almaya geldiğim gemiyi çalabilirdim.

Bunun dışında... Yapamadım.

Atlas beni tüm Olimpos dünyasının önünde tutmuştu ve kafa karıştırıcı-duygusal-bokların kralı Poseidon'a ne kadar bağlıysam ben de bu pislik Yargılamalarına o kadar bağlıydım.

Gülünç kocam, beni kurtarmak için kahrolası tridentinden ve krallığından vazgeçmişti. koşamadım. Yapabilir miyim?

"Ohhhh, ne kahrolası bir karmaşa." Arkamdaki kapıya yaslandım.

"Sorun nedir?" Kryvo ciyakladı.

Ona gemiyi alıp Atlantis'i ve efsanevi şifa kaynağını bulma planımdan bahsetmemiştim. Çoğunlukla casus olduğundan şüphelendiğim için. Ama bu şüphenin bir süre önce sızdığını fark ettim.

"Hadi biraz yemek yiyelim de sana her şeyi anlatacağım" dedim.

8

ALMI

gördüğüm diğer tüm kantini, açıkçası, bok gibi yapan bir salona gittim.

Altın dalgalarla boyanmış devasa kemerli tavanı ve koridorda sıralar gibi sıralanan sıra sıraları olan uzun masaları olan katedrali andıran bir yerdi. Bütün masalar yemekle doluydu ve ben de hamur işleri, ekmek ve söğüş etleri doldurarak bir tabakla yanlarında yürüdüm.

Odada başka yemek yiyenler de vardı ama pek fazla değildi. Öğle yemeği telaşı için çok geç kaldım sanıyordum. Birçok insan Poseidon'un muhafızlarının mavi derisini giyiyordu ve kendimi Galatea'nın nerede olduğunu merak ederken buldum.

"Dün öleceğini düşünmüştüm."

Arkamda net, net bir kadın sesi konuştu ve ben hızla dönerek aşırı yüklenmiş tabağımı neredeyse düşürdüm.

Kalypso yemeğime tek kaşını kaldırdı. "Bu sürü seni öldürebilir," diye gülümsedi. Akıcı saçları yüzünün etrafında hareket etti ve ben de korkumu üzerimden atmaya çalıştım. Güzelliğinde muhteşemdi, zengin koyu teni güçle parlıyordu.

"Kazandın mı?" Ona sordum. Duruşmada kimin birinci olduğunu sormak aklıma gelmemiştir.

Dudaklarını büzdü ve gözleri benden arkamda bir yere kaydı. Omzumun üzerinden baktım ama hiçbir şey göremedim.

"Numara. Ceto kazandı."

"Ey."

Ceto beni korkuttu. Tüm yarışmacılar arasında, bir diyarı yönetmeyi en az hayal edebileceğim oydu. O gerçek bir canavardı.

"Ah, gerçekten. Peki kocan nasıl gidiyor?"

Hem Poseidon'un kocam olarak tanımlandığını duyunca, hem de sorularıyla ona kaşlarımı çattım. "İyi. Benimle neden konuşuyorsun?"

"Sen bizden birisin," dedi, gözleri parlak buz mavisi. "Yönetici tanrı olarak bir yer için beş rakipten biri."

Sesinde arzu yanıyordu ve içimde gerçek bir tehlike duygusu yayılmaya başladı. Üç dişli trident ve Kova'yı istedi. Kötü.

"Atlas beni buna zorluyor. Hiçbir şeye hükmetmek istemiyorum." Merak ettiğim bir şeyi sormak için fırsatımı değerlendirmeye karar verdim. "Kazanırsan Kova'yı onunla paylaşmak zorunda mısın?"

Yüz hatları sertleşti ve tehlike duygum arttı. "İstediğimi istediğim kişiyle paylaşırım," diye tısladı.

Teslim olmak için boş elimi kaldırdım. "Tamam anladım. Ben de bir rıza hayranıyım."

Gözleri şüpheyle kısıldı, ama biraz rahatladı, gücü bir dokunuşu azalttı. "Güçlerin neler?"

"Sohbet etmeyi çok isterdim, ama bunu almam gerekiyor," -bir arkadaşımın buluşmak için üst üste dizilmiş tabağını kaldırdım."

Bir an bana baktı, sonra omuz silkti. "İyi. Gün batımında görüşürüz."

"Evet, görüşürüz."

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yemekhaneden çıktım. Yemeğimi odama geri götürmek niyetinde değildim ve kesinlikle ona buluşacağım arkadaşımın küçük bir sihirli deniz yıldızı olduğunu söylemeyecektim ama Kalypso ile daha fazla vakit geçirmek istemiyordum. Yapmak zorundaydım. Onun

şirketinde olmak, saatli bir bombayla birlikte olmak gibiydi, gözleri üzerimdeyken zihnimde tuhaf bir baskı vardı.

Belki de bu tanrısal bir şeydi. Koridorlarda hızla ilerlerken başımı salladım.

"Bir dönüşü kaçırdın," diye ciyakladı Kryvo.

İyi ki yanımdasın, diye mırıldandım ona geri dönerken.

Sonunda odamı buldum ve şifonyerimi masa olarak kullanarak tabağıma koyduğum her şeyi kurdum. Yemek yerken Kryvo'ya kitapta ve Zoi Yazı Tipi hakkında okuduklarımı anlattım.

"Yani, yazı tipine ulaşabilirsem, o zaman Lily'yi hem uyku hastalığından hem de taş hastalığından iyileştirebileceğimi düşünüyorum," diye bitirdim, küçük bir etli turtanın sonunu ağzıma tıkarken.

"Planınla ilgili birkaç sorun var," dedi Kryvo, küçük enayileri şifonyerin yüzeyinde gıcırdayarak.

"Sadece birkaç tane?" diye mırıldandım.

"Birincisi ve en önemlisi, Poseidon bu fontu bilseydi, onu ziyaret ederdi ve zaten kendisi kullanırdı."

Yavaşça başımı salladım. "Evet. Biliyorum, ben... Bunu ona sormam gerekiyor, sanırım."

"İstemiyorsun?"

"İşe yaramayacağını söylemesini istemiyorum," dedim, söylediğim sözlerin doğruluğunu fark ederek. "Atlantis benim tek umudum. Poseidon bana bunun işe yaramayacağını söylerse elimde hiçbir şey yok."

"Bu doğru değil. Poseidon, Kahin'in ona okyanusun kalbiyle taş hastalığını iyileştirebileceğini söylediğini söyledi, değil mi?"

"Evet."

"Gücün uyanırsa, o zaman kehaneti mümkün kılabilirsin."

"Belki." Deniz yıldızına baktım. "Yine de, umutlarımı eksik sihriye bağlamanın çok sağlam bir plan olduğunu düşünmüyorum."

"Seni üzmek istemem Almi, ama eğer Kahin, hastalığı iyileştirmenin tek yolunun okyanusun kalbi olduğunu söylediye, o zaman..."

"O zaman yazı tipim çalışmaz," dedim iç çekerek.

"Öyle görünüyor. Bence bu kalp hakkında daha fazla şey öğrenmeye odaklanmalısın."

Aslında hiçbir şey göremeden ona baktım. Sözlerini somurtkan bir şekilde kabul etmem içimden ilerliyordu ve öfkemi uzak tutmaya çalışıyordum. Bunun Lily'ye olması adil değildi. O iyi bir insandı ve tüm hayatı boyunca böyle olmuştu. Özverili ve nazik. Neden o ve Kova'daki diğer tüm aileler bu hastalıktan etkilensin? Poseidon dahil.

Onun tekrar taşa döndüğünü düşündüğümde neden paniklediğimi ve Kryvo konuştuğunda rahatladığımı çözecek duygusal kapasiteye sahip değildim. "Sarayda okyanusun kalbiyle ilgili bir şey var mı görmemi ister misin?"

"Yapabildin mi? Bu güzel bir fikir."

Deniz yıldızı kollarını salladı. "Tabii ki. Arkadaşınım."

ona gülümsedim. "Evet. Sen. Teşekkürler."

Haklıydı. Odağımı kalp hakkında bilgi edinmeye yöneltmeliyim. Poseidon ve Kahin haklıysa, o zaman Lily ve ben bir şekilde ona bağlıydık. Ve ben lanet gemiyi çalıp Atlantis'e gidemezdim, Denemelere bağlıyken olmaz. Orada cevaplar olduğunu hissettiğim kesinliği bir kenara bırakıp

okyanusun kalbine konsantre olmam gerekiyordu.

Kısa bir süre sonra kapım çalındığında, beni Denemelerin başlaması için giydiren iki peri olduğu ortaya çıktı.

"Merhaba. Lütfen hazırlanmak için bizimle soyunma odalarına gelin" dedi küçüğü.

Kryvo'yu yanıma alarak onları görev bilinciyle takip ettim. Kendini kamufle etmedi ve her iki peri de ona küçük, onaylamayan bakışlar atmaya devam etti.

"Artık saklanmamaya mı karar verdin?" Ona sordum.

"Poseidon burada olduğumu biliyor ve hepsi senin Mahkemelerde benimle konuştuğunu gördüler. Sana eşlik etmemde ısrar edersen, o zaman enerjimi de koruyabilirim."

Sesinde bir gurur tınısı duyduğuma emindim. Belki benim korkak denizyıldızım biraz daha cesurlaşıyordu.

"İyi. Gurur duy Kryvo," dedim ona.

Soyunma odalarına ulaştık ve yanımdaki periye baktım. "Bu benim arkadaşım ve ona yakışacak bir kıyafete ihtiyacım olacak." Şaka yapıyordum ama Kryvo'nun biraz ısındığını hissettim. Peri kaşlarını kaldırdı, sonra düşünceli bir tavırla elini çenesine kaldırdı.

"Bu işi yapabiliriz."

9

ALMI

Kryvo'ya uyacak şekilde mükemmel bir şekilde giydirdiler. Bana bir korse giydirdiler, üst kısmı yeleşimle aynı, göğüslerimin üzerindeki her şeyi ve omuzlarımı tamamen çıplak bıraktılar. İlk başta, çok fazla ten gösterisinden rahatsız hissettim, ama aynanın önünde dolaştığımda, elbisenin alt kısmının hiçbir ağırlığı yok ve sıvı gibi hareket ediyor, hoşuma gittiğine karar verdim. Elbise simsiyahtı, bana uymasını beklemediğim bir renkti. Ama parlak kırmızı deniz yıldızı aksesuarımla güzel görünüyordu. Ve aynada görünen başka bir renk sıçraması vardı.

"Göğsümdeki dövmeyle görebiliyor musun?" periye sordum.

"Evet. Geçen sefer yoktu."

"Ha."

Poseidon onu saklayan cazibeyi kaldırmış olmalı. Canlı mavi ve turkuaz merkez gözüme çarptı, siyah elbise sadece onu güçlendirdi.

Periler saçlarımı özenle toplamış, çoğu kıvrılmış ve zahmetsiz görünen, ancak aslında dikkatlice düzenlemiş dallara dökülüyordu. Morla birleşen daha fazla mavi çizgi olduğunu fark ettim.

Makyajım geçen seferkinin aynısı, ustaca yapılmıştı ama hoşuma giden bir şekilde beni daha yaşlı gösteriyordu.

"Siz bu işte gerçekten çok iyisiniz," dedim bitirdiklerinde.

İkisi de başını salladı. "Evet."

Gülümsedim. "Teşekkürler."

Daha fazla onayla, başlarını eğdiler ve tam Galatea kapıda görüldüğünde odadan çıktılar.

"Merhaba" dedim.

"İyi akşamlar."

"Sen de mi balo salonuna geliyorsun?"

"Evet. Üzerinizde neden deniz yıldızı var? Bu mücevher mi?"

"O benim duygusal destek deniz yıldızım."

Galatea sadece başını salladı ve kapıyı benim için açık tuttu.

Yanından geçerken tuhaf kelimesini mırıldandığını duydum.

"Bir sonraki Yargılamanın ne hakkında olacağı hakkında bir fikrin var mı?" Ona sordum.

"Numara. Ama Poseidon bana sana Okeánios ánemos'u gösterdiğini söyledi."

"Evet."

"İyi. Bir şey olursa seninle gemide buluşurum."

"Ona bir şey olursa Poseidon'un yerini almak zorunda kalmaz mısın?"

Bana şaşkın bir bakış attığında adımları yavaşladı. "Numara. Kova bir tanrı tarafından yönetilmelidir."

"Sen nesen?"

Bana cevap vermeden önce durakladı, adımları tekrar koridorlarda hızlandı. "Bir peri".

"Poseidon'un Generali olmak için çok güçlü bir peri olmalısın."

"Evet," tek söylediği buydu.

Artık onun hakkında konuşmak istemediğini hissedince konuyu değiştirdim. "Kalypso benimle daha önce konuştu. Kazanmak istiyor."

Galatea yüzünü buruşturdu. "Hiç şüphem yok. O rekabette en güçlüsüdür. Tabii ki kral dışında."

Poseidon tam gücünde olsaydı bu doğru olabilirdi ama onu düzeltmekten kaçındım. "Ceto beni korkutuyor," dedim onun yerine.

"Ceto, tüm zaman boyunca Poseidon'un kontrolü altındaydı. Denemeler bittiğinde bu, iyileşmesi zor bir yarık olacak."

"Gönüllü olarak onun kontrolü altında mıydı?"

"Karşılıklı bir anlaşmaydı. Poseidon, bağlılık karşılığında onun ve erkek kardeşinin her türden cehennem yarattığı yaratmasına izin verdi. Çoğunlukla, derinlerde serbestçe dolaşabiliyorlardı. Görevini kötüye kullanmıyordu," dedi sert bir bakışla.

"O olduğunu ima etmiyordum. Sadece nasıl görebileceğini anlamaya çalışıyorum."

"Onun sadakatine ihanet etti. Bundan daha fazlası yok."

Galatea'nın kralına olan bitmeyen sadakati takdire şayandı ama bunun Ceto tarafından yankılanmamasına şaşırmadım. Aslında, yaşamları boyunca bir tanrı tarafından kontrol edilmekten rahatsız olan birkaç Poseidon tebaası vardı, özellikle de Ceto gibi, kendilerine ait çok fazla güce sahiplerdi. "Son Duruşmayı kazandığını duydum," dedim.

"Evet. Artık en fazla mermiye sahip. Ama bu değişecek," diye şiddetle yanıtladı Galatea.

Balo salonunun büyük, tanıdık çift kapısına ulaştık ve o onları iterek açtı.

Oda, en son orada bulunduğum zamankiyle aynı görünüyordu, ama şimdi odanın ortasında büyük bir sandalye vardı. Küreleri oluşturan birbirine kenetlenmiş yüzlerce halkadan yapılmıştı ve Atlas'ın mührünü temsil ettiğine şüphe yoktu.

Atlas tahtta uzanıyordu, gözleri benimkileri bulurken balo salonunu çevreleyen güzel mercan resifinden gelen ışık yüzünde oynuyordu. Acımasız bir gülümseme ağzının kenarlarını büktü.

Galatea boğazından alçak bir sesle homurdandı. "O piç kurusu gerçek Kral'ın kendi sarayında bir tahtta mı oturuyor?"

Poseidon'u aradım ve anında buldum. Hades'in yanında duruyordu, ikisi sessizce konuşuyordu. Okyanus cübbesini giyyordu, dalgalar kumaşı yıkıyor ve yanından geçen herkesi kendine çekiyordu.

Odanın geri kalanını çabucak taradım, seyircilerin çoğunlukla geçen seferkiyle aynı, aynı Olympia tanrıları ve aynı üçünün kayıp olduğunu fark ettim.

Poseidon'a doğru ilerlemeye başladım ama daha bir adım atmadan Atlas ayağa kalktı.

"Buradasın, Kraliçe Almi!"

Hem harekette hem de düşüncede durdum.

Kraliçe.

Bu yeniydi.

Poseidon'a baktım ama kızgın gözleri Atlas'a sabitlenmişti.

"Festivallere başlamak için gelişinizi bekliyorduk. Ve ne kadar hoş göründüğünü söyleyebilir miyim?"

Ona alaycı bir gülümseme gönderdim, sonra parmağını salladım.

Dizlerim altımda büküldü ve vücudum eğilip bükülen bir yay şeklinde katlanırken şok içinde haykırdım.

"Atlas!" diye kükredi Poseidon'un sesi ve vücudumu kontrol eden baskı yok oldu.

Atlas, ipeksi tatlı bir sesle, "Ondan daha güçlü olanlara saygı duymayı öğrenmeli, Poseidon," dedi. "Hangi, inanıyorum ki, herkes."

Ayağa kalkarken öfke damarlarımda gezindi. "Prick," diye tısladım dişlerimin arasından. Beni duyduğunu biliyordum, çünkü gözleri kısıldı ve vücudumu bir acı dalgası sardı. Yine de ben nefes alamadan gitmişti ve o odanın geri kalanına döndü.

Kollarını iki yana açarak, "Olimposlular, saygıdeğer Olimposlular," diye seslendi. "Hoş geldin. Halihazırda Ceto'nun dört mermisi var, Kalypso üç, Polybotes iki, Almi bir ve Poseidon," diye deniz tanrısına döndü. "Hiçbiri."

Uzakta gök gürültüsü çatladı ve mercan resifinin parlak pastel parıltısı bir anlığına karanlıkta titreşti.

Poseidon'dan daha fazla mermim mi vardı? Bok. Bitiş çizgisini geçen benim gemim olduğu için olmalı. Onunki hiç başaramamıştı.

"Önümüzdeki üç Deneme, duyularınız için bir şölen olacak, iyi insanlar!"

Ellerini çırpı ve tahtının yerine devasa bir alev tabağı belirdi. Alevler içinde yükseklere sıçradı, beyaz-sıcak bir renkle parladı, sonra içlerinde bir görüntü belirdi.

"Apollo, üç temel temalı Denemeden ilkinde ev sahipliği yapmayı nezaketle kabul etti. Ülkesi en aşırı sıcaklıklara sahip olduğundan, buz Denemesini orada tutmak uygun görünüyordu."

Katı buzdan yapılmış bir uçurumun görüntüsü sanki bir drone hareket ediyormuş gibi hareket etti ve buzun içinde hareket eden kocaman ve karanlık bir şey gördüğümde kaslarımın gerildi ini hissettim. Görüntü, aşağıdaki denizde hareket eden daha karanlık şekillerle birlikte, uçurumun dibinde sonsuza kadar gidiyormu  gibi görünen bir buz tabakasını gösterecek şekilde savruldu.

Atlas'ın gözleri, konuşurken acımasız bir heyecanla parladı. "Bir saat içinde toplayabildi in kadar çok mermi toplamalısın. Ancak dikkatli olun, Yargılamadan  ıkmanın tek yolu kırmızı kabuğu bulmak. Onsuz, geri d nememezsiniz."

Korku midemi bulandırdı ve kapana kısılma düşüncesi bile içimi ısıttı.

"Elementlerin ikincisi, Afrodit'in ölümcül tropik deniz bahçelerinde barındırılan toprak olacak."

Görüntü, bir dizi tropik adanın yatay görünümüne d n   t . Manzara suya yakla tı a, yüzeyin altındaki ye ili görebiliyordum, sonra kırmızı sıvı kan gibi suyun içinden sızmaya ba ladı ve alttaki ye ili yok etti.

"Sonuncusu, Hephaestus'un Akrep yanarda larının Kova'nın derinlikleriyle bulu tu u yerde tutulan ateş olacak."

Görüntü bir kez daha de i ti, bu sefer su yüzeyinin altındaki bir sahneye d n   t . Her şey karanlık ve kasvetliydi, sivri uçlu siyah kayayı oyup geçen erimiş bir lav nehri dışında.

"Sırayla mı alacağız yoksa hep birlikte mi yapacağız?" Polybotes'un derin sesi, odanın diğer tarafında durduğu yerden, herkesin üzerinde yükseliyordu.

"Numara. Şimdi, Denemelerde hangi sırayı alaca ınıza karar vereceksiniz."

Poseidon'a bakarken kalbim çok hızlı atıyordu. Gözleri benimkilerle bulu tu ve aynı şeyi d   nd   m z 

biliyordum. Birlikte çalışacak olsaydık, birbirimizle aynı düzeni seçmemiz gerekiyordu.

10

ALMI

Poseidon'a doğru ilerlemeye başladım ama bir adım sonra ayaklarım dondu. Onları yerden kaldırmaya çalıştım ama bana itaat etmediler. Atlas'a bakarken içimde daha fazla öfke yükseldi.

"Özel olarak seçeceksin," diye gülümsedi.

"Şunu seç..." Poseidon'un kafamdaki sesi aniden kesildi.

"Zihinsel iletişim de olmayacak." Atlas Poseidon'a baktı ve bir an için deniz tanrısının kendini kendini beğenmiş Titan'a atacağını düşündüm.

Hades, Poseidon'un omzuna elini koydu ve irkildi.

Atlas küçük bir kahkaha attı. "Ceto, lider olarak önce sen seçeceksin." Tekrar ellerini çırpı ve alev tabağı yok oldu, yerine üzerinde üç küçük, aynı çömleğin olduğu bir masa geldi.

"Sarayda bu kadar gücü olmamalı," diye tısladı Galatea sessizce. "Beni öldürürse bunu nasıl yaptığını öğreneceğim."

"Kafandan Poseidon ile konuşabilir misin?" diye fısıldadım ona.

Bir an konsantre oldu, sonra başını salladı. "Numara."

"Bok."

Çeto kalabalığın arasından çıktı ve çok sayıda ürkütücü, çürük görünümlü ahtapot bacaklarını masaya doğru kaydırды. Sessizce çömleğin üzerine eğildi, sonra ikisini farklı bir düzende olacak şekilde hareket ettirdi. Dikkatle izledim, ama hangisinin hangisi olduğunu, hatta birbirlerinden farklı

olduklarını belirleyen herhangi bir şey olduğuna dair hiçbir belirti göremedim.

"Kalipso?" Atlas, Ceto masadan kalktığında söyledi.

Güzel Titan kırmızı giyiyordu ve öne çıkarken bir aslan kadar vahşi görünüyordu. Bir sırt balığı kadar vahşi, su saçlarını hışırdatarak masaya doğru ilerlerken kendimi zihinsel olarak düzelttim. Başını sallayarak geri adım atmadan önce tüm çömleği yeniden düzenledi.

Polybotes'un bir sonraki adımını izlerken midem rahatsız edici bir şekilde gergindi.

Poseidon'un birbirimize bağlı kalmamız için yaptığı plan, Atlas tarafından açıkça öngörülmüştü.

Bana defalarca küçümsemememin söylendiği Titan'a baktım. Bir erkek gibi görünüyordu. Normal, normalden biraz daha sıcak olsa da orta yaşlı bir insan. Bronz ten, simetrik, güzel bir yüz ve spor salonuna çok giden birinin yapısı.

Baktığımı hissederek koyu renk gözlerini gözlerime sabitledi. Yutkundum, bakışlarımı kaçırmak üzereyken, görünüşü tamamen değişti. Sadece bir anlığındı, ama o saniye için, o ürkütücü ateşten yapılmıştı. Gözleri dışındaki her şey alev kırmızısıydı, nehirlerde tüm vücudunda ölümcül güç kıvılcımları akıyordu. Ama o gözler... Hiçliğin kara kuyuları, ruhsuz, cansız bir hiçliğin sonsuzluğunun vaadi.

İnsan imajı yeniden yerine oturdu, yakışıklı yüzünde soğuk bir gülümseme ve tenimde tüyler diken diken oldu.

"Aklımı okuyabiliyor mu?" Galatea'ya ağzımın kenarından sordum. Görünüşünü düşünüyor olmam, bana böyle korkunç göründüğünü bir an için gösteremeyecek kadar büyük bir tesadüftü.

"Saray, büyüünün bir parçası olarak zihin okumayı yasaklıyor, ama Atlas buraya geldiğinden beri büyüünü engelliyor, o yüzden kahretsin."

İlk defa küfür ettiğini duydum ve biraz ona döndüm. Sertliği on kat artmıştı ve ona karşı bir sempati şimşek çaktı. Poseidon ve Kova'yı severdi; bu kadarı belliydi. Bu da sevdiği her şeyin çok ciddi tehdit altında olduğu anlamına geliyordu. Her gözeneğinden Atlas'a olan nefret fışkırıyordu.

"Durdurabilir miyim?"

Bana baktı. "Büyüsüz değil. Ama düşüncelerinizi korumaya çalışabilirim."

"Bunu yapabilirsin?"

"Deneyebilirim. Personelimi al."

"Teşekkür ederim," dedim, asasını olabildiğince kurnazca bana uzatırken.

Polybotes çömleği yeniden düzenlemeyi bitirmişti ve Atlas bana baktı.

"Sıra Almi'de," dedi masayı işaret ederek.

Asayı yanımda tutarak ve sıkıca kavrayarak ayağa kalktım. Bir planım vardı ama bunu başarabilir miydim bilmiyordum.

Çömleklere ulaştığımda, hepsi koyu kırmızı bir parıltıyla canlandı ve seramikte yanmış dağınık bir karalamayla yazılar yandı: Ateş, Buz, Toprak. Her urn üzerinde bir etiket.

Omuz silkerek, planım başarısız olursa Poseidon'un da içgüdüsel olarak aynı şeyi yapabileceğini umarak Atlas'ın tanıttığı sıraya koydum.

Buz yazan tencereyi sola kaydurdum, ortadakini toprak, en sondaki ateşi koydum.

Masadan arkamı döndüğümde umduğum gibi Poseidon birkaç adım arkamda bekliyordu.

"Kryvo," dedim dudaklarımı kıpırdatmadan elimden geldiğince sessizce. "Poseidon'a çömleği hangi sıraya koyduğumu söyle." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde elimi yakama götürdüm ve sırtım Atlas'a, Poseidon'a doğru yürürken denizyıldızını tenimden kaldırdım.

Poseidon'un kaşları, ona doğru yürüdüğümde, bakışlarını tutarak ve en iyi 'sadece-git' hislerimi göndermeye çalışırken kalktı.

"İyi şanslar kocacığım," dedim yüksek sesle ve dudaklarımı olabildiğince abartılı bir şekilde onun dudaklarına bastırırken, aynı zamanda Kryvo'yu togasının açıkta bıraktığı omzuna bastırdım. Denizyıldızı ürkek minik bir gıcırtı yaptı ve Poseidon yeniden taş dönmüş gibi geldi, o kadar hareketsizdi ki. Aniden alevlendi, belimi kavrayıp beni kendine çekti, dudakları benimkilerin altında hareket etti. Isı beni hızlandırdı, midem kasıldı ve Atlas'ın havladığını duydum.

"Yeter artık bu saçmalık. Poseidon, kavanozlarını seç."

Poseidon geri çekildi ve omzuna bakmak için gözlerimi ondan çektim. Kryvo kendini tamamen kamufle etmişti.

Yavaşça Galatea'ya doğru yürüdüm. "Sanırım işe yaradı," diye fısıldadım ona. Atlas hiçbir şey söylememiştii ve Poseidon kapları bir amaç duygusuyla hareket ettiriyordu.

"Ne yaptın? Süs denizyıldızınız nerede?"

"Umarım kıcımı kurtarıyorsundur. Tekrar."

Poseidon masadan geri çekildi ve Atlas ellerini salladı. Masa ortadan kayboldu ve ilk üç yarışmacının seçtiği sırayı okumaya başladığında taht yeniden ortaya çıktı. Adımı söyleyene kadar ne dediğini zar zor duydum. Nabzım hızlandı ve gözlerimi Poseidon'a diktim. Bana ters ters baktı.

Birlikte çalışmamızı öneren oydu, ama şimdi bu fikre düşündüğümde daha hevesliymiş gibi görünüyordum. Az önce bir göz attığımız Yargılamalarla karşılaştığımızda, karamsar okyanus tanrısını dünyadaki her şeyden çok yanımda istiyordum.

"Almi Buz'u, sonra Dünya'yı, sonra Ateş'i seçti."

Planımın işe yaradığını anında anladım. Poseidon'un gözlerindeki ışık parıltısını gördüm ve etrafımızdaki mercan kayalığı en ufak bir enerji parıltısıyla titreşti.

Atlas tekrar konuştuğunda sesi sertti. "Poseidon, Buz'u, sonra Dünya'yı, sonra da Ateşi alıyor."

Galatea kolumu tuttu. "Bu, devle Buz seviyesinde, Kalypso ile Dünya seviyesinde ve Ceto ile Ateş seviyesinde olacağınız anlamına geliyor. Tetikte olmalısın," dedi endişeyle gergin bir şekilde. Belli ki benden daha dikkatli dinlemişti.

"Yapacağım. Ve düşüncelerime kalkan olman ve küçük bir denizyıldızı sayesinde Poseidon'la birlikte olacağım." Asasını uzatarak gülümsedim.

Yüzünde biraz şaşkın bir ifadeyle aldı. "Yardım edebildiğime sevindim."

"Bir fikrim var!" Atlas'ın sesi odanın içinde gürledi, o kadar yüksekti ki, ağrım kafatasımı deldi. Ona döndük ve sakın, kendini beğenmiş ifadesinin manik sınırında bir şeyle değiştirildiğini görünce paniğe kapıldım.

"Bence artık başlamalıyız."

"Ne?" Kalypso'nun sesi sersemlemiş sessizlikte net ve netti.

"Hayır, hazırlanmak için zamana ihtiyacımız var."

"Hayır, sanmıyorum." Atlas'ın çılgın bakışları Poseidon'a yönelikti. "Bunu şimdi yapalım. Defol git!"

Dünya beyaza büründü ve bir sonraki bildiğim şey su altındaydım.

içgüdüm nefes almaktı ve zamanında kendimi zar zor durdurdum. Suyu batmaya başladığımda panik beni boğdu ve kendimi yönlendirmeye çalışarak bacaklarımı tekmeledim.

Kemerim yoktu. Su köküm yoktu.

Kapana kısılmış olmanın ezici duygusu üzerime bastırıldı, suyun ağırlığı beni her tarafımdan ezdi. Etrafımda bir şey hareket etti, dondurucu soğuk akımlar vücudumu patlattı ve sonra Poseidon'un yüzü önümdeydi, parlak mavi gözleri kasvette işaret ediyordu. Elleriyle yüzümü kavradı ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdı.

Hava, diye belli belirsiz fark ettim, ağzı benimkinin üzerine kapanırken.

Bana hava veriyordu.

Benden uzaklaştı, gözleri benimkilere daldı. Ciğerlerimdeki yanık azaldı ve konsantre olmaya çalıştım.

Geçen sefer bana yardım eden o baloncuklar neredeydi?

Elbisemin eteği bacaklarıma dolandı ve tekmelemeyi bıraktım. Poseidon beni suda sabit tutuyordu ve enerjimi korumam gerekiyordu.

Poseidon'un vücudunda parlak kırmızı bir darbe aldı ve onun Kryvo olduğunu anladım. Uzanıp onu Poseidon derisinden nazikçe çektim ve çıplak köprücük kemiğimin üzerine koydum. Su buz gibiydi ve tenimde bir sıcaklık hissetti.

"Bu baloncukları geri getir!" küçük denizyıldızı, iğneleri takılır takılmaz gıcırdıyordu.

Ona cevap veremedim başımı salladım. Benimle konuşup konuşamayacağını merak ederek Poseidon'un gözlerine baktım.

Ağzı kıpırdadı, sözleri suyun içinden bana ulaştı ve sanki çok uzaklardaymış gibi geliyordu. "Nefes almanın bir yolunu bulmalıyız."

Lanet olsun.

Suda omzunun üzerinden kırmızı parıltılarla birlikte hareket gördüm. Korku yaklaştıkça tenimi buz gibi hissettiriyordu ve ne olduğunu anladım.

"Çürükkan!" gıcırdadı Kryvo. Poseidon'un kolunu tuttum ve çılgınca omzunun üzerinden işaret ettim.

Yumruklarından birini kaldırarak tam zamanında döndü. Çürük, kırmızı köpekbalığına doğru ilerlerken parıldayan mavi bir akıntıyla dönen su ondan fışkırdı. Akım kendini yaratığın etrafına sardı ve sonra şey patladı.

Poseidon bana döndü, beni kendine çekti ve titreyen bedenime tekrar hava soludu. "Bunu uzun süre sürdüremeyeceğiz," dedi, kelimeler yavaş ve deşifresi zor. Çenesinin yanından granit bir dal ilerliyordu.

O lanet olası baloncuklar neredeydi? Onları en son kim göndermişti? Persephone'ye ya da Galatea'ya yardım edip etmediklerini sormak aklıma bile gelmemiştir, gerçi bana yardım etmek isteyecek başka birini de düşünemedim.

Her kimsen, lütfen, lütfen, lütfen bana şimdi tekrar yardım et, diye dua ettim. Kırmızı kabuğu bulamasaydık, sonsuza kadar burada mahsur kalırdık. Benim durumumda, ölümlü olduğum ve dondurucu, köpekbalığı istilasına uğramış suya batırıldığımız düşünülürse, bu çok uzun sürmez.

Bir şey saçımı yüzümden kaldırdı. Poseidon olmayan bir şey. Daha önce olduğu gibi yüzüme yerleşene kadar daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde etrafımda dolaşan minik baloncuklar.

Poseidon'un kaşları kalktı ve küçük, deneysel bir nefes aldım.

Hava. Serin kuru hava.

"Kabarcıklar geri döndü!" diye yüksek sesle bağırdım.

"Nefes alabiliyor musun?"

"Evet."

"Nasıl sonra söyle. Şimdi mermileri bulmamız gerekiyor." Poseidon'un guruldayan sesi sanki kelimeleri saklarmış gibi kısılmıştı. "Bu Davayı kaybetmeyi göze alamam."

Yüzü daha önce hiç görmediğim kadar ciddiye, arkasından su beyaz saçlarını kaldırıyordu, gergin vücudu sarmal bir yay gibi. Söylediklerinin önemi beni benden aldı.

Az önce ben varken, oyunun amacı sadece hayatta kalmaktı. Ama şimdi birlikte çalışıyorduk, riskler değişmişti. Poseidon'un krallığını ve tridentini geri aldığından emin olmamız gerekiyordu. Bu aslında iyi yapmak anlamına geliyordu.

Kazanan.

Başımı salladım ve elimi tuttu.

Suyun içinde bir ok gibi hareket ederek beni yanına çekti. Bacaklarımı tekmelememe ya da kollarımı hareket ettirmeme hiç gerek yoktu, bu yüzden sıkıca sarıldım ve kabuk gibi görünen herhangi bir şey için gözlerimi açık tuttum.

Suda hızla ilerlerken, alev çanağındaki resimde görülen buz tabakasının altında olduğumuzu sandım, ama tek görebildiğim mavi suyun karanlık karanlığıydı, o kadar küçük parçacıklarla doluydu ki sertti. uzağı görmek için. Altımızda mürekkep gibi bir karanlık vardı ve kulaklarıma ses gelmiyordu.

Poseidon'un nereye gittiğimize dair bir fikri olmasını umuyordum çünkü benim hiçbir fikrim yoktu.

Küçük deniz yıldızıyla konuşarak kendimi soğuktan uzaklaştırmaya çalışarak Kryvo'ya, "Kabuk ara," dedim. Baloncuklar hala kafamın etrafında vızıldıyor ve yüzümle su arasında bir hava tabakası oluşturuyordu. Sesim bana tamamen normal geliyordu ve Kryvo'nun küçük sesi bana net bir şekilde geri döndü.

"Çürükkanlara yakın bir yerdesen hayır," diye ürperdi.

Poseidon'a çömleği hangi sıraya koyacağını söyleyerek harika iş çıkardın, dedim onu neşelendirmeye çalışarak.

"Ona tekrar bağlanmak istemiyorum," dedi ciddi bir şekilde.

"Numara?"

"Numara. O... yoğun."

Suda hızla ilerlerken yanlışlıkla tanrının elini daha sıkı tuttum.

Kelime yoğunu.

12

ALMI

Bir iki dakika sonra, ayaklarımı hissedemediğimden oldukça emin olduğumda -neyse ki baldırımın yarısına kadar bağcıklı ve bu nedenle hala açık olan sandaletlerle kaplıydı- bir şey gördüm. Parlak mavi buzdan sağlam bir duvar.

Poseidon'un gözleriyle hemen hemen aynı renkte olan dikey genişlik cam gibiydi. Poseidon bizi daha da yakınına çektiğinde kalbim biraz kekeledi.

Son Yargılamanın sonunda ona saldıran yaratık, orada, buz duvarının içine hapsolmuş ama çamura hapsolmuş gibi sarsılarak hareket ediyordu. Görünen canavar, Jurassic Park'ın kabus versiyonunda olmalıydı.

"Bu şey nedir?"

Sonsuz duvarın diğer tarafında gezinirken tekrar buzun içinde hareket etti, benimkinin yirmi katı kolaylıkla.

Sırtındaydı, yarım ay gibi kavisliydi, kolları ve pençeleri buzlu hapisanesinde tırmalayıp seğiriyordu. Bir sürünge gözünü Poseidon'a kilitlendi ve devasa ağzı bariz bir öfkeyle açıldı. Uzaktan bir çatırtı sesi geldi ve içimi bir korku sardı.

"Gitmeliyiz. Şimdi."

"Buzdan kaçamaz," diye gürledi Poseidon, yavaş yanıt geldi.

Tekrar hareket etti, ağzı kapandı ve vahşice keskin altı kolundan biri birkaç santim sallandı.

"Hepsi aynı. Bir sürü mermi, onları bulmak için bir saat. Onu rahat bırakmalıyız." Konuşurken dişlerim birbirine çarpıyordu. Poseidon bana baktı, sonra beni de kendine çekerek hareket etmeye başladı.

Bir ışık huzmesi önümüzde bir lazer gibi suyu kesmeden önce, devasa buz duvarı boyunca beş dakika daha yüzdüğümü tahmin ediyordum.

Poseidon hemen ona doğru eğildi ve üzerimizde parlak bir ışık çemberi gördüğümde içim rahatladı. Daha yükseğe yüzdükçe, etrafımızdaki su aydınlandı ve başımızın üzerindeki buz tabakasını net bir şekilde görebiliyordum. Ve içindeki küçük, mükemmel yuvarlak delik.

Poseidon'un elini çeken şüphe beni yavaşlattı. "Ya bu bir tuzaksa? Elbette kabuklar suyun altında mı olmalı?"

Bana kaşlarını çattı. "Buranın altında mermi görüyor musun?"

Boş alanı işaret etti, gözüme çarpan tek şey buz duvarına hapsolmuş canavarın hareketli silüetiydi.

başımı salladım. Yavaşça elimi bıraktı. Parmaklarım soğuktan o kadar uyuşmuştu ki onları kendi açmak zorunda kaldı.

Deliğe doğru yüzdü ve kafasını yavaşça yukarı doğru hareket ettirirken endişe beni yakaladı. Kolları onu takip etti ve kendini sudan çıkardı. Bacaklarının yukarı ve dışarı kayboluşunu izledim, sonra buzun içinde gölgesini aradım.

Hiçbir şey göremiyordum.

Bacaklarımı tekmeledim ve kollarımı geniş bir kavis çizerek deliğe yaklaştırdım, kalbim çarpıyordu.

Hareketi beni gergin bir şaşkınlıkla haykırdı, ta ki kolunun tekrar suya daldığını, parmaklarını uzattığını fark edene kadar. Tereddüt etmeden uzandım ve elini tuttum ve beni sudan çekmesine izin verdim.

Dondurucu hava, beni buza doğru çekerken acıyla tenimi kapladı. Tökezledim, uyuşmuş ayaklarım düzgün çalışmıyordu ve kollarımı açıkta kalan göğsüme doladım. Etrafa bakarken ıslak eteğim bacaklarıma yapıştı.

Buzun altındaki boşluktan marjinal olarak daha iyiydi, ama fazla değil.

Birlikte yüzdüğümüz buz duvarı suyun üzerinde uzanıyor ve alev çanağı görüntüsünde gördüğümüz uçurumu oluşturuyordu. Buzun duvarla birleştiği yerde, uzaktan metalden yapılmış gibi görünen bir şey vardı. İnsan ya da tanrı yapımı bir şey.

"Oraya gitmemize gerek yok mu?" diye kekeledim, işaret ettim.

Poseidon bana kaşlarını çattı. "Suda biraz daha kalsaydık, soğuktan ölecektin."

"B-b-bu benim suçum değil," diye itiraz ettim. "Ben buraya kahrolası bir bb-balo elbisesiyle gelmeyi istemedim."

Dişlerini göstererek belindeki kemeri çözdü ve okyanus togasını vücudundan kaydırды.

Donmuş yüzümü sabit tutmaya çalıştım ama kaşlarımın kalktığını hissedebiliyordum.

Toga'yı tamamen çıkardığında, kendimi küçük, nispeten dar bir çift siyah şort ve omzunda daha önce kapatılmış bir hançer ve bir tür flüt tutan bir altın kayıştan başka bir şeyle ona bakarken buldum. Boynunda siyah deri bir tanga vardı, üzerinde küçük mavi bir mücevher oyulmuş göğüslerinin arasında asılıydı.

ona göz kırptım. "Cc-elbiselerini çıkarmışsın," dedim kalın bir sesle.

"Soğuğunu hissetmiyorum." Togasını uzattı. "Al," diye havladı, ona bakmaya devam ettiğimde.

Yaptım ve bırakmadan önce eli kumaşın etrafında parladı.
"Seni sıcak tutacak. Şimdi giyin, yeterince zaman kaybettik."

"Ben toga giymeyi bilmiyorum," dedim kocaman kumaş parçasını silkeleyerek. Üzerinde dalgalar yuvarlanıyormuş gibi görünüyordu, çarparken metalik ipliklerle parlıyordu. Güzeldi.
"Nasıl giydiğin umurumda değil, sadece hipotermiden ölme!"
Ayağını yere vurarak beni harekete geçirdi.

"Tamam, anladım, ölme," dedim, togayı bir battaniye gibi etrafıma sararak. Sıcaklık beni hemen sardı ve vücudumun ne kadar sıkıştığını fark etmemi sağladı.

Poseidon son bir bakışla döndü ve buzun üzerinden uzaktaki metal şeye doğru yürümeye başladı.

"Buzların kırılması sizi endişelendirmiyor mu?" Peşinden koşarken aradım.

Cevap vermedi, ben de bunu hayır olarak kabul ettim.

Yine de öyleydim ve adım atmadan önce ayaklarımı koyduğum her yerin sağlam görüldüğünden emin olmaya özen gösteriyordum. Buzun içinden dosdoğru lanet olası bir çürümüş kanın bekleyen çenelerine düşmek benim şansım olurdu. Ve altında daha fazlasının olduğunu biliyordum. Arada bir derinlerde karanlık ve kırmızı bir şeyin parıldadığını gördüm.

Ama sonra, başka bir mükemmel yuvarlak deliğin etrafındaki alandan dikkatlice kaçınırken, buzda başka bir şey parladı.

Sedef gibi parlayan, soluk beyaz ışığı yakalayan bir şey.

"Poseidon, bekle!" Dizlerimin üzerine çöküp yakından baktım.

Orada, buza gömülü bir kabuk vardı. Bizi buradan çıkaracak kırmızı bir kabuk değil, yine de bir kabuk.

Poseidon yanımda belirdi ve o konuşmadan önce yakın çevremdeki çok miktarda bronzlaşmış et bir anlığına dikkatimi dağıttı.

"Buzdan nasıl çıkaracağız?"

"Hançerin mi?" Kayışındaki küçük silahı işaret ettim. "İyi ki birimiz silahlı bir baloya katıldık."

"Ben her zaman silahlıyım," dedi ciddi bir şekilde. şüphe duymadım.

Hançeri sağ eline aldı ve ucunu buza bastırdı. Yüksek bir çatlama sesi geldi ve dizlerimin üzerinde geriye doğru kaydım.

"Ben burada bekleyeceğim," dedim.

"İyi fikir," dedi bana bakmadan.

Kabuğu buzdan çıkarmaya başladı ve çalıştığı yerden ince çatlaklar çıktı. Çatlaklar yayılırken uçuruma ve metal yapıya doğru ilerlemeye devam ettim ama ondan fazla uzaklaşmak istemiyordum.

"Çatlaklar şimdi oldukça büyüyor," diye seslendim ona, şimdi en az on metre öteden.

Küçük bir gümbürtü duydum ve aşağı bakarken Kyrvo telaşla gıcırdıyordu.

Bir çürük kanın yanıp sönmeyen, oniks gözlerinin içini görebilecek kadar ince buzun üzerindeydim. Buzun altında daha fazla çürük kırmızı şekil hareket etti ve Poseidon'a baktığımda onların da onun altında toplandıklarını fark ettim.

Canavarlardan sadece birini patlatmak, taşın yüzünde bir tepki göstermesine neden olmuştu. Çok fazla güç harcayıp tekrar bir heykele dönüşmeden önce daha kaç çürük kanla başa çıkabilirdi?

"Poseidon mu?" Bağırmaya başladım ama beni susturdu.

Yukarı bakmadı. Tek bir kelimeyi net ve yüksek sesle söyledi.

"Koşmak."

Ayağa kalktı ve çatlama sesi o kadar yüksekti ki nefesim kesildi. Bacaklarım içgüdüsel olarak hareket ediyordu ve ben farkına bile varmadan, uçuşuma doğru hızla koşuyordum ve umutsuzca kara olmasını umuyordum.

Omzumun üzerinden bir bakış attığımda Poseidon'un arkamdan koşarak beni yakaladığını gördüm. Etrafındaki buz parçalanıyor, kendilerini sudan dışarı atmaya çalışan iblis köpekbalıklerinin kırmızı-siyah, lav benzeri burunları ayaklarına kapanıyordu.

Neden emniyete gitmiyordu? Elbette tanrılar kaçmadı!

"Daha hızlı!" kükredi ve bacaklarıma daha fazla güç vererek geri döndüm.

Ayağımın altındaki buz yükseldi ve yan tarafa atlayıp başka bir buz parçasına doğru sıçrarken dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı ve üzerinde yarıştığım buz aşağıdaki suya doğru eğildi. Çevresel görüşümde kırmızı ve siyah parladı, ama bakmak için durmadım.

Aklımdaki tek şey, metal bir platform olduğunu görebildiğim şeye kendimi atmaktı. Platformun dondurucu soğuk tırabzanını yakaladım ve kendimi üzerine çektim, elbisemin ağır malzemesi bacaklarımı sararken kayarak, Poseidon'un togası metale düştü. Yarım saniye sonra Poseidon'un çıplak ayakları platforma çarptı ve yavaşlayarak durup geri döndü. Bir zamanlar denizi mükemmel bir şekilde örten buz parçaları suya batıyor, çürükkanlar onlara çarpıyordu.

"İsa kraker," diye soludum. "Bu yakın oldu."

Poseidon küçük beyaz kabuğu uzatarak bana döndü. "Bunu saklayacak güvenli bir yerin var mı?"

Yanlışlıkla iç çamaşırına baktım, giydiği tek şey, sonra başımı salladım. Kabuğu bana uzattı ve ben de onu korse elbisenin

altına giydiğim dar sutyene soktum. Gözleri ışıkla parlayarak beni izledi.

"Togayı giy," diye hırladı, bakışlarıyla buluştuğumda. Başımı sallayarak onu düştüğü yerden aldım ve omuzlarıma sardım. "Hareket etmeye devam etmeliyiz."

Çevremi incelemek için köpekbalığının istila ettiği sudan uzaklaştım. Buz uçurum solumuzda yükseldi, yüzeyi cam gibi ve içindeki destansı canavarın karanlık şekli artık görünmüyordu. Platform titredi ve üzerinde durduğu metal direkleri ısırarak köpekbalıklarını görmek için kenardan baktım.

Platformun diğer ucu, beni rahatlatacak şekilde karaya bağlanmıştı. Buz ve karla kaplı arazi, ama hepsi aynı arazi.

Köpekbalıklarından uzaklaşmak için metalin üzerinden geçtim. "Orayı soğuk bulmuyorlar mı? Lavdan yapılmış gibi görünüyorlar," dedim. "Buz ve lav birlikte gitmiyor gibi görünüyor."

"Her ortamda yaşayabilirler. Lavdan doğarlar ama kandan ve çürümüş etten yapılmışlardır."

Mide bulantımı geri yuttum.

"Bu yüzden adı," diye mırıldandım. "Buzdaki şeyin adı ne?"

"Bir talontor. Ve o bir o."

"Taşa dönmeden önce öldürdüğün kişiyle mi ilgili?"

Poseidon bana baktı, sonra başını salladı. "Bu aynı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Olimpos'un iblisleri ve canavarları ölmez. Yenilenirler. Tam güce ulaşana ve bir tanrı onu serbest bırakana kadar orada mahsur kalacak."

"Senin gibi bir tanrı mı?"

"Ya da Ceto. Ama trident'im olmadan onu kontrol edemem. Gel."

Donmuş zeminde yürümeye başladığında kar ayaklarının altında çatırdadı.

"Ayak parmakların düşecek," dedim arkasından yürüyerek ve o yürürken sırtındaki kasların nasıl hareket ettiğini izlememeye çalışarak.

Beni görmezden geldi.

"Sudan çıktığım için mutluyum," diye ciyakladı Kryvo.

"Sen ve ben," dedim ona. "Ama burada mermileri nerede bulacağımızı bilmiyorum."

Bir tür tanımlamanın kıyısındaydık ama hazine sandığı yapbozunun bulunduğu yer Yay burcundaki kumlu plajdan çok uzaktaydı.

Havadaki koku çam ve ayazdı ve okyanusun sesi, günlerdir etrafta olduktan sonra yokluğunda belirgindi.

Kulaklarımı zorladım, herhangi bir şey için dinledim, ama sadece arkamızdaki donmuş denizden gelen tuhaf çatırtılar duyulabiliyordu, ayak seslerimiz dışında.

Buz duvarına sarılıyor, iç kesimlere doğru, karla kaplı büyük bir ağaç korusuna doğru ilerliyorduk. Yerde birkaç çalılık bitki ve kaya parçası dışında hiçbir şey görünmüyordu. Her ihtimale karşı yanından geçtiğimiz her şeyi dikkatlice inceledim.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Poseidon'a ağaçlara doğru eğilirken sordum.

"Numara."

"O zaman bütün mermilerin suyun altında olmadığını ve burada hiçbir şey olmadığını nereden biliyorsun?"

"Atlas kaybetmemi istiyor. Ben bir su tanrısıyım. Sen bir deniz perisisin. Meydan okumayı kuru toprak haline getirerek bizim için zorlaştıracak."

Sözlerini düşünürken kaşlarımı çattım. "Ama Ceto ve Kalypso da deniz tanrılarıdır."

"İkisi de benim kadar güçlü değil," diye hırladı.

Taş acısı hakkında yorum yapmak için ağzımı açtım ama her şeyin yayınlandığını hatırladım. Açıp açmayacağımdan emin olamayarak dudaklarımı ısırdım.

"Ne-" diye başladım ama Poseidon donup kaldı, elini kaldırdı.

"Dinle," diye fısıldadı.

Bir adamın hafif bir bağırma sesini, ardından bir çığlık duydum. "Polibotlar mı?" Fısıldadım.

"Belki." Tekrar sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

"Sence ne kadar zamanımız kaldı?" Ona sordum.

"Yaklaşık yarım saat," diye yanıtladı sessizce.

"Yirmi sekiz dakika," diye ciyakladı Kryvo. "Başladığımızda bir saray saatine baktım."

"Akıllı denizyıldızı," dedim ve tenimi kısaca ısıttı.

Ağaç koruluğuna doğru ilerledik ve buz uçurumdan uzaklaştıkça ışık daha da karardı. O kadar çok ışık yansıttığını tahmin etmiştim ki karşılaştırıldığında her şey karanlık gibi gelirdi.

Yer hâlâ çıplaktı, sadece parıldayan donla kaplı kayalar ve bir miktar kar yağıyordu. İlk ağaca ulaştığımızda durdum.

Kozalaklı ağaçlardı, çok koyu yeşil iğnelerle kaplı uzun ince dallar, bunlar da karla kaplıydı. Ama onlarla ilgili bir şeyler doğru değildi.

Poseidon koruluğun daha da ilerisine gitmişti ve adını usulca seslendim.

"Ağaçlar," diye yanıtladı. "Onlarda bir şey var."

Tabanından bir dalı alıp sallarken ona döndüm. Toz halinde kar bir duşta yere düştü ve Poseidon dalı tekrar salladı. Yavaş yavaş, çam iğneleri renk değiştirmeye başladı. Birkaç saniye içinde tüm dal ve ardından tüm ağaç sarıya döndü.

"Ne...?"

"Şunu dene," dedi Poseidon ve ben de uzanıp önümdeki şubeye aynısını yaptım. Önce kar yağdı, sonra ağaç maviye döndü.

Dudaklarıma yayılan sırtışa engel olamıyordum. "Bu havalı." Poseidon'un gözlerinde ışık parladı, sonra kısıldılar. "Bütün ağaçları kontrol edin. Kabuk renginde bir taneye ihtiyacımız var."

"Beyaz?"

"Ya da kırmızı."

Ulaşabildiğimiz her dalı sallayarak, küçük çam koruluğunda ilerlemeye başladığımızda heyecan beni sardı. Sonunda, tuttuğum kardan tüm kar düştü ve yeşil çam iğneleri renk değiştirmeye başladığında, yere düşen karla aynı beyaz tonunu aldı.

"Beyaz bir tane var!" Aradım.

Poseidon'un sesi, "Kırmızı bir tane var," diye yanıtladı. Sesi ürkütücü bir şekilde uzaktan geliyordu ama bunun için endişelenecek zamanım yoktu çünkü ağaç gürlemeye başladı.

Dallar titredi ve ne yapacağımı bilemeden bir adım geri gittim.

"Bir fikrin var mı, Kryvo?" Kar, ağacın gövdesinin etrafında bir daire çizerek yerden fırladığında sormaya başladım.

Geriye tökezleyerek bir adım daha attım ama çok yavaşım ve kar ayaklarımın etrafında dolanıp eteklerimi ve togayı benden uzaklaştırdı. Dönerek, ani kar fırtınasından kurtulmaya çalışarak tutundum. Çemberin dışına her çıkmaya çalıştığımda, geri püskürtüldüm. Görebildiğim tek yer çam ağacının alçak dallarıydı, bu yüzden dizlerimin üzerine eğildim ve altında sürünmeye başladım.

Kar yükseldi, ıslak saçlarımı yüzüme doladı ve sürünürken burnumu ve ağzımı doldurdu. Öksürdüm, diğer elimle umutsuzca togaya tutunurken bir elimle yüzümü boş yere sildim.

Aceleyle etrafımda bir hava akımı aktı, sıcaktı ve fırtınanın acıtan karla dolu havasına hiç benzemiyordu. Tıpkı baloncuklar gibi yüzümün etrafında döndü ve benimle boğucu kar arasında bir bariyer oluşturdu.

Minnettarlıkla derin bir nefes aldım, sonra ağacın altına girmeye zorladım. Sert kabuğu kavrayarak kendimi içeri sokarken iğneler çıplak omuzlarımı çizdi.

Poseidon için endişelerim arttı ama karın onu boğacağından şüpheliydim. Ne de olsa kar sudan oluşuyordu. Bir yaş gibi gelen bir süre bekledim, ama muhtemelen sadece birkaç dakikaydı, ta ki kar dinip sonunda durana kadar. Dikkatli bir şekilde küçük boşluktan sürünerek çıktım.

"Almı?" Poseidon'un sesi bana ulaştı ve sonra oradaydı, beni ayağa kaldırdı. Sıcak hava akımı yok olmuştu ve ona gözlerimi kırıştırdım. Saçları vahşi ve rüzgarlıydı.

"Ağacın altındaki kardan saklandım," dedim ve gözleri saçlarıma kaydı. Uzanıp tellerin arasından beyaz bir çam iğnesi çıkardı.

Birkaç tane daha var, dedi. Sesi, daha önce konuları hakkında konuşurken kullandığını duyduğum nazik bir niteliğe sahipti.

"Onları sonra alırım. Kırmızı kabuğu aldın mı?"

Kafasını salladı. "Numara. Ancak fırtına bir yol ortaya çıkardı. Beyaz kabuğu aldın mı?"

Başımı sallayıp ağaca döndüm. Turuncu, mavi, yeşil, sarı ve mor ağaçlardan oluşan denizde tek beyaz olarak göze çarpıyordu.

"Biliyorsun, Kova'da böyle rengarenk ağaçlardan bir orman yapmalısın" dedim. "Tanrı olsaydım yapardım."

Bir an bana baktı, başını salladı, sonra tekrar beyaz ağaca baktı. Ben de taradım, bir kabuk ya da yol aradım.

"Orası." Ağacın en ucuna kadar Poseidon'un işaret eden kolunu takip ettim. Parlayan bir sedef nautilus kabuğu, lanet olası bir Noel ağacı yıldızı gibi orada tünemişti.

Poseidon elini uzattı ve kar yerden bir telaşla kalkmadan kısa bir süre önce parladı. Hızla bir su şeridine dönüştü, hızla eridi, sonra ağacın tepesine doğru fırladı. Tekrar aşağı indiğinde, kabuğu Poseidon'un bekleyen eline bıraktı, sonra cansız bir şekilde donmuş toprağa damladı.

Etkilenmemeye çalıştım ama bu basit hareket, onun çürümüş köpekbalıklarını patlatmasını izlemekten çok onun güçlerine göz dikmeme neden oldu.

Bana Lily'nin su ile yaptığı şeyleri hatırlattı, bir hüznle fark ettim.

Duruşmaya başladığından beri ilk kez onun görüntüsü zihnimde canlandı.

Harika gidiyorsun, dedi.

Başımı salladım, sonra elimi uzattım. Poseidon kabuğu içine attı, sonra ben onu sutyenime sokarken çok kasten arkasını döndü.

"Şu kırmızı kabuğu alalım," dedim, işimin bittiğini anlaması için. Canlı renklere sahip ormanın içinden arkasını dönmeden yürüdü ve ben de peşinden koşarken gözlerimi devirdim.

14

ALMI

"Biliyor musun, pek kibar değilsin," dedim sinir bozucu bir şekilde hoş giden çıplak omuzlarına.

"Sen de değilsin."

Cevabına kıkırdadım. "Ben çok kibarım. Belki sana değil, ama genel olarak, insanlar konuşurken başıboş dolaşmıyorum ve benimle konuştuklarında onlara bakıyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı, gözlerinde öfke olmayan bir şeyin küçük bir ışıltısı vardı.

Duygularını deşifre etmek için lanet olası bir kitaba ihtiyacım vardı. Kelimenin tam anlamıyla tanınmazlardı, onları çok iyi kontrol ediyordu.

Kızıl renkli çam iğneleri olan bir ağaca ulaştığımızda ve küçük kırmızı iğnelerin çok kasıtlı bir izinin ondan uzağa, korudan dışarı çıktığını gösterdi.

"Şüpheli görünüyor," dedim.

"Sadece on beş dakikamız kaldı. Buradan ayrılmak için kırmızı kabuğa ihtiyacımız var ve ben parlayamıyorum." Gerginlik sözlerini bağladı.

"Atlas senin parlamanı ve kafamda konuşma şeyini nasıl ortadan kaldırabilir?"

"Denemelerde yarışmayı kabul ettiğimizde, Denemelerin kurallarını da kabul etmiş oluyoruz" dedi. "Artık Yargılamaları kontrol ettiğine göre, bizi de kontrol ediyor."

Bir yüz çektim, sonra ağaçların arasından gökyüzüne baktım. Atlas, izliyorsan koca bir pisliksin, diye bağırdım.

Aşāğıya baktığımda, Poseidon başını sallıyordu. "Çocuk gibisin" dedi.

"Eh, sen yaşlı bir adam gibisin." Gerçekten çok ateşli, yaşlı bir adam. "Bir ara çocuk gibi davranmayı denemelisin. Biraz daha az ciddi olmaktan hoşlanabilirsin."

"Ölümcül zamanlı bir Yargılamada hayatlarımızı tehlikeye atarken, bizi buraya koyan antik Titan'ı kışkırtmamı mı öneriyorsun?" Sözlerine öfke siniyordu.

"Evet."

Bana bir süre daha baktı, sonra şaşırarak başını geriye yatırdı ve gökyüzüne doğru kükredi.

"Atlas, sen zayıf fikirli bir gràsonsun."

"Daha iyi hissetmek?" Arkasını dönüp baktığında sordum.

"Tam olarak değil. Gitmemiz gerek."

Kırmızı iğnelerin izini takip etmek için döndü.

"Grason ne anlama geliyor?"

"Keçi gibi kokan biri."

"Ey. Vahşi. Daha modern hakaretler kullanmayı hiç düşündün mü?"

"Sıklıkla. Birçoğunu senin üzerinde kullanmak beni cezbedti."

Dilimi sırtından çıkardım ama ilk defa benimle gerçekten şaka yaptığından emindim. Bu ilişkimizde bir gelişme oldu. Aramızdaki son birkaç gün veya yıldaki etkileşimleri bir ilişki olarak adlandırabilirsiniz.

Çam iğnelerini sessizce, buzlu uçuşuma doğru çorak bir karlı zemin boyunca takip ettik.

Karda ilerlememiz ne kadar uzun sürerse, zaman konusunda o kadar endişelenmeye başladım. Biz meşgulken, koşarken veya etrafta komik renkli ağaçları sallarken bunu görmezden gelmek kolaydı, ama şimdi gerçekten endişeleniyordum. Kırmızı kabuğu zamanında bulamasaydık, diğer Olimposlular gelip Poseidon'u buradan çıkarır mıydı?

"Kabuğu alamazsak, eve dönüş yolunu kendimiz bulabilir miyiz?"

"Burası Apollon'un alemi, Oğlak burcu ve bu bölge Denemeler için belirlenmişse, o zaman Olympus'un geri kalanının görüşünden gizlenmiş olması tamamen mümkündür."

Sözleri üzerine korku içimi kapladı. "Diğer tanrılardan saklanmış mı?"

"Muhtemelen evet."

"Ama Apollon, rakiplerini sonsuza kadar mahsur bırakmak için kendi krallığından biraz vazgeçmeyecek mi?"

Poseidon omuz silkti. "İsterim. Alemlerimiz sihirdir ve pek çok şeyi barındırabilir."

Birini sonsuza kadar herhangi bir yerde tutsak tutmanın ahlaki açıdan sorgulanabilirliği hakkında yorum yapmamaya karar vererek başımı salladım.

"Kryvo, ne kadar zamanımız var?"

"Dokuz dakika elli saniye," diye ciyakladı. Poseidon omzunun üzerinden bana baktı.

"Deniz yıldızı zamanı biliyor mu?"

"Evet."

"Ne kadardır?"

"Onu duyamıyor musun?"

"Numara. Onu bana bağladığında onu duyabiliyordum." İfadesi karardı ve Kryvo'nun neden bu deneyimi tekrarlamak istemediğini anladım.

"Dokuz dakika" dedim. Poseidon'un gözlerindeki endişe parlaması, hızlanan adımlarıyla desteklendi ve kendi ayaklarımın daha hızlı hareket ettiğini hissettim.

Bir an sonra uçuruma ulaştığımızda, buzun oyulduğunu, buza giden bir yol oluşturmak için uzun, ince bir bölümün kaldırıldığını gördük. Kırmızı iğneler doğrudan içine girdi. Zamanın baskısına rağmen durmaktan kendimi alamadım. İki devasa, gök yüksekliğindeki buz parçasının tekrar birbirine kaydığı ve bizi ölümüne ezdiği görüntüsünden kaçınmak imkansızdı.

Poseidon dar geçide adım attı ve ben yutkundum, çenemi uzattım ve onu takip ettim. Buz o kadar çok ışık yansıtıyordu ki görmek zordu ve kendimi gözlerimi kısırkem buldum. Gerçekten bakılacak bir şey olmadığından değil. Solumuzda talontauru tutan buz parçası vardı ve bu mesafeden altımızda,

deniz seviyesinin altında, karanlık ve buzun içinden hafifçe eğildiğini görebiliyordum.

Sağımızdaki buz boştu, sadece berrak, soğuk, parıldayan donmuş bir su yığınıydı.

Yoksa öyle miydi?

Orada bir şey hareket ediyordu. Küçük ve parlak bir şey. Kırmızı bir şey.

"Poseidon!" Bana döndü, işaret ettim.

"Orada hiçbir şey yok. Vakit kaybetmemeliyiz." Geri dönmeye başladı.

"Kabuğu görebiliyorum! Buzun içinde hareket eden küçük kırmızı bir kabuk."

Tekrar baktı. "Orada hiçbir şey yok. Çamın izi bitmedi. Daha hızlı olmamız gerekiyor." Döndü ve bir koşuya başladı.

"Ama-" diye başladım ama kabuğa tekrar baktığımda gitmişti.

"Siktir," diye yemin ettim ve okyanus tanrısının peşinden koştum.

Birkaç saniye sonra geçitten bir kükreme gürledi ve korkumun hareketimi sürdürmesine izin vermemeye çalıştım. İlk düşüncem, iki devasa parça tekrar bir araya gelirken gümbürdeyen buz olduğuydu. Ama öyle olmadığını çabuk anladım. Bir adamın sesiydi.

Poseidon önümde, "Polybotlar," diye tısladı. Geçit iki kişinin yan yana duramayacağı kadar dardı. Arkasındaydım, hiçbir şey göremiyordum.

"Neresi?"

"İlerde."

"Saçmalama," diye çıkıştım.

"Birkaç metrede yerde bir delik var. Çıglıklar aşağıdan geldi."

Tabii ki, birkaç adım sonra Poseidon yavaşladı, sonra buzdaki büyük bir deliğin üzerine bastı. Gözüme bir hareket çarptı ve sağa döndüm.

Polybotes buzun içindeydi. Ve bir quidditch maçındaki lanet olası bir muhbir gibi etrafında vızıldayan kırmızı mermiydi. El yordamıyla aradı ama vücudu onun için çok küçük bir boşlukta ve bir kolu yanında sabitlenmişti.

"Bu bir tünel." Poseidon başka bir söz söylemeden buzdaki deliğe düştü. Bir saniye sonra, buzun içinde sağımda belirdi. Yedi fit boyunda bile, devin yarısı boyundaydı. Polybotes'a doğru koşarken onu izledim.

Ama sonra kırmızı kabuk devin kafasının etrafında uçmayı bıraktı ve ters yönde hızla hareket etti. Tünel boyunca yakınlı, Poseidon'u ve sonra beni geçerek sol buz parçasına doğru ilerledi. Poseidon'un onu takip ederek yön değiştirmesini bekliyordum ama o sadece deve doğru ilerlemeye devam etti.

Görmemiş, anladım.

Deliğe baktım, bilerek ama yapmam gerekeni yapmaya istekli değildim.

"Gizleyebilir miyiz?" Kryvo'yu teklif etti.

"Büyük, şeffaf bir buz bloğunun içindeyiz," dedim ona.

"Kelimenin tam anlamıyla dünyada saklanacak en kötü yer."

Tartışırım ama dört buçuk dakikan var.

"Kahretsin." Hızlı bir dua ile tünele düştüm.

15

ALMI

değildim ama uçan kırmızı kabuğun ardından tüp boyunca koşarken sandaletlerimin altındaki yüzey daha kaygan görünüyordu. Kendimi rahatsız hissetmeden sadece saniyeler geçmişti. Kaybolursam nasıl geri döneceğimi bilmediğimi fark ettiğimde klostrofobi üzerime çöktü. Dönüp Poseidon'u

görmeye çalıştım ve devle nişanlı olan arkamdaki açık bloktan onun karanlık şeklini gördüm. Savaşıyorlar mıydı? Açıkça göremeyecek kadar uzaktaydım.

"Poseidon!" diye bağırdım. "Kabuk bu tarafta!"

Sanki işaretmiş gibi, kabuk yüzümü yakınlaştırdı, kışkırtıcı bir şekilde yaklaştı. Ona uzandım, sadece birkaç santim ötedeki boş havaya yumruğumu kapadım.

"Lanet olsun!" Uzaklaşırken peşinden koştum, onu takip etmeye o kadar niyetliydim ki nereye gittiğimi ancak ışık değiştiğinde anladım.

Talontaur.

Tam üstündeydim, altımdaki buzu karanlık bir şekil doldururken fark ettim. Yavaşladım, aşağı baktım ve damarlarımdaki kan, etrafımdaki buz kadar soğuktu.

Başı yukarıya dönüktü ve gözü bana sabitlenmişti. Yengeç benzeri bacaklarından biri buzun içinde, içinde bulunduğum tünele doğru ilerliyordu.

"Almi," Poseidon'un sesini duydum ve onun tünel boyunca bana doğru koştuğunu görünce minnetle döndüm.

"Kabuk burada bir yerde," diye soludum.

"Talontaur'dan uzaklaşmamız gerek. Şimdi."

"Kabuğu bulmamız gerek!" Poseidon bana ulaştı ve göğsünün tüm sol yanından, boynundan ve çenesinden sürünen taşları görebiliyordum. İçimden korku geçti. Bir çatırtı sesi geldi ve ikimiz de yere baktık. Pençeli bacak buzda daha da ilerlemişti.

"Bu bir tuzak," diye hırladı Poseidon.

"Bütün lanet Yargılama bir tuzak, şimdi kırmızı kabuğu almama yardım et!"

Sözlerim üzerine aramızda vızıldayarak bizimle alay etti. Poseidon'la aynı anda ben de ona uzandım. Daha hızlıydı ama yeterince hızlı değildi. Bir feryat oldu ve hareket Poseidon'un

arkasına bakmamı sağladı. Polybotes tünelden bize doğru geliyordu.

"Hareket!"

Koştuk, kırmızı kabuğun peşinden gittik. Kendini ikiye katladı, tekrar tekrar yakalama mesafesine daldı, ama her zaman bizden daha hızlıydı.

"Suyunuzla yakalamaya çalışın," diye bağırdım. Poseidon kafamın üzerinden doğrudan kabuğa bir sıvı şeridi gönderdi, ama sanki su geçirmez bir bariyere çarpmış gibiydi, sıvı kabuğa çarptığı anda dağıldı. Önümdeki yere sıçradı ve su birikintisinden kaçınmak için çok yavaşladım. Ayağım kaydı ve ayağımı kaybettiğimde kalbim yalpaladı. Buza sert bir şekilde çarptım, yanlışlıkla Poseidon'un togasını bıraktım ve ivmem tünel boyunca eteklerim üzerinde kaymama neden oldu.

Hareketimi yavaşlatmaya çalışarak buz tırmalarken bir çatlak daha oldu. Önümdeki buzda uzun, kara bir pençe patladı.

Talontaur yarıp geçmişti.

"Bok!" Kıçımın üzerinde dönerek ama yine de pençeye doğru ilerleyerek ciyakladım.

Buzun içinden bir kükreme yankılandı, bu kesinlikle canavara aitti ve ellerimin altında çatlaklar belirmeye başladı. Parmaklarımı onlara sıkıştırmaya çalıştım ve kırmızı kabuk yüzümü yakınlaştırdı. Ben onun için hamle yapmayı tartışırken kararsızlık beni bir an sakatladı ve sonra dünya altımdan kalktı.

O kadar şok olmuştum ki çığlık bile atamıyordum. Üzerinde kaydığım buz gitmiş, etrafımda parçalanmıştı. Havada yuvarlandım, vücudum tam olarak nereye gittiğimi görebilmek için büküldü.

Aşağıya, canavarın açık çenelerine bakarken, içimi büyük bir korku kapladı. Poseidon taşa dönmeden bu şeyi tekrar yenemezdi.

Ortama bir şey çarptı, sonra düşüşüm durdu.

Bir su akıntısı ortalığımdan dolanıp beni yukarı kaldırıyordu. Kırmızı kabuk yüzümün yanından tekrar vızıldayarak geçti ve yaratık, yüzümü kırmak için bir girişimde bulunmak üzere kafasını geriye doğru kaldırdı.

"Altmış saniye," diye haykırdı Kryvo, sesi çarpan kalbimin sesi arasında zar zor duyulabiliyordu.

"Kahretsin!" Tüm vücudumu dolduran, adrenalin içimi kaplayan kabuğa, öfkeye ve çaresizliğe uzandım.

Beni tutan su gerginliğini kaybetti ve Polybotes'in Poseidon'a güçlü bir yumruk attığını görmek için yukarı baktım.

"Piç kabuğu! Buraya gel! Lütfen, lütfen, lütfen buraya gelin!"

Tekrar düşmeye başladığımda tokatladım ve tam bir şaşkınlık içinde, sallanan elimden bir şey çıktı.

Bir enerji nabızı hissettim ve avucumdan parıldayan bir hava akımı, kabuğun etrafını sardı. Minik kırmızı nesne hemen gevşedi, sonra tekrar elime doğru fırladı.

"Poseidon!" Avucuma düştüğünde çığlık attım. "Kabuğum var. Zıplamak!"

Su tekrar etrafımı sardı ve hiç tereddüt etmeden deniz tanrısı tünelden atladı. Havada bana doğru düştü, onunla buluşmak için yakınlaştırmam için su ipini çekti.

Ama Polybotes de atladı. Poseidon havada bana ulaştı, elimi tuttu ve Polybotes bize ulaştığında beni kendine doğru çekti. Poseidon'un bacaklarına sarılırken ağırlığı çok fazlaydı ve birlikte hızla düştük.

"Bizi buradan çıkarın!" Talontorun açık çenelerine doğru düşerken kabuğa çığlık attım.

şeye çarptım, sonra üzerimde Poseidon'un ağırlığını hissettim. Tüm hava ciğerlerimi terk etti ve nefes nefese kaldım, ama hiçbiri gelmiyordu.

Sadece gerginsin. Panik yapma, dedi Persephone'nin sesi kafamın içinde.

Eller omuzlarımdan çekildi ve sonra yukarı doğru sürüklendiğimi görebiliyordum. Poseidon'un avlusundaydık, kapıların diğer tarafında bayrak sallayan, tezahürat yapan ve çılgık atan onlarca insan vardı. Persephone, Galatea ve muhafızlarıyla demir parmaklıkların önünde duruyordu ve gözleriyle buluştuğumda bana cesaret verici bir gülümsemeye sevimsiz bir baş parmağını kaldırdı.

Atlas'ın sesi havada gürledi. "Tüm rakiplerimiz için saat doldu. Mermiler bu gece Apollo'nun nezaketle ev sahipliği yaptığı bir baloda sayılacak. Bu zamanı dinlenmek için kullanın, rakipler, çünkü çok az şansınız olacak."

Göğsümü kavrarken çok yoğun gelen havayı içime çektim, aklım başım dönüyordu. Yer titredi ve Polybotes'un tökezleyerek ayağa kalktığını görünce şaşkınlıkla döndüm. Devin gözleri benimkilerle buluştu, sonra kapalı yumruğuma gitti.

"Neredeyse orada ölmek üzereydin," dedi, gürleyen sesi gergindi.

Ona cevap vermek şöyle dursun, nefes bile alamıyordum.

"İyi yakaladın," dedi ve kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Kırmızı kabuğu almamış olsaydın, hepimiz talontaur yemeği olurduk." Küçük bir baş hareketiyle saraya doğru yürüdü.

"Gerçekten iyi yakaladın." Poseidon'a döndüğümde yüzünde daha önce görmediğim bir ışık vardı ve bir sürü yeni nedenden dolayı kendimi zayıf hissettim. "Konuşmamız gerek. Şimdi."

Sessizce başımı salladım ve uzattığı elini tuttum.

Poseidon'un flaşının ışığı kaybolduğunda bizi pegasi ahırlarının alt katında bulduğuma hiç şaşırmadım.

Ilık okyanus rüzgarı yüzümde esti ve sonunda düzgün nefes alabildiğimi hissettim. Gözlerimi kapattım, yapabildiğim kadar uzun bir nefes aldım, sonra tekrar açtım ve bıraktığım gibi Poseidon'a odaklandım. Kulenin ötesindeki okyanus sakindi, yumuşak dalgaların sesi ve kuş sesleri sersemletici beynimi yatıştırıyordu.

"Büyü kullandım."

Poseidon'un gözleri mavi ışıkla dans ederken cevap verdi.

"Evet."

"Nasıl?"

Göğsüme baktı ve ben de aynısını yaptım. Kabuğumun ortasındaki turkuaz yayılmış, ombre dışa doğru ilerlerken yeşile dönmüştü. "Güçlerin uyanıyor."

Parmaklarımı dövmeme bastırırken, sızan tüm adrenalin içimde tekrar yükseldi. "Artık suyu kontrol edebilecek miyim?"

Poseidon başını salladı. Çıplak omuzları gergindi ama bu sefer öfkeden ya da aşırı kontrolden olduğunu düşünmemiştim.

"Numara. Su değil. Almi. Bu hava büyüsyüdü."

ona baktım. "Ne?"

"Kullandığın gücü hissettim ve o su değildi."

"Ama... Ben bir deniz perisiyim. Lily gibi. Su büyüsyü vardı."

"Pekala, yapmıyorsun. O baloncuklar sana nefes alacak hava mı veriyor? Sanırım bunu yapıyordun. Sihirli imza aynıydı."

Ağzım açık kaldı. "Kabarcıkları ben mi yapıyordum?"

"Evet. Bence de."

"Hayır, hayır bu doğru olamaz." Karışıklık heyecanla savaştı. Her türden sihir, lanet olası bir hediye idi. Ama ben bir deniz

perisiydim, okyanusun bir yaratığı, Kova vatandaşıydim. Suyu aittim, değil mi?

"Almi... İkimizin de burada olmasının sebebinin sen olduğunun farkında mısın? Polybotes size teşekkür etmekte haklıydı. Hepimizi kurtardın." Bakışları içime işledi ve yüzünde gördüğüm yeni duygunun ne olduğunu anladım.

Saygı duymak.

"Ben, şey, kırmızı şeyleri fark etmekte senden daha iyiyim sanırım," dedim beceriksizce.

"Sen korkusuzsun."

Kendimi durduramadan bir kahkaha patlattım. "Lanet olsun benim. Bütün zaman boyunca boktan korktum."

"Yine de her şeyle yüzleştin. Ve sahip olduğunu bile bilmediğin bir güç kullandın."

Bana doğru bir adım attı, irislerinde dalgalar yuvarlanmaya başladı. "Oracle asla yanılmaz."

"Oracle'ın bununla ne ilgisi var?"

İfadesindeki yoğunluk düştü ve gözlerini kırıştırdı. "Hiç bir şey. Senin sihrini test etmemiz gerekiyor." Sözleri yine gerçek oldu, sesindeki o sessiz şaşkınlık gitti ve geri adım attı.

Büyük bir parçam onun tüm yolu gelmesini, aradaki farkı kapatmasını ve bana içindeki tutku ve güç selini hatırlatmasını ummuştum.

"Nasıl dene?"

"Gel."

Pegasi kalemlerine giden basamakları takip ettim.

"Mavi?" Üst platforma çıktığımız an aradım. Çırpılan toynakları duydum, sonra Mavi burunlu kaleminin ahır kapısını açtı. Bana doğru koşarken, "Ağrılı gözler için bir manzara değil misin?" dedim. Bana burnunu sürttüğünde altın kanatları uçtu ve elimi uzun burnunun üzerinde gezdirip parmaklarımı mavi yelesinde gezdirdim.

"Saçımın bu renk olması gerekiyor," diye mırıldandım. Biraz rüyadaymışım gibi hissettim. Poseidon'un az önce söylediklerinin doğru olduğunu bilsem de, Buz Denemesi sırasında yaptıklarımın tam etkisi gerçekten başlamamıştı. Kırmızı kabuğu yakalamıştım. Ben olmasam çıkamazdık. Ama zihnimde vızıldayan gerçeküstü sislere neden olan kabuğu yakalama şeklimdi. Büyü. Uzun, uzun, en sonunda, sihir kullanmıştım. Ama bu yanlış türden bir büyüydü. Poseidon, Blue'ya başını sallayarak, "Ona ve gemiye olan yakınlığınız hava büyüleriyle açıklanabilir," dedi. Pegasusu bırakmaya isteksizce kaşlarımı kaldırarak tanrıya döndüm. Kryvo bana küçük, sümüksü bir denizyıldızının hayal edebileceğimden daha fazla rahatlık verdi, ama o anda Mavi'nin katı kütlesi ve sıcaklığı ihtiyacım olan şeydi. Aslında istediğim şey şu anda lanet olası dünyamı alt üst etmeye çalışan huysuz deniz tanrısının cüssesi ve sıcaklığıydı. Ancak bu teklifte görünmediğinden, uçan at yeterli olacaktır. "Nasıl hava büyüü yapabilirim?" "Bilmiyorum. Ama bunca zaman su altında yaşamamanın neden onu uyandırmadığını açıklar." Ona kaşlarımı çattım, neredeyse on yıllık bir kırgınlık istemsizce ortaya çıktı. "Bunca zaman su altında mı yaşıyorsun?" Öfkeyle tekrarladım. "Senin sayende bunca zaman kahrolası insan aleminde yaşadım. Sence orada ne kadar büyü yüzeye çıkacaktı?" Bana dönüp kaşlarını çattı. "Mesele şu ki, eğer şimdi sihriniz varsa, onu kullanabiliriz." "Biz? Ha." Pegasus'a döndüm, yüzümü boynuna gömdüm. Kendine gel Almi, dedim kendi kendime. Kavga etme zamanı değil.

Haklısın. Değil, dedi Lily, yüzü kafamın içine girmeye zorlayarak. İnanılmazdın Almi. Ve şimdi sihrin var. Bir sonraki Duruşma başlamadan önce ondan alabileceğiniz her türlü yardımı alın.

Mavi'nin at gibi kokusunu içime çektim ve o hafifçe kişnedi.

"Bunu nasıl kullanabilirim?" Poseidon'a dönerek elimden geldiğince düzgün bir şekilde dedim. Gözleri sertti ama bana cevap verdi.

"Rüzgarı hisset."

"Her zaman rüzgarı hissediyorum." Sözleri söylerken bile ne kadar doğru olduklarını anladım. Bunu her zaman hafif klostrofobime bağlamıştım, her zaman temiz hava hissetmeye ihtiyacım vardı. Ama ya bundan daha fazlası olsaydı?

"İyi. Kullan."

Ona bir bakış attım. "Kullanmak mı? Aynen böyle?"

"Buzun içinde yaptın."

"Buzda ölmek üzereydik. Baloncuklar geldiğinde olduğu gibi - boğulmak üzereydim. Ya sihri sadece tam anlamıyla ölmek üzereyken kullanabilirsem?"

Poseidon omuz silkti. "O zaman daha az ölme şansın olur."

Uzun bir nefes verdim. "Yararlı değil. Doğru, ama yardımcı değil."

"Naçizane size katılmıyorum. Büyüye erişim ne zaman birinin ölmek üzere olduğu zamandan daha yararlı olabilir?"

ona baktım. "Büyümü test etmekle ilgili bir şey mi söyledin?"

Elini uzattı. Hafif bir parıltıyla avucunda bir tüy belirdi. Sade bir tüydü, büyük ve beyaz. Okyanus esintisinin onu elinden esmesini bekliyordum ama tam olarak olduğu yerde kaldı.

"Tüyünü kaldır. Büyü ile."

Mavi'den uzaklaştım. "Nasıl?"

"Konsantre ol," dedi.

"Korkunç bir öğretmensin," diye mırıldandım.

Kryvo'nun gıcırtılı sesi geldi bana. "Haklı, Almi. Sanırım baloncukları kendin yaptın. Bu hava büyü. Şimdi kullanmayı denemelisin."

"'Konsantre olmaktan' daha iyi talimatlarınız var mı?" diye sordum sessizce. Poseidon'un beni duyamayacağı kadar sessiz değildi ve köprücük kemiğime yapışmış denizyıldızıyla konuştuğumu fark edince yüzünün şaşkınlıktan inanmazlığa dönüştüğünü gördüm.

"Evet. Poseidon bahsettiğinden beri hava büyü referansları için resimleri kontrol ediyorum. Bağlandığınız ögenin sizi çevrelediğini hayal etmeniz, ardından yanıt vermesi için yeterli duyguyu çağırmanız gerekir. Bir kez orada olduğunda, onu istediğiniz gibi yapabilmelisiniz."

Derin bir nefes aldım. "Doğru. Bunu yapabilirim."

Gözlerimi kapattım ve tenimde dolaşan esintiyi hissetmeye çalıştım. Aptal hissetmemeye çalışarak kollarımı iki yana açtım ve çoğunlukla başarısız oldum.

"Konsantre ol," diye mırıldandım.

Sorun şuydu ki, suya o kadar alışmıştım ki, onu düşünüyordum, onu görüyordum, onunla bir bağlantı arıyordum, ne yapacağımı bilecek kadar havayı düşünmek için yeterince zaman harcamamıştım.

Kafamda bir kasırganın görüntüsünü çağırdım, aklıma gelen en hava tabanlı şey.

Bu fikir aklıma geldikten sonra neredeyse saniyeler içinde, kasırga kendi başına bir hayat kazanmıştı. Önce kollarımı, sonra bacaklarımı, sonra tüm vücudumu saran havayı, elbisemin eteğini kaldırdığını ve yanaklarıma vurduğunu hissedebiliyordum. Gözlerimi açtığımda hayali duygunun kaybolmasını bekliyordum ama şaşkınlık içinde saçlarım yüzüme dolanıyor ve aşağı baktığımda eteğim kalçalarımda

uçuşuyordu. Yine de ahırlarda başka hiçbir şey hareket etmiyordu, rüzgarın uğultusu tamamen etrafımı sarmıştı. Bir sevinç çılgılığı attım ve Poseidon'un yüzünde bir duygu parıltısı gördüm. Avucunu uzattı. "Tüyünü kaldır." Beyaz tüye baktım. Lütfen tüyü kaldırır mısınız? Etrafımda dönen rüzgara sordum. Bir hava kıvılcımı canlandı, yeşil-mavi parıldadı, sonra tüye doğru fırladı. Ben başka bir şey yapmasını emredemedim, tüyü Poseidon'un avucundan kaldırdı ve ahırdan aşağıdaki okyanusa fırlattı. Hava akımı Poseidon'un başının etrafında küçük bir zafer turu atıp, gevşek gümüş saçlarını omuzlarından kaldırırken çenem açıldı, sonra etrafımda dönen akımın geri kalanına katılmak için geri fırladı. Ooh oğlum. Görünüşe göre sihrimin benimkini geride bırakan asi bir çizgisi vardı.

17

ALMI

" Ahh!" Hava son bir telaşla etrafımda dönerken, sonra kayboldu, okyanus esintisinde eriyip giderken sözlerim kayboldu.

Poseidon nefesini verirken "Hava büyüü" dedi.

"Hava büyüü," diye tekrarladım. İçimdeki heyecanlar hızla ilerliyordu, başka hiçbir şeye benzemeyen bir his, tüm içsel kaos ve yorgunluğun içinden geçmeye başladı. Bu bir haklılık duygusuydu, bir umut duygusuydu. Ve hayatım boyunca devam etmemi sağlayan umut gibi bir çaresizlik değil, gerçek ve samimi bir inanç.

Poseidon'a baktığımda, daha bir gün önce bu duyguya kısa bir bakış attığımı fark ettim. Geminin güvertesinde durmuş, ona bakıyor.

Belki de bu kadar doğru hissedenden o değildi. Belki de havada uçan bir geminin güvertesinde duran bendim. Gökyüzünde uçmak için tasarlanmış, dünya ve okyanusun bağlayıcılığından arınmış bir gemi. Bunu düşündüğümde neredeyse başım dönüyordu.

Poseidon'dan uzun bir nefes daha çıktı ve gözleri, geçen sefer ahırda olduğumuz vahşi yoğunluğun aynısını almıştı. Ama o sefer onu kızdırmıştım.

"Gezmek ister misin?" Sordum, soru dudaklarımdan davetsizce ayrıldı. Birdenbire tek yapmak istediğim rüzgarın esintisini yüzümde hissetmekti, tıpkı gemide olduğu gibi gökyüzünde süzülmenin sınırsız özgürlüğünü, ama bu yeni takdir beni dövüyordu.

Evet demesini beklemiyordum. Ama elini deri kayışındaki küçük flüte götürdü, çekti ve sonra içine üfledi. Tiz, anahtarsız bir ıslık havada yankılandı ve Blue ayaklarını yere vurdu.

Saniyeler sonra toynakların tahtaya çarpma sesi etrafımda dönmeme neden oldu.

Bir pegasus daha indi ve nefesim kesildi.

O saf altındı. Blue'nunki gibi sadece kanatları değil, tüm vücudu; yele, kuyruk - her şey. Ama ağırlıksız görünüyordu, kıvrak hareketleri çok güzel ve zarifti.

"Aman Tanrım, o çok güzel."

"O. Adı Chrysos." Sesi nazikti ve ona bakmak için gözlerimi altın pegasustan çektim.

Ona gitme dürtüsü neredeyse dayanılmazdı.

Bir insan nasıl bu kadar sert olabilir ve yine de onu tamamen başka bir şeye dönüştüren bu yaratıklara karşı şefkat duyabilir? Yumuşak değil tabi. Ama... başka bir şey.

Ben uygunsuz dürtülerime karşı bir şey yapamadan, o Chrysos'a taşınmış, elini onun boynuna sürtmüş, sonra da bir profesyonel gibi sırtına atlamıştı. "Sürmek istedin."

Gözleri meydan okurcasına benimkilerle buluştu, içlerinde hiçbir şeyi kontrol etmeyen bir kıvılcım.

İçimde nefis bir heyecan uyandı. "Nasıl devam edeceğim?" diye sordum Mavi'ye bakarak. Bir anda arkamdan bir rüzgar esti ve benden ne yapmamı istediğini biliyordum. Uzandım, Blue'nun boynunu tuttum ve atladığım anda rüzgar gerisini halletti. Beni kolayca kaldırdı, sanki tüm işi kendim yapmışım gibi beni pegasus'un sırtına kaydırıldı.

Poseidon'a neşeyle baktım ve ağzının köşesi en ufak bir kıvılcımla kıvrıldı.

"Devam edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Siktir, evet."

Mavi ahırın kenarına doğru koştu ve kendini havaya fırlatırken göğsümden hoş bir çığlık çıktı. Eteğim bir yelken gibi havaya uçtu, sonra pegasus dalgalara doğru süzülürken bacaklarıma iğnelendi.

Rüzgar yüzüme çarptı, acı verici, güçlü ve daha önce görüldüğünden çok daha enerjik.

Altın pegasus'un doğrudan denize dalmasını huşu içinde izledim. Yüzeyin altında bir çizgi çiziyordu, mavi onlarla birlikte dörtnala koşarken dalgaların altında parıldayan altın rengi ceket ve Poseidon'un gümüşü saçları görünüyordu, okyanus spreyi bize ulaştığında havadaki tuz elle tutulabilirdi. Poseidon ve Chrysos sudan fırladı, bir jet onları takip etti ve yükselirken etraflarını tirbuşonla çevirdi.

"Git Blue," diye ısrar ettim ve kanatlarını cırparak peşlerinden koştu. Pastel renkli bulutlar gökyüzünü doldurdu, mercan pembeleri ve soluk lavantalar ve şeftalilerle karışan yumuşak sarı. Ne kadar yükseğe çıkarsak, kayan yıldızlar gibi etrafta vızıldayan küçük parıltılı hava patlamaları gördüm.

Blue'nun yelesini sıkıca tutuyordum, uyluklarım kalçalarına kenetlenmişti ama düşmekten korkmuyordum.

Blue'yu Poseidon'dan önce çağırdım, sonra tekrar kasırganın görüntüsünü çağırdım. Rüzgar bana koştu ve ben de isteğimi yerine getirdim.

Bizi daha yükseğe taşı.

Bir sıcak akım patlaması oldu, sonra Poseidon'dan bir bağırış duydum.

Her iki pegasiden de kışnemelere neden olan bir hız patlamasıyla yukarı doğru sürüklendik.

Rüzgâr etrafımızda dönüyor, sakın bulutları kamçılıyor ve uçan atları yüzlerine doğru çekiyordu.

Gözlerim Poseidon'a kilitlendi ve ısı içimi kaplarken nabzım hızlandı.

Yüzünün her santiminde dizginlenemez bir sevinç yazılıydı. En ufak bir kontrol belirtisi kalmamıştı, Chrysos'a tutunurken kasları şişmişti, saçları yüzünü kamçılarken başı geriye atılmıştı ve tüm vücudu hayat saçıyordu.

Bizi indir, rüzgara sordum ve Mavi'yi daha sıkı sıktım.

"Devam etmek!" Bağırdım ve sonra mermiler gibi gökyüzüne düşüyorduk.

Sanki oyuna giriyormuş gibi hem Blue hem de Chrysos kanatlarını sıkıştırarak inişimizi daha da hızlandırdı. Denize doğru düşerken içime taze adrenalin yükseldi, son zamanlardaki anısı kesin bir ölümün ağzı açık kalan çenelerine düşmek kaçınılmazdı.

Suya yaklaştığımızda, Blue'nun çekmediğini fark ettim. Bir nefes aldım, sonra denize dalarken baloncukları çağırdım.

Suyun içinden geçerken kafamın etrafında uğuldadılar, Blue ve Chrysos yüzeye yakın kalmamız için yukarı çıktılar. Chrysos yerde dört nala gidiyormuş gibi bacaklarını sertçe sürüyordu ve ben Blue'nun da aynısını yaptığını sanıyordum. Döndü,

binicisini ters çevirecek şekilde büküldü ve Poseidon kendini onun boynuna bastırdı.

Mavi de aynısını yaptı ve manzarayı görene kadar dudaklarımdan kahkahalar döküldü. Baş aşağı olmak, şimdi aşağı bakıyor olduğum anlamına geliyordu ve önümüzde Kova vardı.

Birbirine bağlı yüzlerce altın kubbe altımızda parlıyordu, büyük binalar ve yüzeye sadece görünen yüksek kuleler. Çok sayıda hayvan vardı; balinalar ve yunuslar ve kaplumbağalar ve vatozlar ve yılan balıkları ve kubbelerin etrafında hareket eden görülemeyecek kadar küçük diğer birçok yaratık.

Mavi, sarayın ahır kulesinin yanından süzülerek geçerken doğruldu ve dalgaların arasından fırlayıp gökyüzüne geri dönmeden önce beni tekrar doğru yöne çevirdi.

Kanatlarını çırpıp bizi daha yükseğe çıkarırken heyecandan nefesim kesildi ve ahırlara döndüğünde bir hayal kırıklığı hissettim.

Bizi yere indirdi ve biz yaptıktan sonra Poseidon ve Chrysos bir vuruş yaptı.

Sırtından kaydım, bacaklarım kurşun gibi ve ellerim titriyordu. "Teşekkürler Mavi. Bu harikaydı."

Yine ıslanmıştım, eteğim bacaklarımda ağırlaşıyordu ve saçlarım çıplak omuzlarımda soğumuştı.

Sırtımda sıcak bir dokunuş hissettim ve Poseidon'a döndüm. Onu hiç görmediğim kadar canlı görünüyordu.

"Dinlenmelisin," dedi ne kadar dengesiz olduğumu görerek.

"Muhtemelen. O şişelerden biraz daha alabilir miyim?"

İçinde iki şişe olan diğer elini uzattı. "Kabukları alabilir miyim?"

Başımı salladım ve onları sutyenimden çıkardım. Bakışları göğsüme sabitlendi ve çenesi gerildi. Kabukları avucuna atıp yerlerine şişeleri aldım. "Adil ticaret," ona gülümsedim.

"Almi..." Sesinde gözlerindeki huzursuzluğa uymayan bir gerginlik vardı. "Neden geri döndün?"

Kendi sevincim azaldı. "Sana söylemiştim. Lily'yi kurtarmak için."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyordun?"

Yutmuşum. Ona söylemeli miyim? Şimdi zamanı mıydı?

"Ben... İyileştirici güçleri olan bir yer duydum. Onu bulmaya çalışmak istedim."

"Hangi mekan?"

dudağımı ısırdım. "Atlantis."

Gözleri anında karardı, sırtı kasıldı. "Zoi'nin Kaynağı," diye mırıldandı sessizce.

"Evet."

Bana baktı. "Varlığını nasıl öğrendiğin hakkında hiçbir fikrim yok, ama eğer biliyorsan, onun koruyucusu olduğumu da bildiğini varsayıyorum?" Başımı salladım. Çenesi seğirdi. "Bu yüzden mi saraya geldin?"

"Evet."

"Benden okyanusun en derinlerine bir yolculuk yapmayı mı düşündün?"

"Numara. Geminizi çalmayı düşündüm."

Ağzı açık kaldı. "İnanılmazsın."

Alaycı bir şey söyleme dürtüsüne direndim. "Yazı tipini kullanmayı denediniz mi?"

"Bilgilerini nereden aldığını bilmiyorum ama Atlantis artık erişilebilir değil." Sesi sertleşmişti ve Yargılamamanın sonundan beri ilk kez kaburgalarının arasından gizlice geçen taş dalları gördüm.

"Ne?"

"Bu bir seçenek değil," diye homurdandı.

"Ama kitap her şeyi iyileştirebileceğini söylüyor. Lily'yi uyandırıp taşı iyileştirebilirdi. Denemeliyiz!" Zoi'nin Yazı

Tipi'ni daha önce kullanmaya çalışmadığını öğrenince yeni bir umudun yeşerdiğini hissedebiliyordum. Hala cevap olabilir.

"Kâhin, okyanusun kalbinin taş hastalığını iyileştirmenin tek yolu olduğunu söyledi," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Okyanusun aptal kalbinin ne olduğunu bile bilmiyoruz! Ayrıca uyku hastalığına ne demeli?"

"Kâhin, kız kardeşinin tanrılar ağlayana kadar uyuyacağını söyledi. Uzun süredir saklı, ölümcül bir diyarı ziyaret edene kadar olmaz," diye tersledi.

"Pekala, bana bir tanrıyı nasıl ağlatacağımı söylemek istemiyorsan, bana daha iyi bir plan ver." Ona dik dik baktım ve etrafımızda bir rüzgar esti. Blue ve Chrysos geri çekildi.

"Gücün uyanıyor. Yakında okyanusun kalbinin ne olduğunu öğrenebiliriz" dedi. "Plan bu."

"Boktan bir plan," diye çıkıştım.

Gözlerinde öfke parladı ve kulenin etrafındaki gökyüzü karardı. "Bu lanetli Yargılamaları kazanmalıyız ve sonra bu hastalığı iyileştireceğiz. Bir Olympian'dan daha iyi bildiğini zannetme."

"Neden Nereidler ve kahrolası okyanusun kalpleri hakkında benden daha çok şey bildiğini sanıyorsun? Size söylüyorum, bu kalbin ortaya çıkmasını bekleyecek vaktimiz yok!"

"Bu konuşma bitti," diye hırladı.

"Cesaretin yok-"

Ama çok geç kaldım. Beni uzaklaştırırsa ona ne yapacağımı ona söylemeye başlamadan önce, yatak odamda duruyordum, ıslak ve öfkeli bir şekilde sular akıyordu.

S çok yakınlaşıyordu.

Rüzgara hayat verdiği zamanki yüzü... Kahretsin, on yıllık disiplini neredeyse o anda ve orada fırlatıp atacaktım.

O lanet olası bir doğa gücüydü, hiçbir kontrol kavramı yoktu.

Suya ihtiyacım olduğu gibi ona da ihtiyacım vardı.

Onu daha önce hiç istemediğim kadar istiyordum.

Sadece dokunuşu, öpücüğü, vücudu değil. Ama o dizginlenemez azim, onun şiddetli cesareti. Her yönden olacağını tahmin ettiğimden çok daha fazlasıydı. Ve onun gücünü ele geçirmesini izleyemezdim, ölmesini de izleyemezdim.

Onu sekiz yıl boyunca her gün izlemiştim. Gözyaşlarını görmüştüm. Acısını gördü. Acısını ve yalnızlığını gördü.

Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyordum. Benim soğuk, sert, zalim olduğuma inanıyordu. Cehennem, dünya da buna inanıyordu.

Ama gerçeği görmeye başlamıştı. Bana her baktığında, tenime her dokunduğunda, ruhumu lanet hayata her getirdiğinde...

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Durmak zorundaydı.

Devam edemedi.

Yoksa ikimizin de ölümü olurdu.

19

ALMI

Dişlerimi gıcırdatmamaya çalışarak elbisemin eteğini düzelttim

.

"İyi misin?" diye sordu. "Elbiseyi beğenmedin mi?"

"Elbiseyi seviyorum," dedim onlara gülümsemeye çalışarak.

"Sadece pantolon ve gömlek giymeyi tercih ederim."

Yüz hatlarına tekrar bakmadan önce bana kaşlarını çattılar. "Neden bunun yerine pantolonu seçiyorsun?" Mov aynayı işaret etti.

Yansımam, sol bacağımda hemen hemen acil bir durumda koşabileceğim kadar yüksek bir yarık olan dar bir kırmızı elbise gösterdi. Kabarık omuz kolları ve kalp şeklinde bir yakası vardı, sadece çiçek açan deniz kabuğu dövmemi gösterecek kadar alçaktı. Mor saçlarım şimdi çok daha maviydi ve balık kuyruğu tarzında örülmüştü, örgü stratejik olarak omzumun üzerine yerleştirilmiş, neredeyse belime kadar sarkıyordu. Kryvo, elbette, benim örgüm tarafından gizlenmeyen taraftaydı.

"Çok güzel," diye Mov'a güvence verdim. "En son bir elbise giydiğimde, hemen yüzmek, koşmak, düşmek ve bir ton başka pislik olmasını beklemiyordum. Pantolon daha kolay olurdu."

"Bu elbiseyle rekabet etmek zorunda kalacağınızı düşünüyor musunuz?" kaşlarını çatarak sordular.

"Hiçbir şeyi ekarte etmem."

Mov düşünceli bir şekilde parmağını dudaklarına götürdü. Bir dolabın içinde gözden kayboldular, sonra bir an sonra ellerinde normal bir insanın beline göre çok küçük olan siyah deri bir kemerle çıktılar.

"Bacağına bir silah bağlayabilir miyiz?"

Casus filmlerindeki sert, seksi kadınların görüntüleri beynimi doldurdu ve hevesle başımı salladım. "Evet. Bunu mutlaka yapalım."

Odama döndüğümde sert bir şekilde çarpmıştım. Poseidon'un Atlantis'teki yazı tipini reddetmesi üzerine duşta biraz öfke duyduğuma kadar değil. Ama her şeyin ötesinde öfke beni çabucak yakmıştı ve uzun ve sağlıklı bir şekilde uyumuştum. Yine de sinirli uyanmıştım. Ve sadece Poseidon'da değil.

En sinir olduğum Şey Atlas'tı.

Atlas ve bu aptal lanet Denemeler.

Artık bűyűm vardı. Nasıl kontrol edeceđimden ya da ne yapacađımdan emin olamadıđım bir sihir ama bende vardı. Bana yardım ediyordu. Lanet olası hayatımı kurtarmak. Sonunda hazırdım, bir kereliđine faydalı bir Őey yapmak için gerçek bir Őansım oldu ve Lily'yi kurtarmak yerine çılgın bir tanrının eđlencesi için bir sűrű lűmcűl canavarla karŐı karŐıya kaldım.

"Poseidon'un Atlas'ın karısına ne yaptığını merak ediyorum?"
Periler dolaba koŐarken yűksek sesle dűŐűndűm.

Okyanus tanrısı için kafam karıŐıkça daha çok karıŐtı, bu sorunun cevabını bilmeyi daha çok istiyordum.

Poseidon'la bir bađlantım vardı ve temelde onun zalim ya da kaba olduđuna inanmak için műcadele ettim. Sert, bazen yanlıŐ yönlendirilmiŐ ve belki de biraz acımasız. Ama merhamet eksikliđi zulűmle aynı Őey deđildi. Merhamet đrenilebilirdi. Veya kazanılan. Zulűm dođasında vardı. Kanın içinde. Dűzeltilemez.

Kryvo'nun sesi bana ulaştı. "Sarayda Atlas hakkında bir Şey buldum."

"Karısı hakkında mı?" Nabzım hızlandı.

"Evet. Görmek ister misin?"

"Kesinlikle."

GrűŐűm bulanıklaŐtı ve sonra bir dűđűne benzeyen műstehcen ayrıntılı bir grűntűyle boyanmıŐ kubbeli bir tavana bakıyordum.

Atlas'ın dűđűnű olduđunu damada bakarken fark ettim. Hera sunakta önlerinde duruyordu, koyu teni ve tavuskuŐu renginekte baŐlıđı resimde canlıydı. Katılımcı sıralarını taradım ve hemen Poseidon'u grdűm. Zeus yanındaydı ve resimde

bile sıkılmış görünüyordu. Resmin sağ tarafında Olimposlu olmayan tanrılar vardı. Titanlar. Yani bu Titonamchy'den önce olmuş olmalı; büyük tanrıları bölen savaş.

Tanrım, bu ikisi arasında her ne olduysa uzun zaman önce olduğu anlamına geliyordu.

Poseidon'a dönüp baktım, sıktığı yumruklarını ve karamsar ifadesini fark ettim. Bu hiçbir şey ifade etmese de, onun bir partinin canı ve ruhu olmasını beklemezdim.

Görüntü soldu ve hayal kırıklığımı geri ısırdım. "Hepsi bu kadar mı?"

"Aramaya devam edebilirim." Kryvo hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve onu teselli etmek için acele ettim.

"Harikaydı," diye heyecanlandım. "Keşke ne olduğunu bilseydik."

"Pekala, Poseidon'un neden sarayında Atlas'ın düğününün bir tablosu olduğunu bilmiyorum," dedi deniz yıldızı.

"Bu gerçekten iyi bir nokta," dedim kaşlarımı çatarak. "Resim nerede?"

"Kuzeydoğu kanadı. Personel dışında kimse tarafından pek kullanılmaz."

Periler sihirlerini yapmayı bitirdiğinde Galatea soyunma odasına girdi.

Hey, dedim, onu gördüğüme ne kadar sevindiğime şaşırarak.

"Nasıl gidiyor?"

"Duruşmadan canlı çıkmaya sevindim," dedi.

"Evet. Sen ve ben ikimiz."

"Atlas'ın saraya nasıl bu kadar iyice sızdığını bulmaya çalışıyordum."

"Ve? Bir şey buldun mu?"

"Numara." Galatea onu takip etmemi işaret etti, ben de takip ettim. Gözleri bağlı olsa bile nereye gittiğini biliyormuş gibi

koridorlarda yürüdü ve sarayda ne kadar süredir yaşadığını merak ettim.

Bu düşünce aklıma başka bir bahar getirdi. "Kaç yaşındasın?"

Bana bir bakış attı. "Bu kaba bir soru."

"İnsanlar bana kaba olduğumu söyleyip duruyorlar. Beklentileri de karşılayabilirim." Omuz silktim.

Bana küçük bir kaşlarını çattı, sonra o da omuz silkti. "Dort yuz."

"Vay," dedim. "Peki o yılların kaç yılını burada geçirdin?"

"Neredeyse hepsi. Poseidon beni çok küçükken buldu."

"Buldum seni?"

"Evet. Korkarım artık masallarım için zamanımız yok. Apollo'nun balosuna bekleniyoruz."

yüzümü buruşturdum. "Sizin ve topların nesi var?"

Galatea bana anlayışlı bir bakış attı. "Aslında onları da umursamıyorum." Sıkı dövüş kıyafetlerini ve sert yüzünü aldım ve kendimi şaşırmış halde buldum.

"Dans pistinde dönmeyi sevenler değil mi?"

"Düşmanlarımın etrafında halkalar dolaşmayı tercih ederim," dedi.

Başımı salladım. "Serin."

Bana kaşlarını çattı. "Sıcaklığın toplarla veya düşmanlarla ne ilgisi var?"

"Hiç bir şey. Beni görmezden gel."

"Çok tuhaf," diye mırıldandı, sonra kırmızı halı kaplı geniş, geniş merdivene doğru adımlarını sürdürdü. "Tanrılar baloları ve törenleri severler çünkü bu onlara gösteriş yapma ve birbirlerini büyütme şansı verir" dedi. "Dramayı seviyorlar. Onsuz geçemez. Bir ölümsüz için can sıkıntısından daha kötü bir şey yoktur."

"Hera ve Afrodit nerede? Son birkaç toplantıya gelmediler."

"Hera bir süredir kayıp. Zeus, Olympus'tan kaçtı ve görünüşe göre onu diğerlerine tercih etti." Sesi kesilmişti.

"Şey, o onun karısı."

"Ahlaki seçim açık olduğunda bu önemli değil. Hera dürüst bir kadındır."

"Ve eğer doğru hatırlıyorsam, çılgın bir kıskançlık?" diye mırıldandım.

"Bazen evet. Ama o daha iyi tanrılardan biri."

"Atlas'ın söylediğine göre, intikam alabilmesi için ona Poseidon'la evliliğimi anlattı. Dürüst olmalıyım, o şu anda listemin başında değil."

"Evet. Bu endişe verici."

"Sorunlu. Evet. Ben daha çok 'kahrolası uygunsuz' için gidiyordum. Ama rahatsız etmek de işe yarıyor."

Büyük bir kemerin Poseidon'un taht odası olduğunu hemen tanıdığım güzel bir odaya açılan merdivenin tepesine ulaştık.

Poseidon tahtından kalktı ve okyanus togasını görünce şaşırdım.

"Bunu kaybettiğimi sandım," dedim dik dik bakarak.

"Normal bir toga değil. Büyülenmiş" dedi. "Artık bana kızgın değil misin?"

"Ah hayır, hala kızgınım. Bir anlığına dikkatim dağıldı."

Yüzünde bir alay seğirmesi gördüğümünden neredeyse emindim, bu da ona sinirlendiğimi hatırlamaya daha kararlı olmamı sağladı.

"Seni daha önce kırmızıyı görmemiştim."

Göz kırptım. "Benimle altı gün falan geçirdin. Çoğunu kahverengi ve beyaz giyiyordum."

"Evet."

Ellerimi kaldırdım. "Bu kadar?"

"Evet."

"Tanrım, ve benim tuhaf biri olduğumu söylüyorsun."

"Bir numara olmak için tuhaf olmalısın," dedi, sesi yalnızca duyulabilirdi. Gözlerimi onunkilere çevirdim, içimden kıvılcımlar fışkırıyordu. Neden? Niye? Neden bana kendi saçmalıklarından alıntı yapması böyle bir fiziksel tepkiye yol açsın ki?

Çünkü senin komik olduğunu düşünüyor. Kafamdaki Lily'nin sesi eğlenceli geliyordu. Ve bu seni mutlu ediyor.

Eğlenceli? Hiçbir şeyin komik olduğunu düşünmüyor! Bir kere gülümsediğini gördüm!

Ve onun tekrar gülümsediğini görmek için ne yapardın?

Herhangi bir şey.

Cevap, sahip olduğum zihinsel engelleri kolaylıkla aşmaya zorladı.

Kahretsin. Gerçekten bir şey yapar mıydım?

Tahtından bana doğru indi, ihtişam, güç ve soğukkanlılık sızdı. Her şeye sıfır ilgi duyuyordum. Ama gözleri... Orada derinlerde vahşi, vahşi bir duygu görebildiğime emindim, vahşilik kılığına girmiş, dikkatle kontrol altına alınmış ve kilitlemişti.

"Apollo'nun krallığındayken, birçok şeye karşı dikkatli olmanız gerekir," dedi.

"Apollon?" Önerdim.

Poseidon başını salladı. "Numara. Kendini beğenmiş ve biraz aşırı neşeli, ama senin halka açık pozisyonunda ondan korkmana gerek yok. Yine de şu anda vampirlerle savaş halinde. Ve kesinlikle korkulacaklardır."

Çenem düştü. "Az önce vampir mi dedin?"

"Evet. Sıcak kan tüketerek yaşayan kadınlar."

"Pekala, kahretsin. Olympus'ta bunlara sahip olduğunu bilmiyordum."

Kaşlarını çattı. "Tüm yaşam Olimpos'ta başladı. Onlar için eski kelime lamia'dır. Yine de eski zamanlardan beri çok geliştiler. "

"Apollo neden onlarla savaşıyor?"

"O güneş tanrısı," diye yanıtladı, sanki bu apaçık ortadaydı. Ben ondan detaylandırmasını isteyemeden tekrar konuşmaya başladı. "Atlas, bizi ayırma girişimlerini ya da Buz Yargılamayı yenmeyi başardığımız için memnun olmayacak. Ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmanız son derece önemlidir."

Başımı salladım. "Bu, takip edilmesi zor bir komut değil. Beni korkutuyor."

"Çok öfkeli var."

Açılışı yapmadan edemedim. "Senden neden bu kadar nefret ettiğini söylemek ister misin?"

"Numara. Orada parıldayana kadar sadece birkaç dakikamız var. Sana verdiğim şişeler sende mi?"

"Evet."

"İyi. Topdan doğrudan yeryüzüne yargılanacağımızdan şüpheleniyorum." Gözleri elbisemde gezindi ve açıkta kalan bacağımda gereğinden fazla oyalandıklarından emindim. Parmağımı işaret ettim ve dizimi burlesque dansçısı gibi büküm.

"Bu yüzden ayrıldım. Koşabileyim diye," dedim sahte, boğucu bir sesle.

Bana baktığında gözleri sıcaklıkla parlıyordu ve yutkundum, hemen bacağımı tekrar eteğime soktum.

Galatea arkamdan öksürdü ve yüzümün kızardığını hissettim.

"Bacak adamsın, ha?" diye mırıldandım.

"Beni test etme," diye hırladı.

Bacağımın onun için nasıl bir sınav olduğunu fark etmemiştim. Ya da tepkisinin beni ne kadar memnun edeceğini.

Sana söyledim, dedi Lily. Onun seni istemesini istiyorsun.

Hayali kız kardeşimle tartışmadan önce dünya bembeyaz oldu.

20

ALMI

İlk fark ettiğim şey, her şeyi kaplayan donun parıldayan parlaklığıydı . Açık bir avludaydık, mozaik karoları süsleyen uzun heykeller ve Yunan çeşmeleri ve serpiştirilmiş taş sütunların etrafında kıvrılan sarmaşıklar ve mor salkımlar. Alan, her bir yüzeyi kaplayan parıldayan donu yakalamak için yeterince parlak olan yüzlerce küçük yüzen ışıkla aydınlatıldı. İnsanlar her yere dağıldı, birçok yüz son birkaç toplantıdan tanıdık geldi. Kalypso'yu hemen fark ettim, sadece birkaç metre ötede durmuş, koyu renk, dreadlocked saçlı ve bazı tanrılar kadar geniş bir göğsü olan son derece yakışıklı bir adamla konuşuyordu.

"Neredeyiz?" Poseidon'a sordum ama cevap alamadım. Döndüm ve çoktan gitmiş olduğunu anladım. Galatea bana belli belirsiz sempatik bir bakış attı. "Sanırım onu korkuttun," dedi.

"Nasıl?"

Bacağımı işaret etti. "Bununla."

Ben cevap veremeden Persephone bize doğru geldi, elini omzuma koydu ve sıktı. "O Davada çok iyi iş çıkardın!" Hareketi düşünmeden öne eğildim ve ona sarıldım. Hareket beni şaşırtmış olabilir ama hiç de şaşırmışa benzemiyordu. Kucağıma karşılık verdi, sonra beni bir kol mesafesinde tuttu ve bana bir kez daha sırtıttı.

"İyileşmeye ihtiyacın varmış gibi görünmüyorsun. Aslında harika görünüyorsun."

başımı salladım. "Teşekkürler. İnanılmaz bir şey oldu." O eğilirken, kaşları soru sorarcasına havaya kalktığında içimi heyecan kapladı. Dekolteli ön kısmı çimen yeşili süslemeli siyah bir elbise giyyordu ve beyaz saçlarına altın güllerden yapılmış bir taç takılmıştı. Bir filmde ya da video oyunundan birine benziyordu ve normalde onun kadar güzel biri beni korkuturdu ama içgüdüsel olarak ona güveniyordum.

Galatea beni duyabilmek için yaklaştı.

"Artık biraz sihrim var," diye fısıldadım ve parmaklarımı deniz kabuğu dövmeme dokundurdum.

"Bu harika! Bu, okyanusun kalbinin ortaya çıkacağı anlamına mı geliyor?"

"Poseidon'un umduğu şey bu. Bunun kesinlikle anlamı, su altında nefes alabildiğimdir."

Galatea rahat bir nefes verdi. Bunun için tanrılara şükür, dedi.

"Kesinlikle."

Bir su perisi elinde bir tepsi içkiyle geldi ve hepimiz birer tane aldık. Daha önce olduğu gibi aynı lezzetli gazlı şaraptı ve minnetle yudumladım.

"Neredeyiz?" Diye sordum.

Persephone elini uzattı ve başıyla avlunun kenarındaki parmaklıklardan birini işaret etti. "Gel gör."

Elini tuttum ve buzla parıldayan düzgün bakımlı bir çimenlikte yürüdük. "Apollon güneş tanrısıdır, bu yüzden krallığının bazı kısımları dayanılmaz derecede sıcaktır. Bunu dengelemek için krallığının geri kalanının çoğunu buzdan yaptı."

Taş parmaklıklara ulaştık ve kenardan baktım.

Buzdan bir uçurumun tepesindeydik. Su, altta buzla karşılaştı ve tamamen dondu.

Persephone'ye baktım. "Duruşmanın olduğu yer burası mı?"

Başını salladı. "Evet. İçinde bulunduğunuz buz uçurumun tepesindeyiz."

"Talontaur ne olacak?" Korku içimi sıkıştırarak kaslarımı gerdi. "Hades taşındığını söyledi. Nerede bilmiyorum ama bak." Döndü ve sırayla Hades, Artemis, Athena, Hephaestus ve Dionysus'u işaret etti. Görüş alanımızdaki tek Olimposlular onlardı, hepsi uyuşturucu kullanan biri tarafından icat edilmiş gibi görünen yaratıklarla içip konuşuyordu. Korkulukların üzerinden somurtkan bir şekilde bakan Hephaestus dışında hepsi, iri gövdesini örten devasa bir deri önlükten başka bir şey değildi. "Buradaki bu kadar çok güçlü varlıkla rahatlayabilirsiniz."

"Burada beni rahatlatmanın tam tersini yapan çok güçlü varlıklar var," diye homurdandı Galatea ve bakışlarının kime dikildiğini gördüm.

"Atlas." Neon mavisi tenli ve saçlı çok güzel bir kadın ve Ceto ile bir çeşmenin yanında duruyordu. Atlas ve Ceto, sohbetlerine devam etmeden önce kısaca bize döndüler. Ceto'nun sümüksü ahtapot bacakları fayansların üzerinde kıvranıyordu, teni tıpkı çürük kanları gibi, vücudunda lav benzeri dalgacıklar hareket ediyordu.

Dostum, beni diğerlerinden çok daha fazla korkuttu.

Persephone kaşlarını çatarak, "Burada da oldukça güçlü lamialar var," dedi. "Aslında Yeraltı Dünyasından geliyorlar - bir keresinde bir emposayla savaşmak zorunda kaldım." Ürperdi. "Korkunç yaratıklar. Her neyse, Hades son zamanlarda Apollo'yla vampirlerle olan düşmanlıklar hakkında çok konuşuyor. Yeraltı Dünyasını terk ettiklerinde onları kontrol edemez."

Daha fazlasını sormak üzereydim ama kalabalığın içinde tanıdık bir yüz belirdi ve nefesim kesildi. "Silolar!"

Beni fark ettiğinde öne doğru koştum, insanları bana ulaşmak için iterken yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Kollarını etrafıma sararak sarıldı.

"Silolar! Buraya nasıl geldin?"

"Baba." Işınladı. "Almi, kendine bak!"

Bir burgu yaptım ve o güldü. "Beni elbiseyle göreceğini hiç düşündün mü?" Diye sordum.

"Hayır. Ama sahip olduğum için mutluyum. Sana yakışıyor." Sesi yumuşaktı ve ona gülümsedim.

"Teşekkürler. Ve beni neşelendirdiğin için teşekkürler. Seni daha önce gördüm."

"Ciddi misin? Elbette seni alkışlıyorum! Poseidon'un karısı olduğuna inanamıyorum. Bundan ne zaman bahsetmeyi düşünüyordun?"

Küçük bir omuz silkerek başımı salladım. "Biliyorsun, yapabilseydim sana söylerdim."

Onayladı. "Evet. Evliysen neden seni insan dünyasında yaşattı?"

"Beni diğer insanlardan uzak tutmak için."

Silos kaşlarını çattı, sonra gergin bir şekilde omzunun üzerinden gergin bir şekilde baktı. "Kıskanç bir tip mi? Mesafemi korumam gerekiyor mu?"

Güldüm. "Dürüst olmak gerekirse, ben onun için sadece bir ticari işlemim. Delphi'deki Kahin'in ona söylediği bir şey için bana ihtiyacı var. Bu evlilikte kıskançlık yok," diyerek onu temin ettim.

Omuzları rahatladı. "Deniz canavarları tarafından neredeyse iki kez yenildiğine inanamıyorum."

Konuyu değiştirmesine sevindim. Poseidon'dansa ölmek üzere olmaktan bahsetmeyi tercih etmenin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama durum böyle görünüyordu.

"Biliyorum. Lily nasıl?"

"Aynısı." Büyük kahverengi gözlerinde şefkat parlıyordu.

"Artık yaklaştım" dedim. "Onu kurtaracağım Silos."

Onayladı. "Yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Tenimde köpüren bir elektrik hissi dalgalanana kadar ona gülümsedim. Ne olduğunu biliyordum, daha önce defalarca hissetmiştim.

Atlas, diye mırıldandım ve Titan'ı aradım. Ama onu hiçbir yerde göremiyordum. Neden bu duyguyu göndermişti? Beni izlediğini bilmek için mi? Bugün hayatta kaldığımız için bize biraz öfke mi veriyorsun? Poseidon ona karşı dikkatli olmasını söylemişti.

Silos'a tekrar baktım. "Artık burada oldukça berbat düşmanlarım var," dedim ona. "Benden uzak durman senin için daha güvenli olabilir."

Ağzını açtı, sonra tekrar kapadı, düşündü.

"Biliyorsun," dedi sonunda. "Bunu söylemek için bir nedenin olduğunu tahmin edeceğim ve onunla devam edeceğim. Ama Almi, bir şeye ihtiyacın olursa, yoksa sana herhangi bir şekilde yardım edebilirim..."

"Silolar, Lily'yi güvende tutarak bana dünyadaki herkesten daha fazla yardım ediyorsunuz. Sana her şeyi borçluyum."

Tekrar gülümsedi ve sonra bana sarıldı.

"Kıçını tekmelemeye devam et, Almi."

"Sen bahse girerim."

21

ALMI

"O kim?" iki kadına döndüğümde Galatea'ya sordu.

"Çocukluğumdan beri arkadaşım. Benim için kız kardeşime bakıyor. Poseidon beni gönderdiğinden beri." Siloları görmek okyanus tanrısına karşı yeni, daha yumuşak hislerimin bir kısmını bastırmıştı ve bana Lily ile bana neler yaşattığını hatırlatmıştı.

"Hala kız kardeşini ziyaret etmemi istiyor musun?" diye sordu Persephone yumuşak bir sesle.

"Evet! Aman tanrım, evet, seni çok isterim," dedim ona. "Bu Denemelerden bir dahaki sefere yeterince uzun bir ara verdiğimizde, ona gidebilirsek çok minnettar olurum."

Persephone'nin onu iyileştirebileceğini sanmıyordum ama nasıl acıtacağını göremiyordum. Herhangi bir bilgi, sürecin yavaşlaması gibi yararlı olacaktır.

"Tabii ki. Bana ihtiyacın olduğunu söylemek için sana verdiğim gülü kullan. Hephaistos benim için yaptı. Peki," dedi kaşlarını çatarak. "Hades, Hephaestus'tan bunu benim için yapmasını istedi. O biraz... kadınlara karşı utangaç."

"Nihai kadın Afrodite'i sevmekle evli değil mi?"

Persephone'nin gözlerinde öfke parladı. "Bana o cadıdan bahsetme," diye tükürdü.

"Şimdi, şimdi," diye azarladı bir erkek sesi, derin ve lirik. "Olimposlular hakkında kötü konuşmamalısın." Apollon bir altın ışıltısıyla yanımızda belirdi. Onu yanıma alırken aklıma gelen tek kelime altındı. Dağınık altın saçları parıldayan altın gözlerinin üzerine dökülüyordu. Togası da altındandı ve kocaman, altın, lir bir broşla tutturulmuştu.

"İyi akşamlar Apollon," dedi Persephone.

Ona kısa ama yıkıcı bir gülümseme fırlattı, sonra gözlerini bana kilitledi.

"Sen, Almi, çok, çok ilginçsin. Yaşlı su keçisinin bir karısı olduğunu kim bilebilirdi?"

Rahatsızca kıpırdandım. "Eh, artık tüm dünya biliyor."

"Sen bir deniz perisisin, değil mi?" Başımı salladım. "O zamanlar.... Neden hava büyü var?"

Midem hem heyecandan hem de sinirden kasılmıştı. "Büyümü hissedebiliyor musun?"

"Şeker, ben bir elementel hava tanrısıyım. Tabiki yapabilirim."

Yutmuşum. "Nasıl kullanacağımı daha yeni öğreniyorum," diye itiraf ettim. Poseidon, Apollon'un bir tehdit olmadığını söylemişti ve eğer büyümü hissedebiliyorsa ona yalan söylemenin pek bir anlamı yoktu.

Bana gülümsedi ve göğsüm sıkıştı. Çok güzel cıvılcıplaktı. Poseidon ile aynı şekilde değil - hiç de değil. Poseidon katıderin-ve-gizemli-güç-kütlesi türünde güzelken, Apollon bakıldığında neşeli bir tür güzeldi.

"Bahşiş ister misin?"

"Elbette."

"Havayı kontrol edemezsiniz. Neredeyse okyanus kadar vahşi ve o kadar güçlü ya da güçlü olmayabilir ama her şey ona bağlı. Her şey. Bütün güç onda."

ona göz kırptım. "Kontrol edemiyorum?"

"Hayır. Deneme bile. Rüzgarı yenebilirsen, ömür boyu bir müttefikin olur, ama havayı herhangi bir iradeye bükemezsin." Söзlerini işlemeye çalıştım. "Peki ben nasıl-"

Ben sorumu bitiremeden o gitti, derisi yeşil, saçları ağaç kabuğu olan iki kadına doğru yürümeye başladı.

"Hava büyüsü mü?" Galatea bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyordu.

"Evet. Görünen o ki."

"Ama... Sen bir Nereid'sin."

"Aynen." Ellerimi sıktım ve bana şaşkın şaşkın bakmaya devam etti, yüzünde yazılı bir kafa karışıklığı vardı.

"Seni hayatta tutuyorsa, ne tür bir sihir kimin umurunda?" dedi Persephone.

Ona minnetle baktım. "Evet. Aynen öyle. Sihir sihirdir, değil mi?"

"Yanlış." Galata kaşlarını çatı. "Hava büyüsü Kova'ya ait değildir."

İçimden bir rahatsızlık geçti. "Pekala, öyleyim. Bu nasıl oldu bilmiyorum ama oldu. Ve kabuğum renkleniyor. Güçlerini aldıklarında Nereidlere bu olur, yani... Hâlâ kırılmış olsam da, ben bir Nereid'im."

Aşırı savunmacı konuşuyordum ve rahatlamaya çalıştım. Ama Galatea'nın tepkisi benim en kötü düşüncelerimin aynasıydı. Ya bir Nereid olmasaydım? Bu da demek oluyor ki... Lily benim kız kardeşim değildi.

Persephone elini tekrar omzuma koyarken Galatea'ya bir bakış attı. "Bak, hepimiz farklı şekillerde kendimize geliyoruz. Bir şeyi bir şekilde ilk yapan siz olmanız, onun yanlış yol olduğu anlamına gelmez. Sadece... yeni."

"Ya da tuhaf," diye iç çektim ama sözleri paranoyamı bastırdı.

"Teşekkürler," dedim, samimiyetimin ortaya çıkmasını umarak.

"Bana gerçekten nazik davranıyorsun."

"Buradaki insanlar düşündüğünüzden daha kibar," diye gülümsedi. "Ayrıca, bu doğru."

"Buna inanmaya çalışacağım."

"Kaba olmaya çalışmıyorum," dedi Galatea, yüzü hâlâ çelişkili ama daha az suçlayıcıydı. "Üzgünüm. Okyanusun Kralı'nın sudan olmayan bir varlıkla evlenmesini kafa karıştırıcı buluyorum."

"O zaman bildiğini sanmıyorum. Aslında, yapmadığını biliyorum. İkimiz de bugün öğrendik."

Galatea doğrudan, "Apollo'nun dediği gibi hava güçlü bir elementtir," dedi. "Eminim ona çok saygı duyabilirsin."

"Emir saygısı mı? Galatea, seninki gibi bir generalin işi için can atmıyorum. Bu saçmalıktan sağ çıkıp kız kardeşimi iyileştirmek istiyorum. İdeal olarak, eğer yapabilirsek, bu lanet olası taş olayından tamamen kurtulmak. Ama saygı peşinde değilim."

"Sen bir kraliçesin."

"Bana bunun asla olmayacağını söyleyen sendin! Bana umutlanmamamı söylediğini özellikle hatırlıyorum."

"Bu daha önceydi..." Belirsiz bir şekilde havayı işaret etti, sonra bacağını işaret etti. "Bundan önce."

"Ne?"

"Almi, onun bir kadına senin gibi baktığını hiç ama hiç görmedim. Kontrolünü hiç bu kadar yakın görmemiştim. Ben de yüzyıllardır onun yanındayım."

Beynim işe yaramaz bir şekilde kekeledi. "Ne?"

Persephone küçük, çınlayan bir kahkaha attı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Ağzım açık ona döndüm. "Ona bak! Kutsal olan her şey adına, onu nasıl çirkin bulabilirim?"

Bana gülümsedi.

"Yine de bu ondan hoşlandığım anlamına gelmez! Neredeyse on yıl boyunca beni tek ailemden uzak tuttu! Fena halde sefil durumda - ki bunun bir erkekte arayacağım son nitelik olduğunu belirtebilirim ve bunun da ötesinde, başka bir adamın karısına bir şey yaparak beni bu saçmalık Yargılamalara bulaştırdı! Lanet olsun ilgilenmiyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve iki kadın bana bakarken bu kadar yüksek sesle konuşmamış olmayı diledim.

Persephone, içkisinden uzun bir yudum almadan ve boş bardağını kaldırmadan önce, "Tabii, değilsin," dedi. "Bir tane daha ister misin?"

"Evet."

İki kadın da Poseidon'u bir daha gündeme getirmedi, ki buna minnettardım. Minnettar olduğum bir şey de ilk kez diğer konuklar hakkında soru sorma fırsatıydı. Hem Persephone

hem de Galatea, farklı canlı türleri ve türleri hakkındaki sorularımı yanıtlamaktan mutlu görünüyordu.

Avlu güzeldi ve parıldayan buz heykelleri ve düzgün küçük ağaçları kaplasa da havada hiç serinlik yoktu. Parıldayan peri ışıkları onu şenlikli hissettirdi ve kendimi rahatlamaya başlarken buldum. Atlas'ın yokluğu beni biraz endişelendirdi, ama kesinlikle işleri daha az gerginleştirdi, onu izlemek zorunda kalmadı. Orada burada farklı insanlarla konuşurken Poseidon'un bakışlarını yakalamıştım. Ama o benim gözümünden kaçmıştı ve ben de aynısını yapmıştım.

Bahçenin ortasındaki bir alan büyük, kare mermer fayanslardan oluşuyordu ve insanlar, muazzam, yaldızlı bir arpın altın tellerini koparan bir kadının çaldığı müzikle dans ediyorlardı. Melodinin içinde tamamen kaybolmuş görünüyordu, parmakları gergin tellerin üzerinde uçuşuyordu. Persephone, "O bir ilham perisi," dedi. "Kahretsin, hangisi olduğunu biliyor, dokuz falan var."

"Ve kendimi boğmak istememe neden olan gri şey nedir?" diye sordum saraya geldiğim ilk gece gördüğüm deniz köpüğü yaratığını göstererek.

"Bu bir afros," dedi Galatea. "Ben de onların büyük bir hayranı değilim. Ama onlar Kova'nın önemli bir parçası."

Neden diye sormak üzereydim ki biri çılgılık atmaya başladı. Hepimiz dönüp sesin kaynağını aradık. İnsanlar dans pistinin arkasında ağaçların daha sık olduğu ve daha az parıldayan ışığın olduğu bir yere taşınmaya başladı. Yerde kayarak çalılıkların arasında kaybolan bir altın parıltısı gördüm. Bir yılan?

Persephone hızla kargaşaya doğru ilerlemeye başladı ve Galatea ile ben onu takip ettik.

"Ona ne oldu! O neden böyle?" bir kadının sesi hıçkırarak ağlıyordu. Göğsüm sıkıştı, endişe içimi kapladı.

"Hayır, bu olamaz... Bu gece birlikte geldiğin adam bu mu?"

"Evet, tabi ki öyle! O benim eşim!" kadın yarı çığlık attı. Persephone toplanan misafirleri iterek itti ve ben onun peşinden koştuğumda tökezleyerek durdum.

Bir heykelin kolunda mat beyaz saçlı ve yeşil tenli bir deniz kadını asılıydı. Bir deniz adamı heykeli. Gözyaşları yüzünü çiziyordu ve ağlarken göğsü inip kalkıyordu.

"Bir dakika, benden dans etmemi istedi ve sonra..." Yere çöktü, dizlerinin üzerine çöktü ama heykelin elini bırakmadı.

Üzüntü içimi kapladı, devasa bir korku nöbetiyle sınırlandı.

Taş yanıklığı.

Poseidon şimdiye kadar bunu bir sır olarak saklamayı başarmıştı. Kalabalığın yüzlerini taradım, onu aradım ve uzun süre aramama gerek kalmadı. O ve Hades kadına ve eskiden kocası olan taş yapıya doğru ilerlerken, halk anında ayrıldı.

Poseidons'un yüzü sahneyi çekerken bembeyaz oldu.

Toplanan kalabalığa döndü. "Lütfen, baloya geri dön. Bu durum derhal düzeltilecektir."

Kimse tartışmadı ve nedenini biliyordum. İçimden ona boyun eğmek için derin bir ihtiyaç duyuldu, o kadar ki kendi doğama aykırıydı ki bunun ilahi bir kaynaktan geldiğini biliyordum.

Persephone kolumdan tutup beni yerinde tutmadan önce kendimi bir adım geri çekerken buldum.

Herkes dağıldı ve yeni arkadaşım yas tutan kadına koştu. Ona doğru eğilirken elini kolunun üstüne koydu ve kadının hıçkırıkları hemen azaldı.

"Efendim," dedi Galatea, Poseidon'a adım atarak.

"Onu diğerleriyle birlikte saraya götür." Poseidon'un sesi, önümüzde duran adamın taş dönüşmesi kadar sertti.

Bir an itiraz etmeyi düşündüm. Sonrasını biliyordum. Poseidon ona onu unutturacaktı. Ama kadının Persephone tarafından

yatıştırılmasını, yüzünde sefil bir kederi izlerken, birinin onun acısını dindirmesinin ne kadar korkunç olacağını merak ettim.

Sadece geçici olurdu.

Ama olur mu?

Ya hastalığı tedavi edemezsek? Ya bu deniz adamı hayatının geri kalanında bir heykel olarak var olsaydı?

Ya Lily bir heykele dönüşürse?

"Başarısız olursak, onları hatırlamalarını sağlamalısın." Sözleri yüksek sesle söyledim ve Poseidon'un duyabileceği kadar yakın olduğumdan bile emin değildim ama gözleri benimkilere takıldı.

"Acıyı yeniden hissedecekler." Sesi benimki kadar kısıktı ama onu net bir şekilde duyabiliyordum.

"Evet. Ama kayıpları kalıcı ise onlara aittir. Kapanmaya ihtiyaçları var. Onların anılarına ihtiyaçları var."

Bana uzun uzun baktı. "İmtiyazlı." Kaşlarımı kaldırdım, bu kelimeyle ne demek istediğinden tam olarak emin değildim.

"Talebin kabul edildi," diye açıkladı nazikçe.

Merkezimde dolanan bir hüznün balonu boğazıma saplandı.

"Teşekkürler."

Gürleyen bir patlama herkesin şaşkınlıkla sıçramasına neden oldu ve birkaç kişi ağladı.

"Bu da ne?" birisi sordu.

Gerçi biliyordum zaten. Atlas'ın büyüünün rahatsız edici elektrik keskinliğini neredeyse tadabiliyordum.

Kalabalık ayrıldı ve Titan'ın dans pistinin ortasında durduğunu, on metre boyunda ve birbirine kenetlenmiş halka mührü ile süslenmiş beyaz bir toga giydiğini ortaya çıkardı.

"Olimpos vatandaşları, saygıdeğer tanrılar," diye gürledi başını eğerek. "Memnun musunuz?"

Kimse ona cevap vermedi. Kimsenin onun kazanmasını istemediğinden şüpheleniyordum. Olympians biraz deli olabilir, ama bu adam? Fıstık çalıyordu.

"Ah, görüyorum ki orada küçük bir trajedi yaşamışsın." Taş deniz adamına baktı ve sahte bir surat astı. "Önemli biri olduğuna inanmıyorum, bu yüzden üzerinde durmamak en iyisi."

Öfke içimden yükseldi.

"Şimdi seni can sıkıntısından kurtarayım! Yarışmacılarımızın son Denemede nasıl performans gösterdiğini görmenin zamanı geldi."

Ceto, Kalypso ve Polybotes, kalabalığın arasından eriyerek onun önüne geldiler. Poseidon ve ben tam olarak olduğumuz yerde kaldık.

Titan'ın önünde bir alev çanağı parıldayarak belirdi, alevler yükseklerle sıçradı ve ardından beş cam vazoda ortaya çıktı. Dördünün dibinde küçük kabuklar vardı.

"Polibotlar, tek kabuk." Vazolardan birinin dibinde bir kabuk belirdiğinde dev homurdandı.

"Kalypso, dört mermi." O gülümserken kaşlarımı kaldırdım ve içinde üç tane olan bir vazoda dört tane kabuk belirdi.

"Ceto, üç mermi." Vazosu daha da doldu.

"Almi, üç mermi."

"Bir dakika ne-?" Sözümlü kesmeye çalıştım ama daha yüksek sesle konuştu.

"Poseidon, mermi yok." Görseldeki boş vazoda boş kalırken benim mevcut olanın yanında üç adet kabuk belirdi.

"Hayır, onlar onun!" Bağırıldım. Atlas bana döndü.

"Mermiler kırmızı mermi kullanıldığı anda sayılır. Üç mermi de senin şahsındaydı, benim küçük kraliçem."

Kraliçe kelimesini söyleme şekli bir şekilde midemi bulandırdı ve ona dik dik baktım. "Sen lanet olası bir pislik-"

Ben bitiremeden, tekrar kükredi ve genel olarak seyircilere döndü. "Ve şimdi, hadi işleri gerçekten renklendirelim. Gidiyoruz, bir sonraki Duruşmaya."
"Aptal!" Topdan uzaklaştığımız için böğürdüm.

22

ALMI

açtığımda o kadar öfkeliydim ki neredeyse nefesimi tutmayı unutmuştum.

Baloncukların bana gelmesini diledim, neredeyse hava için çaresizce, böylece Atlas hakkında gerçekten nefes alabiliyordum.

Baloncuk girdabı birdenbire bana doğru fırladı ve ben açıkça görene kadar yüzümde vızıldadı.

Teşekkürler, akıllı yeni hava büyü, diye düşündüm ve bir nefes alıp etrafıma bakıp Poseidon'u bulmaya çalıştım.

Çevrem geçen seferden önemli ölçüde farklıydı. İlk fark ettiğim şey suyun sıcak olduğuydu. Dikkatimi çeken ikinci şey yeşildi. Her yer yeşil.

Bir çeşit sualtı çayırındaydım. Altımdaki tüm zemin -su çok berrak olduğu için kolayca görebiliyordum- zengin yeşil, kabarık bir yosunla kaplıydı. Yosun kaplı kayalar ve devasa bitkiler her iki yanıma da kaplayarak bir kanal oluşturunuyordu.

Kendimi bir daire içinde döndürmek için kollarımı kullandığımda kalbim biraz atladı. Poseidon'u göremedim.

"Krivo?"

"Buradayım."

"Nerede olduğumuz hakkında bir şey biliyor musun?" Atlas'ın tropik deniz bahçeleri hakkında söylediklerini

hatırlayabiliyordum ama küçük denizyıldızı daha fazlasını biliyor olabilir.

"Afrodit'in alemi, Balık, birçok küçük tropik adadan oluşuyor ve sanırım bizler, onun su altı bitkilerine ayrılmış, aralarında akan kanallardayız."

"Peki. Bizi burada ne öldürmeye çalışacak?"

"Bitkilerin hemen hemen hepsi."

"Doğru."

"Ve Kalypso burada bizimle bir yerde. Onun da oldukça tehlikeli olduğunu söyleyebilirim."

"Kabul."

Balodan önce Poseidon'un bütün şişesini içtiğime ve partiden doğruca buraya gönderileceğimize dair şüphesinin beklendiğine sevinerek yüzmeye başladım. Doğru olanın bu olduğunu umarak ona karşı değil de zayıf akıntıyla gittim.

"Poseidon!" diye seslendim. Yakınlarda olsaydı, ses çıkarmak Kalypso'nun dikkatini üzerime çekerdi, ama ben bu riske değer olduğunu düşündüm. Okyanus tanrısının yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Bu ihtiyacın onun yardımını olmadan hayatta kalma korkusundan mı yoksa sadece onun yanında olmayı istemekten mi kaynaklandığından emin değildim. Düşüncelerimde olağanüstü büyük bir yer kaplamaya başladığını kabul etmeseydim yalan söylemiş olurum.

Yüzerken sırt üstü yuvarlandım, böylece yüzeye bakabildim. Suyun sadece birkaç metre altındaydım ve bir an için, bana herhangi bir ipucu verip vermediğini görmek için yüzerek kafamı dışarı çıkarmaya karar verdim. Ama yüzeyin altında o kadar çok şey oluyordu ki, mermileri bulma ihtimalimin daha yüksek olduğuna karar verdim ve Poseidon aşağıda kaldı.

Yüzdüğüm kanal yavaşça kıvrılıyordu ve yanları oluşturan yüksek kayaların üzerinde uçuşan bir sürü parlak renkli balık görebiliyordum. Köşeyi döndüğümde gözlerim büyüdü.

Önümde, hepsi kalın, yeşil deniz otuyla kaplı dağlar ve vadilerden oluşan bir manzara vardı. Çimenlere yapışan minik baloncuklar yüzeye çıkmadan önce devasa su tasının önümde fışkırmasına neden oldu. Araba büyüklüğündeki yeşil tepelerin arasına dağılmış bitkiler vardı. Dev, sarı tüylü mantar şeklindeki şeyler ilk önce dikkatimi çekti çünkü çok canlı renklere sahiptiler. Ama beyaz çiçeklerle bezenmiş mor otların yeşilin üzerinde kilim gibi uzandığı ve daha sağlam görünen asmaların arasında mavi çiçeklerin çan çanları gibi uzun tüplerde yükseldiği yamalar vardı.

Alanın genişliği, sudaki fısıltı ve yumuşak akıntı arasında her yerde hareket vardı. İçgüdü beni buranın sakın güzelliğini biraz zorlamaya zorladı ve bunun beni öldürmek için tasarlanmış bir Yargılama olduğunu hatırladım. Ama gözlerim bir yerden bir yere süzülüyordu ve mermi aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Arkamda bir şey hissettim, ayağım sert bir şeye sürtüyordu. Bıçağı uyluğumdan çektim ve panikle sağa sola savurdum.

"Benim." Poseidon berrak suda asılı kaldı, okyanus togası yeşil su dünyasında fazla cesur ve mavi görünüyordu.

"Tanrıya şükür. Burası uçsuz bucaksız," dedim rahat bir nefes alarak.

"Kabuk bulmak kolay olmayacak. Bu bitkilerin hemen her biri öldürücüdür. Bu Afrodite'nin evcil hayvan projesi." Sesi kalın ve gurulduyordu ama sözlerini anlamak buzun altında olduğundan daha kolaydı.

"Ölümcül bir su altı serası gibi."

Önce bana sonra elimdeki hançere baktı. "Bu sefer silahlı geldin."

"Evet."

"İyi."

Önümden yüzerek geçti, kolu terk etti ve şimdi kafamda 'kase' dediğim şeye doğru ilerledi.

Onu takip ettim, bıçağı uyluğumun etrafındaki banda geri soktum ve bana verdiği sert havanın tadını çıkardım.

Gerçekten de dağların üzerinde yüzüyormuşum gibi hissettim, altımdaki yeşilin şekilleri tam olarak Yay'daki sıraların olduğu gibi dalgalanıp yuvarlanıyordu. Su altında olmasaydık, yerin nasıl kokacağını merak ettim.

Poseidon vadilerden birine dalarak alçaktan yüzdü ve ben onu taklit ettim. Çimenlerden fışkıran hava, biz daha derine indikçe yoğunlaştı ve bir banyo bombasıyla banyoda olduğumu belirgin bir şekilde hatırladım. İleride, ıslıl ıslıl parıldayan vadinin en alçak noktasında bir bitki vardı. Poseidon kadar uzundu, tek başına ve cesurdu ve onu hemen tanıdım.

Bir Venüs sinek kapanı.

Bunun dışında parlak menekşe rengindeydi ve birkaç... ekstrası vardı.

Yaklaştığımızda, yaprak şeklindeki çenelerinin iki yarısının ardına kadar açık olduğunu ve içlerinin bebek pembesi olduğunu görebiliyordum. Bitki, ince damarlı yapraklar yerine kalın ve kösele gibi görünüyordu, yüzeyini neredeyse post benzeri bir doku kaplıyordu.

Alt yaprağın ortasında küçük beyaz bir kabuk yatıyordu. Poseidon yaklaştı ve çıplak baldırını tuttum.

Temasla birlikte kolumda karıncalanmalar gezindi ve o bana dönerken çabucak bıraktım.

"Bu bir tuzak," dedim.

"Açıkça."

Ona suratımı çektim ve eğilerek çimenli nehir yatağına doğru yüzdü. Bir avuç uzun ot topladı, sonra tekrar yüzdü.

Daha önce gördüğüm Venüs sinek tuzaklarının aksine, bu bitkinin yapraklarının kenarlarında küçük dikenli diş benzeri çıkıntılar yoktu. Aslında, iki kalın yaprağın çene benzeri şekli dışında her şeyi tehdit eden çok az şey vardı.

Poseidon onun üstünde yüzdü, sonra bir avuç otu alt yaprağın üzerine serpti.

Dişler, gerçek fildişi dişler, her yapraktan patlar - sadece kenardan değil, tüm yüzeyden. Üst yaprak, alttakinin üzerine çarparak geldi ve çimleri küçük parçalara ayırdı. Yavaş yavaş, yaprak çeneleri tekrar açıldı, tüm bitki suda hafifçe sallandı.

"Hoşuma gitmedi," dedi Kryvo kısık bir sesle.

"Ben de," dedim ona. "Kabuğu almak için çimden daha iyi bir şeye ihtiyacımız olacak."

Poseidon'un avucundan bir su şeridi geldiğini ve kabuğa doğru ateş ettiğini gördüm. Yine de yaprağa sürtündüğü anda çenesi sertçe kapandı, su şeridini ezdi ve dağılmasına neden oldu.

Hava? Geçici düşüncemi yansıttım. Gitmek ister misin?

Hiçbir şey olmadı.

Rüzgârın ahırların kenarındaki tüyleri nasıl savurduğunu ve o gün Poseidon'un saçlarını nasıl karıştırdığını düşündüm.

Poseidon'un suyu kabuğu alamaz ama bahse girerim alabilirsin.

Bir tirbuşon suyun içinden bana doğru fışkırarak çimenlerden çıkan minik köpüren baloncuklardan oluşan bir tirbuşon.

Durumun ciddiyetine rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Pekala, merhaba!" Hava akımı etrafımda dönerken yüksek sesle söyledim. "Yapraklara değil, sadece kabuğa dokunmalısın" dedim.

Hava önce yavaş, sonra daha hızlı bir şekilde tesise aktı.

Şimşek hızında bir hareket dartıyla, akış kabuğa yakınlaştı. Bitki aniden kapandı ve dere bana geri dönerken nefesimi tuttum.

Kaçmıştı.

Bitki tekrar katlanırken kabuğun hala yaprağın üzerinde olduğunu gördüm. Poseidon bana baktı, sonra su şeridi kapana doğru kıvrıldı.

Poseidon üç kez daha denedi, ama boşuna. Bitki çok hızlıydı.

"Hadi hava" dedim. "Bir tane daha git. Yapabiliriz."

Devasa bitkinin tepesinden yüzerek geçmeye cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. Tüm vücudumu yaprak çenelerinin arasına kolayca sıkıştırabilir ve tüm o öldürücü dişleriyle beni yüzlerce kez delebilirdi.

Hava akımı bu sefer daha yavaş hareket ediyor, neredeyse suyun içinden kabuğa doğru ilerliyordu.

"Yavaşça," diye fısıldadım, bir santim içeri girerken.

Yaprak küçük bir dalgalanma verdiğinde hem nehir hem de ben donduk, sonra tekrar durduk.

"Süper yavaş," diye nefes aldım ve nehir yeniden hareketlendi.

Poseidon benden birkaç adım ötede izliyordu ama onu görmezden gelmeye, havaya odaklanmaya çalıştım. Milimetre sancılı milimetre, kabuğa yaklaştı. Nabzım hızlandı ve eğer karada olsaydık kesinlikle terliyor olurdum. Hava nihayet kabuğa dokunduğunda ellerimi yumruk yapmışım, tırnaklarım avuçlarıma batmıştı.

Bitkinin çenesi kapandı, dişler davetsiz misafiri kazığa oturtmaya hazır bir şekilde dışarı fırladı.

Ama hava akımım, sudaki gücüyle beni daireler çizerek döndürerek, zevkle bana doğru döndü.

Çıglık attım ve yavaşladı. Elime bir şeyin bastırıldığını hissettim, soğuk ve sert. Aşağıya baktığımda, hava akımı daralmış,

yumruğumu açmaya çalışıyordu. Parmaklarımı uzattım ve hava küçük kabuğu avucuma düşürdü.

"Aman Tanrım! Harikasın!"

Hava akımı yeniden hareket etmeye başladı, beni başka bir daire çizdi ve neredeyse kabuğu düşürmeme neden oldu.

"Vay!" Güldüm. Durdu, bunun yerine önümde bir fit yüksekliğinde bir girdap oluşturarak suda zıpladı. Poseidon'a dönmeden önce, "Çok teşekkür ederim," diye ışınlандım.

Bana doğru yüzmeden önce küçük girdaba ihtiyatla baktı. Kabuğu uzattım. "Bunu alsan iyi olur," dedim.

Gözlerinde bir ışık parladı, sonra uzanıp kabuğu aldı ve togasının gizli cebine koydu.

"Duygusal destek denizyıldızınızın zaman kontrolü var mı?" Kabuk güvende olduğunda bana sordu.

"Kryvo?"

"Kırk altı dakika," diye ciyakladı Kryvo.

Poseidon başını salladı ve vadi kenarında yüzerek yukarı çıktı.

"Rica ederim," diye mırıldandım arkasından yüzerek.

23

ALMI

Vadiden tekrar kaseye çıktığımızda, Poseidon'un liderliği almasına izin vermekten mutlu oldum. Çağlar gibi gelen bir süre boyunca yüzdük, hemen hemen altımızda zemini parlak yeşil halıyla kaplayan her şeyi gördüm.

Kryvo, "Sarayda ölümcül su bitkilerinin manzarasına sahip başka denizyıldızı arıyordum" dedi.

"Şans var mı?"

"Evet. Bir kaç. İlgili hale gelirlerse size haber veririm."

"Sensiz ne yapardım, ha?"

"Gizleyeceğinizden şüpheliyim," diye homurdandı.

Sonunda, canlı pembe renkli bir ot çimenlerin arasında kıvrılarak yol alırken altımızdaki yeşil değişmeye başladı. Birkaç metre sonra her şeyi boğmuş, nehir yatağı dağlarını tamamen pembeye çevirmişti.

Mermilere veya kabuk içerebilecek herhangi bir şeye dikkatlice bakmaya çalışarak ona yaklaştım. Ama eğer oradalarsa, benim göremeyeceğim kadar iyi saklanmışlardı. Poseidon aniden önümde daldı ve bir şey bulduğunu sandım.

Heyecanla ona doğru yüzdüm, sonra yavaşladım.

Pembe otların arasındaydı ama düşündüğüm gibi bir kabuk kazmıyordu. Yabani otlar ortasına dolanmış, onu dibe çekmeye çalışıyordu. Onları kaydırırken elleri parlıyordu, ama yabani otlar çok hızlıydı, onu bir o yana bir bu yana çeviriyor ve kollarını tamamen yanlarına yapıştırıyordu.

Neden onları sihirle patlatmamıştı?

Tekrar hızlanmaya başladığımda içimi endişe kapladı, ama sonra on metre ötedeki koyu tenli Kalypso figürünü gördüm. Yabani otlar tarafından aşağı çekilmiyordu - çok yüksekteydi. Ama elini uzatıyordu ve avucundan gelen ve doğrudan Poseidon'a yöneltilen suda bir dalgalanma seçebiliyordum.

Bıçağımı bacağımdan çekip ona doğru hızla ilerledim. Dövülen formuna ulaşır ulaşmaz yabani otları kesmeye başladım, ama hançer onları zar zor geçti.

"Togamda," diye hırladı Poseidon ve bana doğru dönmeye çalıştı. Pembe bir ot bileğime dolandı ve elimi geri çektim, vücudumu Poseidon'unkinden yukarıda tutmaya çalıştım. Yine de ağırlık üzerime çöküyordu, güçlü bir su akımı beni itiyordu. Akıntı yüzümde hareket ederken, bana hava sağlayan baloncuklar yavaşladı, sonra yok oldu.

Bok.

Nefesimi tuttum, Poseidon'un togasının tepesine uzandım, hançerini göğsüne bağlı tuttuğunu biliyordum.

Havasızlıktan duyduğum alarm ve Kalypso'nun büyüünün baskısı, parmaklarım göğsüne değdiğinde aldığım kıvılcımdan dikkatimi dağıttı ve hançeri çıkardım.

Benimkinden önemli ölçüde daha keskindi ve yabani otları saniyeler içinde dilimledim.

Özgür, Poseidon patladı, suyun içinden doğruca Kalypso'da yükseldi.

Onu karşılamak için ayağa kalktı ve ikisi de birbirlerine su büyüü ateşlerken aralarında parlayan akımlar birbirine çarptı. Kalypso'nun büyüü yeniden yönlendirilirken baloncuklarım etrafımda döndü ve minnettar bir nefes aldım.

Bir şey bileğime dokundu ve aşağı baktım, dizlerimi suyun içinde yukarı kaldırarak pembe bir ot olduğunu görünce bana uzandı.

"Ah hayır bilmiyorsun" dedim. İki okyanus tanrısı arasındaki kavgaya baktım. Poseidon çok fazla güç kullansaydı tekrar taş dönerdi. yardım etmek zorundaydım.

Hava? Kalypso'yu buradan uzak bir yere göndermek ister misin?

Suyun içinden fışkıran minik hava kabarcıkları tekrar birleşerek dönen küçük bir girdaba dönüştü.

"Sana borçlu olurdum. Ya da iki," dedim yüksek sesle.

Girdap bir sıçrama ile Kalypso'ya doğru yaklaştı. Togasını kaldırırken Poseidon'a yeterince yaklaştı, altına giydiğini artık bildiğim koyu renk şortu bana gösterdi, sonra Kalypso'ya çarptı.

Ona çarptığında genişledi, onu suya kaldırdı ve onu tekrar tekrar döndürdü. Neyse ki, o da iç çamaşırı giyiyordu, koyu renk elbisesinin eteği yukarı kıvrıldı ve öfkeyle kükrediğini duydum. Girdap yeniden büyüdü, sonra vücudunu suyun

yüzeyine fırlattı. Bir saniye sonra, çok uzaklarda, suya geri döndüğünü gösteren bir karışıklık gördüm.

Poseidon yavaşça bana döndü ve sarkan çenemi kapattım.

Poseidon bana bakarken sakın görünmeye çalıştım, gözleri mavi ışıkla parlıyordu. Taş boynuna ve çenesine doğru sürünüyordu.

Etkileyiciydi, dedi dikkatle.

"Teşekkürler." Hala üç metre boyunda ve yüzeye yakın çalkalanan girdaba baktım. "Ve teşekkür ederim!" diye seslendim. "O Titan'ın kıcına tekme bastın!"

Son bir vızıltı ile dağıldı.

Poseidon, "Onun geri geldiği yöne doğru yüzmeyi öneriyorum," dedi.

"Yolu gösterin, efendim," dedim ona selam vererek. Vücudumda baş döndürücü bir adrenalın hücum ediyordu, bir sürrealizm duygusu mantıklı düşüncelerimi ele geçiriyordu.

Aşk tanrıçasının ölümcül su altı bahçesindeydim ve lanet olası bir Titan'ı yüz metreden fazla fırlatmak için hava büyüsunü kullandım.

Oxford'daki boktan küçük karavandan onca yolu nasıl buraya getirmiştım?

Durumumla ilgili merak duygum sadece yüzmeye devam ettikçe arttı. Altımızdaki manzara yeniden değişti, habis pembe yabani ot bitip yerini bir kez daha parlak yeşil, köpüren çimenlere bıraktı. Ama çok geçmeden sürgünler de oldu. Oldukça küçük başladılar, belki sadece birkaç fit. Ama biz uzaklaştıkça, suyun yüzeyine ulaşana kadar boyları uzadı. Kaseden uzaklaşmış, şimdi muhtemelen dumanı tüten Kalypso'nun aksi istikametine giden kollardan birine binmiştik

ve hafif bir virajda yüzüyorduk, kase artık arkamızda görünmüyordu.

Çok geçmeden sanki bir su altı ormanındaydık, bitkilerin devasa kökleri etrafımızda ağaç gövdeleri gibi güneşe doğru uzanıyordu.

Üzerimize dev zambak yaprakları gibi görünen, parlak turuncu ve mor, içlerinden sızan ışığın rengini değiştiren ve biz hareket ettikçe üzerimize tuhaf gölgeler düşüren gölgelikler takmaya başladılar.

Bir rüyada olma hissini artırdım, ama artık bunun iyi olduğundan tam olarak emin değildim. Ormanda hem güzel hem de ürkütücü bir şey vardı.

Uzun köklerden birinin yanında bir şey dikkatimi çekince yavaşladım. Bu, çimenli nehir yatağından dışarı doğru uzanan üçgen tepeli, yönlü bir sütundu. Rengi griydi ve yakından bakınca taştan yapıldığını anladım. Yaklaştığımızda, bir tarafta küçük ve karanlık bir açıklık belirdi.

Endişe içimde yükseldi, tehlike hissi neredeyse çok geç geldi.

"Durmak!"

Poseidon durdu ve taş sütundan fırlayan bir şey yüzünün birkaç santim ötesinde vızıldayarak geçerken bana döndü. Dönmeseydi, şey ona çarpacaktı.

"Sorun nedir?"

"O şey sana ok falan attı," dedim sütunu göstererek.

Arkasını döndü ve tekrar bağırdım. "Geri çekilmek!"

Yaptı, ancak sütundan ayrılan başka bir ok ona doğru yaklaşmadan önce değil. Yolundan geri fırladı. "Oku gördüm," dedi yavaşça. "Ama nereden geldiğini değil."

"Şu sütun."

"Bir sütun görmüyorum."

Gürleyen sesi son derece ciddiye ve kaşlarımı çattım.

"Nasıl görmezsin?"

"Orada hiçbir şey yok. Her ne kadar doğruyu söylediğini varsaysam da."

diye mırıldandım. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Benim düşüncelerim tam. Nöbetçiler varsa, muhtemelen değerli bir şey için doğru yoldayızdır. Daha var mı?"

"Nöbetçiler mi?" Gözlerimi zorlayarak, sallanan ağaç kökleri boyunca daha ileriye görmeye çalışarak sordum. Gövdelerin arasında birkaç gri taş gördüm.

"Fazlası var. Ama onları göremiyorsanız, nasıl devam edeceksiniz?"

Durdurdu. "Yapamam. zorunda kalacaksın."

"Ha?"

"Kendini açıkça idare edebilirsin. Git. Ben buradan arkanızı kollayacağım."

Sertçe yutkundum ve Kryvo göğsümde ısındı. "Bunu yapabiliriz, değil mi Kryvo?"

"Numara."

Lily'nin yüzü zihnimi doldurdu. Tabi ki yapabilirsin. Kalypso'yu yendin.

yüzümü buruşturdum. Sadece Poseidon tarafından dikkati dağıldığı ve bunu beklemediği için.

Saçmalık.

"Okları geçecek kadar hızlı değilim," dedim Poseidon'a. "Fakat sen. Bence birlikte daha iyi bir şansımız var."

Doğruydu, birlikte daha iyi bir şansımız olduğunu düşünüyordum. Ama aynı zamanda onsuz devam etmek de istemiyordum.

Gümüş saçları arkasında uçuşan bir an bana baktı. "Kabul."

Elini uzattı, ben de aldım. "Hadi alçalalım," diye önerdim, sütunun yüksekliğine bakarak.

Poseidon alçalmaya başlar başlamaz taş sütun ok atmaya başladı. Altına eğilecek kadar hızlıydı, ama sola baktığımda, doğrudan başka bir alt sütunun yoluna girdiğimizi fark ettim.

"Geri dönün!"

O yaptı.

Poseidon ok eldiveni boyunca hızla ilerlememizi sürdürürken, başımı soldan sağa sallayarak ve talimat vererek hareket ederken gözümü kırpmaya cesaret edemedim.

"Yukarı!" "Yine kalk!" diye bağırdım. Oklar uçtu, bazıları güvenli bir mesafede ve bazıları o kadar yakındı ki, neden oldukları akımı tenimde hissedebiliyordum.

Poseidon, kalınlaşan kökler ve sütunlar ormanı aniden incelineye ve geniş bir açıklık görünene kadar bizi ileriye doğru yakınlaştırmaya devam etti.

"Sanırım iyiyiz," diye soludum, açıklığa dalıp taş nöbetçileri hiddetle tararken ama hiçbirini göremedik.

Poseidon, "Siktir," diye homurdandı, bizi durdurarak. Sesi gergindi.

"İyi misin?" Karşı karşıya gelince sordum.

O değildi. Bunu hemen görebiliyordum.

Kan kolundan aşağı doğru süzülüyordu ve taş şimdi görebildiğim derinin yarısından fazlasını kaplıyordu.

"Biri bana vurdu. Zehirli olduğuna inanıyorum. Hızla zayıflıyorum."

"Bok."

"Kırmızı kabuğu bulmalı ve bir an önce buradan ayrılmalıyız.

Çok yakında iyileştirici ilgiye ihtiyacım olacak."

"Siktir, kahretsin, kahretsin."

Korku içimde ilerliyordu ve bu sadece onu bir müttefik olarak kaybetmek için değildi.

Onun için korktum. Onun acı içinde olduğu fikri, sesindeki gerilim ve görebildiğim kan -tanrıların kanı gibi gümüşle parlıyordu- bana her türlü yanlışı hissettiriyordu.

Ona güçlü, sağlıklı ve... mutlu ihtiyacım vardı.

Neden onun mutlu olmasına ihtiyacım vardı?

Zamanı değil, Almi. Lily'nin sesi beni duygularımdan kurtardı.

"Zamanı değil," diye mırıldandım.

Poseidon bana kaşlarını çattı. "Kabuk," diye tekrarladı ciddiyle. "Rengi göz önüne alındığında, bununla bir ilgisi olabileceğine inanıyorum."

Yaralanmamış kolunu açıklığın ortasındaki devasa ve kırmızı bir şeye doğrulttu ve birlikte ona doğru yüzdük.

24

ALMI

Yaklaştıkça su ısınıyor gibiydi ve içeri alırken kaşlarım kalktı. Bir çeşit çiçektir ve biraz da tanıdık geliyordu. Ortasında dairesel bir delik vardı, içi karanlık ve önseziliydi ve kenarları kıvrılmış ve parlak turuncu noktalarla kaplanmış devasa yapraklarla çevriliydi.

"Bu bir ceset çiçeği," dedi Kryvo.

"Ceset çiçeği mi? Eh, bu kulağa hoş gelmiyor."

"Sudan çıkarırsan, çürük et gibi kokar."

"Sevimli."

"Ayrıca zehirlidir."

Renginin parlaklığından bunu tahmin edebilirdim. O kadar kırmızıydı ki, ona bakmak neredeyse gözlerim acıyordu.

"Bir uzvun dışına çıkacağım ve kabuğun o tehlikeli görünen orta kısımda olduğunu tahmin edeceğim," dedim.

Poseidon bana bir bakış attı. "Hava sihrini kontrol etmesi için gönderecek misin?"

"Tabii," diye omuz silktim, kalp atışlarım hızlanırken. Sihire sahip olmak çok havalı bir şeydi ama bu konuda elimden geldiğince olgun davranmaya çalışacaktım.

Hava? Bana bir iyilik daha yapar mısın?

Baloncuklar hemen tekrar küçük girdabı oluşturdu ve suyun içinden bana doğru geldi.

"Teşekkürler. Poseidon'un biraz acelesi var çünkü ona zehirli bir ok çarptı, o yüzden oradaki devasa çiçeğe dalıp kabuğunu benim için alabilirsen çok minnettar olurum."

Poseidon, "Bunu yaparken beni taciz etmeseydin daha da minnettar olurdum," diye ekledi.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı ve ona bakarken göğsümden sıcaklık aktı.

Acı çekiyordu ve hayatlarımız çok fazla risk altındaydı, yine de bu kadar ciddi-kendini incitebilecek-tanrısının az önce bir şaka yaptığından oldukça emindim.

Girdap Poseidon'a yaklaştı, suda saçını başının üzerine kaldırdı, bir saniye sekti, sonra büyük kırmızı çiçeğe doğru yaklaştı.

Poseidon, "Bunu hayır olarak kabul edeceğim," diye içini çekti.

"Bana bakma," dedim ellerimi havaya kaldırarak. "Havayı kontrol edemeyeceğin söylendi, sadece ondan iyilik iste." Ona gülümsedim, o başını salladı.

Bir ses ikimizi de çiçeğe döndürdü, önce tiz ve sessiz, sonra daha alçak ve daha melodik.

"Çiçek... şarkı mı söylüyor?"

Benim küçük girdabım ortadaki deliğe iniyordu. Ben izlerken, tüm yapraklar aniden büzüldü, delik kapandı, sonra tekrar açıldı ve suya bir şey fırlattı. Her yöne onlarca metre boyunca fışkıran ince, parlak bir toz, altın ve kırmızı ışıltılı bir parıltıydı. Bizimki dahil.

"Kryvo, bu şey ne kadar zehirli?" Ona çabucak sordum, zaten geri gidiyordum.

"Son derece. Delireceksin, sonra öleceksin."

"Peki toksinini nasıl dağıtıyor?" Sesimdeki paniği uzak tutmaya çalıştım ama artık girdabı göremiyordum ve ısıltılı şeyler suyun içinden hızla bize doğru düşüyordu. Açıklıkta kapana kısılmıştık, ormana doğru görebildiğim her çıkışı kaplayan taş sütunlar.

"Bu duvar resminden anladığım kadarıyla..." Sustu ve yutkundum.

"Avinin kapana kısıldığı açıklığa mı ateş ediyor?"

"Evet."

Etrafımızdaki su dalgalandı ve parıltı görüşümün üzerine düşerken başım yüzdü. Müziğin sesi yükseldi, her saniye artıyormuş gibi görünen büyüleyici bir melodi. Üzerime bir sakinlik geldi ve orman bir şekilde daha parlak görünüyordu.

Başımın üzerinde bir hareket gözüme çarptı ve ormanın kenarından uzanan ve açıklığı kapatmaya başlayan dev kırmızı zambak yaprakları gördüm. Işık renk değiştirdi, kırmızılar ve portakallar yeşil nehir yatağına karşı durdu.

"Çok güzel," diye nefes aldım.

"Güzel olan sensin."

Poseidon'a baktım, nefesim yüzündeki ifadeye takıldı.

Açlık.

Ham, dizginsiz, açlık.

Dalgalar togasına çarpıyordu ve o sakin, güzel, ürkütücü su altı bahçelerinde bir güç ve gaddarlık görüntüsüydü.

Müziğin etkisi arttı ve yüzüne baktıkça, ondan başka hiçbir şey umrumda değildi.

Yüzünü çevreleyen ve kollarını örten taş bile çok güzel görünüyordu.

"Neden bu kadar mutsuzsun?" Soru dudaklarımdan çıktı ve kelimeler suyu dolduran melodide anında kayboldu.

"Sen."

"Seni mutsuz mu ediyorum?"

"Her gün."

Acı içimi sızlattı, kafa karışıklığı bilincimi bıçakladı.

"Mutsuz olmanı istemiyorum."

Bir kalp atışı içinde önümdeydi, bir eli belime dolandı, diğeri saçımı itti, yüzümü onunkine çekti.

Suya döndük, dönerken eteğim etrafımdan akıyor, dünya uzaklaşıyor, yumuşak ışık, ılık su ve beni içine çeken lezzetli müzik.

Dudakları benimkilerden birkaç santim ötedeydi ve gözlerindeki dalgaları hiç bu kadar net görmemiştim.

"Sen... senden nefret etmem gerekiyor."

Yüz hatlarında öfke ve korku nabız gibi atıyordu, irislerinin sonsuz derinliklerinde dalgalar kükrüyordu. "İkimizin de ölümü olacaksın," dedi ve ağzı benimkiyle buluştu.

Arzu içimde patladı, bacaklarım kalktı, kendi isteğiyle onu sardı. Dili benimkinin üzerinde oynuyordu, sonra beni daha da eziyor, gemide olduğu gibi, bu tat için dünyada her şeyden vazgeçebilecek bir adam gibi beni öpüyordu. Yasaklanmış bir şeyin tadı, uğruna her şeyi riske atmaya değer bir şey.

Ona uygun olabilecek her şeyle onu öptüm. Bir öpücüğün bu kadar çok şey anlatabileceğini, bu kadar çok şey ifade edebileceğini bilmiyordum. Ama o an onun için her şeyden vazgeçebilirdim.

Her şey?

Bu kelime önce sessizce, sonra yüksek sesle zihnimde tekrarlandı.

Yüksek sesle ve bana ait olmayan bir sesle.

Ben dondum ve Poseidon gerildi. Dudaklarımız ayrıldı ve aniden bir şeylerin yanlış olduğunun farkına vardım.

Işık değişmiş, kararmıştı. Artık karanlıkta net olan tek şey, açıklığın ortasında zengin bir kırmızı parlayan ceset çiçeğiydi. Üzerimizdeki nilüferler kararmış ve opaklaşmıştı ve klostrofobi üzerime kapanmıştı.

Poseidon hala beni tutuyordu, bacaklarım hala ona sarılıyken, bir çığlık suları yırttı. Sesin kaynağını arayarak ikimiz de kafamızı çevirdiğimizde tutuşumu daha da sıkılaştırdım.

Değişti, midemi bulandıran uzun, korkunç bir feryada dönüştü.

“Ne—?” Demeye başladım, sonra Poseidon'un yüzünü gördüm. İfadesine korku kazınmıştı ve beni iterek suya geri fırlattı. Kendimi düzeltmeye çalıştım, sonra durdum. Arkasında suda bir şey vardı. Bir sürü şey. Hayalet benzeri figürler ceset çiçeğinden yüzüyordu, kırmızı parlıyordu, zar zor görülebiliyordu ve Poseidon'a yaklaşıyorlardı.

Korku o kadar güçlüydü ki kaslarımı felce uğrattı, içimde genişledi, boğazım sıkıştı ve nefes almak zordu. Çığlık atan feryat daha da yükseldi ve onunla birlikte korkum da arttı.

“Krivo!” Poseidon dehşet içinde bana bakmaya devam ederken, hayaletler onun etrafında yüzerken, denizyıldızının adını yarı yarıya hıçkırarak ağladım. Derisini her fırçaladıklarında, et parçalarının döküldüğünü, nehrin dibine sürüklenmeden önce taşa dönüştüklerini gördüm.

"Hepsi öldü," diye boğuldu deniz yıldızı. Sesi inceydi ve hareket etmeye çalıştım ama uzuvlarım hareketsizdi. Suda batıyordum, kendimi ayakta tutmak için bacaklarımı tekmeleyemedim.

Almi.

Lily'nin sesi zihnimde kristal berraklığındaydı ve derin bir nefes aldım.

Almi, bu çiçeğin toksinleri. Çiçeğe yüzün, kabuğu alın.

"Yapamam. Poseidon..."

Önümdeki hayaletler tarafından paramparça ediliyordu ve ben hiçbir şey yapamadım. Onun ölümünü izleyecektim.

Yapamadım. Onun öldüğünü göremedim.

Ona ihtiyacım vardı.

Almi, şimdi kahrolası çiçeğe doğru yüz!

Kız kardeşim hiç bağırmadı.

Asla yemin etmedi.

Şok şaşkınlığımdan sızmıştı.

"Gerçek değil," dedim nefes nefese.

Bu gerçek değil. Kryvo çıldıracağını ve sonra öleceğini söyledi. Lanet kabuğa git.

"Bu gerçek değil!" Bu sefer yüksek sesle Poseidon'a bağırarak tekrarladım. "Bu gerçek değil!" Üçüncü kez, sonunda bacaklarımın kilidini açmış gibiydi ve onları sert bir şekilde tekmeledim. Tüm hayaletler bana döndü.

Midem korkudan tamamen düğümlendi ve neredeyse tekrar kilitlendim ama Lily orada kafamın içindeydi.

Yüzmek. Yüzmen gerek.

Dişlerimi gıcırdatarak onlardan uzaklaştım ve çiçeğe doğru yüzdüm.

25

ALMI

Parlayan çiçeğe doğru yol alırken kulaklarım yanaklarımdan aşağı indi. Yaklaştıkça, inleyen çığlık o kadar yüksek oldu, o

kadar yoğun bir acı kafamı deldi ve içime ezici bir umutsuzluk duygusu sızdı.

Ceset çiçeğinin etrafındaki korkunç ses bariyerini geçerek kendimi zorladım.

Üstüne çıktığımda, görüşüm yüzdü, her şey sallanıp bir yandan diğer yana devrildi.

Sonra hayaletler her yerdeydi.

Üzerime çöktüler, yarı saydam bedenleriyle beni boğdular, boğdular.

"Aşağı yüzmek!" Kryvo'nun sesi geldi ve talimatlarını körü körüne takip ederek vücudumu eğip bacaklarımı tekmelemeye çalıştım. Eteklerimin bacaklarıma yapıştığını hissedebiliyordum ve korkumun, hayal kırıklığının ve terörün bir araya gelip yeni bir şeye dönüşmesinin yerini öfke almaya başladı.

"Devam et!"

Uzatılmış parmak uçlarım bir şeye sürtündü ve yeni bir görüntü zihnimi doldurdu.

Zambak.

Silos'un evindeki paletinde, oda onun etrafında yanıyor. Alevler yatağını, vücudunu yaladı ama ona zarar vermedi. Çünkü o tamamen taştan yapılmıştır.

"Numara!"

"Almi, çok yakınsın!" Kryvo'nun sesi görüntüyü böldü, ama kendi görüşüm bana geri döndüğünde, sadece hayaletlerin dönen bedenleriydi.

Bacaklarımı sertçe tekmeledim ve dua ettim.

Hava! Bana yardım et!

O kadar güçlü bir enerji patlamasıyla hissettim ki, onu çekirdeğime kadar hissettim, hayaletler bir kenara fırlatıldı ve bana doğrudan bitkinin ortasındaki deliğin içini net bir şekilde

görmemi sağladı. Tek bir kırmızı kabuk tam kavrayışımdaydı ve ona doğru hamle yaptım.

Onu elime aldığımda, bir başka ışıltılı şey etrafımda uçtu ve benim kadar büyük bir girdap beni kaldırıp Poseidon'la yüz yüze çevirdi. Taş derisinin neredeyse her santimini kapladı ve kırmızı kabuğu ona doğru ittim, siyah görüş alanımda gezindi. Elini omzuma doladı ve her şey yok oldu.

Kendimi bir kumsalda buldum, beyaz kum her yöne uzanıyor. Ama zar zor fark ettim.

"Zambak!" Onun taş bedeninin etrafında yanan odanın görüntüsü kafamın içine kazınmıştı ve toksinler beni hâlâ pençelerinde tutuyordu. Her şey dönüyordu - beni ayakta tutan tek şey Poseidon'du.

Ellerimiz hala kabuğun etrafında kenetlenmiş durumdaydı ve bacaklarımdan biri pes edince benimle birlikte dizlerinin üzerine düştü.

"Almi," diye mırıldandı. "Alm."

Ona odaklanmaya çalıştım, Lily'nin görüntüsünden başka bir şey görmeye çalıştım.

Mavi gözleri kafamdaki alevleri delip geçti ve onlara sarıldım.

"Poseidon."

Öne doğru eğildi ve dudaklarıma o kadar hassas bir öpücük kondurdu ki bir an için çalkalanan zihnimi durdurdu. "Almi," diye mırıldandı bir kez daha, sonra kuma yığıldı. Beni kendisiyle birlikte aşağı çekmesini durduracak gücüm yoktu ve yere çarptığımda bilinçsizlik beni dibe çekti.

Uyandığımda tek görebildiğim Lily'ydi. Alevler etrafındaki odayı yıkıyordu ve kaosun ortasında cansız, granit yatıyordu.

"Zambak!"

"Sorun değil, sorun değil," diye bir kadın sesi yatıştırdı. "Lily iyi, ceset çiçeğinin toksinlerinden kaynaklanan bir halüsinasyon."

Persephone'nin sakın yüzüne gözlerimi kırptırdım. "Ne..." Sözlerim büyük bir mide bulantısı dalgasıyla kesildi.

Persephone biliyormuş gibi elini göğsüme bastırdı, altın sarmaşıkları avucundan akıyordu. Hastalık ortadan kalktı. "İyi ki bitkilerle aram iyi," bana gülümsedi. "Ölmüş olman gerekir."

"Poseidon nasıl?" diye sordum derin bir nefes alarak. "Neredeyim?"

"Odandayız."

"Krivo!" Panikle kendimi yukarı ittim.

Şifonyerin üzerindeki denizyıldızını gördüm, olması gerekenden daha açık kırmızı. Bacaklarımı yorganın altından çıkarmaya çalıştım, ona ulaşmaya çalıştım ama hastalık beni ele geçirdi ve ağzımı sımsıkı kapadım ve gözlerimi kapattım.

"Kolay Şimdi." Yatağa geri çekildiğimi hissettim ve midem tekrar yerine oturdu. "Kryvo senin denizyıldızın mı?"

Kusma ihtimaline karşı ağzımı açmak istemeyerek başımı salladım.

"O iyi. Su canlıları toksinleri biraz farklı şekilde ele alır. Bir süre daha uyuması gerekecek ama iyileşecek."

Rahatlama, tekrar yastıklarına gömülmeme neden oldu.

"Kocana gelince..." Gözlerimi açarak tekrar dik oturdum.

"Ölümsüz, ama taş yanıklığı onu gerçekten zayıflattı. Oktaki zehirden de acı çıktı ve bilincini kazanması çok zaman aldı."

"Ama o iyi mi?"

"Evet." Sesi kararsızdı ve bana her şeyi söylemediğini biliyordum.

"Sorun nedir?"

"O zayıf Almi. O kadar zayıf ki, güçlerinin aşırı kullanımının onu tekrar bir heykel haline getirmesinden korkuyorum."

"Kötülük onu öldürüyor," diye fısıldadım.

"Evet. Bence de."

dudağımı ısırdım. "Gücüm sonunda ortaya çıkıyor, artık hava ile iletişim kurabiliyorum. Bu, okyanusun kalbinin de ortaya çıkacağı anlamına mı geliyor?"

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Kahin'den kehaneti duyan Poseidon'du, değil mi?"

"Evet."

"O zaman sen ve o bunu halletmemiz gerekiyor. Ama bir sonraki Duruşmadan önce fazla zamanın olacağını bilmiyorum. Atlas'ın istediği tam olarak bu, her biriniz her seferinde daha zayıfsınız."

kaşlarımı çattım. "Atlas soğuk, kalpsiz bir pislik."

"Kabul. Ama o aptal değil. Bu gece Afrodit'in sarayında tören var."

Midem battı. "Bok. Bizi oradan doğrudan bir sonraki Duruşmaya gönderecek, değil mi?"

"Muhtemelen. Seni uyarmalıyım, Afrodit'in sarayı biraz... hileli."

"Zor mu?"

"Biraz dinlendiğin zaman sana söylerim."

"Teşekkürler. Bizi kurtardığın için."

"Hoş geldin Almi."

Bir dahaki sefere uyandığımda, yanan odada Lily'nin zihnimi dolduran ve beni bütün olarak yutan görüntüsüyle aynıydı.

Örtülerden fırladığımda kendi çığlıklarımı duydum. "Bu bir rüyaydı," görüntü kaybolurken ve odam görüş alanıma girerken yüksek sesle soludum.

"Kötü bir rüya."

Sesle başım döndü. "Poseidon!"

"İyi misin?" Endişeli görünüyordu, gümüş rengi saçları bronzlaşmış yüzünden geriye atılmıştı, üzerinde mavi deri dövüş kıyafetleri vardı. Yatağımın yanına çekilmiş bir sandalyede oturuyordu ve bana doğru eğiliyordu.

"Ne zamandır buradasın?"

"Uzun değil. Rüya görüyordun."

"Evet."

Bana yüzümü hiç terk etmeyen uzun, yoğun bir bakış attı. Ani bir alarmla kendime baktım. Dolaptan beyaz bir gömlek giyiyordum, rahatlamış olarak gördüm.

Ben baygınken Persephone'ye alçakgönüllülüğümü gösterdiği için sessiz bir teşekkür göndererek odaya baktım. "Her yerde su var mı? Susadım."

Ayağa kalktı ve üzeri yiyecek ve içeceklerle kaplı tekerlekli bir tepsiye gitti. "Persephone seni hasta edebileceği için çok hızlı yememeni söyledi," dedi.

Ona ihtiyatla bakarak başımı salladım. "Hemşirem gibi davranıyorsun." Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, açıklıktaki öpüşmemizin hatırası aklıma geldi. Yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Sağlığını sağlama ihtiyacı hissettim," dedi beceriksizce.

"Bu, şey..." Hızlı bir nefes aldım. "O öpücük. Bu çiçek toksinleriydi. Doğru?"

Bu, gemideki öpücüğü açıklamadı.

Ya da tenim onunkine her dokunduğunda hissettiğim gibi.

Ya da onun mutlu olması için yanıp tutuşan aptal arzum.

"Doğru," dedi. "Toksinler."

"Toksinler," diye tekrarladım, tepsiden şekerle kaplı bir hamur işi ve bir bardak su çıkardım.

Aramıza biraz mesafe koyarak geri çekildi.

"Toksinler ve evlilik bağları arasında, senden nefret etmek gittikçe zorlaşıyor," diye mırıldandım pastamın etrafında.

Gözlerinde duygu parladı ve konuştuğunda sesi yumuşaktı.

"Benden hala nefret mi ediyorsun?"

Ona nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışarak bardaktan uzun bir yudum su aldım. Zihnim hâlâ biraz sisliydi, ama huzursuzdum ve neredeyse ölmek üzere olduğumun acı içinde farkındaydım. Dürüstlüğün şimdi zararı olmaz diye karar verdim, elimden geldiğince dürüstçe cevap verdim.

"Evet. Beni Lily'den aldın. Bu affedilemezdi."

"Affedilmez," diye tekrarladı sessizce. "Affedilemeyecek hiçbir şey yoktur." Gözleri sertleşmiş, çenesi gergindi.

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum."

"Öyle olmalı," dedi yumuşak bir sesle. "Affetmek ya da intikam almak. Sahip olduğumuz tek şey onlar."

"Neden bahsediyorsun?"

"Hiç bir şey." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ne hakkında rüya görüyordun?"

"Tanrım, yetişmek zor, biliyorsun değil mi?" Pastamı çiğnedim ve ona baktım.

"Ne demek istiyorsun?" Gerçekten şaşkına dönmüş görünüyordu ve bir nebze de olsa acıma, rahatsızlığımı bastırdı.

"Bir şeyler söylüyorsun ve neden bahsettiğini bilmiyorum. Hepsi gizemli, şifreli saçmalık. Ya da bokunu kaybedersin ve konuşmanın yarısında bırakırsın. Etrafta olmak kolay değil." Bu onun etrafında olmak istememe engel değildi.

"Ben... bu tür düşünceleri başkalarıyla paylaşmaya alışık değilim," dedi sonunda. "Sanırım bu konuda pek iyi değilim." Sözleri tadı kötüymüş gibi söyledi ve muhtemelen bazı şeylerde pek iyi olmadığını kabul etmediğini düşündüm. Ya da hiç.

"Sen ve Galatea her şeyi konuşuyorsunuz," dedim çiğnemeye devam ederek.

"Böyle şeyler değil."

"Ne gibi?"

Bana baktı, gözlerinde dalgalar büyüyor ve elleri iki yanında seğiriyordu. "Duygular," diye tükürdü sonunda.

Kaşlarımı kaldırdım. "Duygularından mı bahsediyorsun?"

Öfkeli bir iç çekti. "Kolaylaştırmıyorsun."

"Kolaylığı hak etmiyorsun."

Ona karşı sert olmaktan kendimi alamadım, on yıllık bir öfkeyle savaşıyordum. Ama soğuk, sert, kontrollü deniz tanrısı benimle duygular hakkında mı konuşmaya çalışıyordu?

"Bak, böyle şeyleri paylaştığım tek kişi kız kardeşimle ilgili hayali projeksiyonum. Yani, ben bir uzman değilim," diye itiraf ettim. "Ama bence bundan kurtulacaksak birbirimize karşı dürüst olmalıyız."

"Bilemeyeceğin şeyler var."

iç geçirdim. "Bu ne sürpriz. Okyanusun kalbi hakkında bildiklerini bana anlatır mısın?"

"Ben zaten var. Şimdi senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum."

"Harika." Gözlerimi devirirken bir parça pasta daha ısırdım.

"Ne hakkında rüya görüyordun?" Sesinin keskinliği ona bakmama neden oldu.

"Kız kardeşim. Çiçek onun tamamen taşa döndüğünü ve içinde bulunduğu binanın yandığını görmemi sağladı." Konuşurken gözlerimin dolduğunu hissettim ve içimden onları lanetledim. Zayıf görünmek istemedim. "Çok canlıydı. Ve sinir bozucu."

"Görüntü senin için hala net mi?"

"Evet."

"Açıklıktayken ben... su hayaletlerinin seni parçalara ayırdığını gördüm." Gerginlik onun her kelimesini keskinleştirdi.

"Bunu ben de gördüm. Senin etinden parçalar koparıyorlardı." hafızamda titredim.

"Ama kabuslarında gördüğün kız kardeşin mi?" O sordu.

Ne ima ettiğini anlamaya çalışarak başımı salladığımda ona baktım. Kabuslarımın onunla ilgili olması gerektiğini mi? Yoksa benim hakkımda kabuslar mı görüyordu? Bakışları benimkilere takıldı ve sonra gözlerinde ılık titreşti.

"Onu görmek seni daha iyi hissettirir mi?"

"Ne?" Yatağın kenarına koştum. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni ona götüreceğim. Şimdi. İçinizi rahatlatmak için."

"Bunu yapardın?"

"Evet. Hayatımı kurtardın. Tekrar."

durakladım. "Yani bana borçlu olduğun için mi alacaksın beni?" Beni sadece mecburiyetten uzaklaştırdığı için beklenmedik bir hayal kırıklığı, heyecanımı deldi.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapadı, onun yerine sadece başını salladı.

"İyi. Giyinebilmem için odadan çık," dedim, söylemek isteyebileceğim her şeyi yutarak. Eğer beni gerçekten Lily'yi görmeye götürecekse, öfkeden kaybolma hareketini yapacak kadar onu kızdırma riskini almak için yanlış zamandı.

26

ALMI

Dolaptan giydiğim kıyafetleri zar zor fark ettim . Aklıma Lily'yi görmekten daha çok istediğim bir şey gelmiyordu. Taşa dönüşmediğini ve etrafındaki fırının yanmadığını görmek için. Göz kapaklarımı her kapattığımda, bir saniye bile olsa görüntü canlandı.

Aceleyle dişlerimi fırçalarken düşüncelerim Poseidon'a geldi. Gözlerini her kapattığında hayaletler tarafından parçalandığımı mı görüyordu?

Onu deşifre etmek çok zordu. Ama onun beni umursadığından emin olmaya başlamıştım.

Buna neden olanın bağ olması gerektiğini biliyordum çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. Hem fiziksel olarak hem de daha derin bir şekilde ona çekiliyordum - bu, onun güvenliği ve mutluluğunun artık tek sorunu olmadığı anlamına geliyordu.

Eğer benim hakkımda böyle hissediyorsa, bununla başa çıkabilirdim. Evlilik bağıydı ve ne kadar sinir bozucu olsa da muhtemelen ikimizi de hayatta tutan tek şey buydu. Onun başarısız gücü ve benim büyüyen sihrim arasında, güçlü yönlerimizi birleştirerek üç Denemeden sağ çıkmayı başarmıştık.

Banyodan fırlayarak şifonyere gittim ve Kryvo'ya yakından baktım. Herhangi bir hareket göremiyordum ama parmaklarımı ona cesaret edebildiğim kadar yaklaştırdığımda, vücudundan bir miktar ısı geldiğini hissedebiliyordum. "Persephone uyuduğunu söyledi küçük dostum," diye fısıldadım ona. "Kısa bir süreliğine ayrılıyorum, ama burada güvende olduğunu ve harika olduğunu bilmeni istedim. İyi uykular dostum."

Kapıyı açtığımda Poseidon çerçeveye yaslanmıştı, üzerime düştüğünde fırtınalı gözleri çatıştı ve yoğunlaştı.

"Nereye gidiyoruz?" Bana elini uzattı.

"Bizi aydınlatacak kadar güçlü müsün?" Oraya bir an önce varmak istiyordum ama göze alamayacağı gücü kullanmasını istemiyordum.

Bana kaşlarını çattı. "Yanıp sönmek bir tanrı için çocuk oyuncağı," diye hırladı.

"İyi. Fika."

"Orası senin memleketin."

"Evet," başımı salladım. "Beni Kova'dan uzaklaştırdığından beri arkadaşım Lily'ye bakıyor." Ona dik dik baktım ve elimi kaptı ve bizi saraydan dışarı fırlattı.

Pazar yerinde duruyorduk ve yüz metre içindeki hemen hemen herkes yaptıklarını durdurdu ve baktı. Poseidon'un bir keşiş olduğu bilinmiyordu ama küçük kubbeli kasabamızda tanrıyı çocukken gördüğümü hiç hatırlamıyordum.

Fırına doğru döndüm ve beni takip etti.

"Silolar mı?" Kapıyı açarken seslendim. Öğle arası olmalıydı çünkü mekan müşterilerle doluydu. Bir grifon şaşkınlıkla kanatlarını açarak bir deniz kadınının yüzüne çarptı.

"Arkada," diye seslendi tezgahın arkasındaki bir kadın, bir somun ekmek sarmadan başını kaldırmadan.

Artık sessiz olan insan grubunu iterek ilerledim, tezgahın bir bölümünün arkaya geçilebilmesi için kaldırıldığını biliyordum. Saygıdeğer kadın yanından geçerken bize bir bakış attı ve iki kez çekerken ağzı açık kaldı. Biri olarak, odanın çoğu bir dizinin üzerine düştü.

Poseidon onlara doğru eğilirken başımı salladım.

Ön tarafa yakın bir denizci, "Sınavları kazanacağınızı biliyoruz efendim," dedi.

"Elbette öyleyim," diye yanıtladı Poseidon.

Gözlerimi devirdim ve ilerlemeye devam ettim.

"Silolar mı?" Fırının ve merdivenin olduğu fırının arka tarafına geldiğimizde tekrar aradım.

Binanın yanmamış olması bile beni daha iyi hissettiriyordu.

"Almı?"

Bir kapıdan karanlık bir yüz belirdi ve Silos arkamda Poseidon'u görünce önce sırtı, sonra baktı.

Kapıdan tamamen çıktı ve tek dizinin üzerine çöktü. "Beni ve fırınımı onurlandırıyor sun," dedi.

"Lily'yi görmeye geldim," dedim ve Silos bana bakmak için başını kaldırdı.

"Tabii ki." Merdivenlere döndüm, sonra tekrar konuştuğunda durdum. "Bunu yaptığından emin değildim," dedi, sesi rahatlatarak ağırlaştı. Ayağa kalktığında ona sarılmak için hareket ederek ona döndüm.

"İyiyim."

"İyi."

Merdivenlere döndüğümde Poseidon kaskatıydı. Onu umursamadan merdivenlere yöneldim.

Ona yaklaştıkça hızla hareket etmeye başladım ve odasının kapısını iterek açtığımda neredeyse koşuyordum. Yanına koştum, onun ten rengi tenini gördüğümde içim rahatladı. Taş değil. Sedef parıltısı da olmamalıydı, ama her şey taştan daha iyiydi. Yine de omuzlarına ulaşmıştı, çarşafı geri çekerken gördüm.

Boğazımdaki yumruyu geri yuttum ve yanına çöktüm. "Zambak. Lily, ben buradayım," diye mırıldandım başımı onunkine doğru eğerken.

Küçük bir ses bana yalnız olmadığımı hatırlattı ve kapı eşiğinde Poseidon'u görmek için başımı kaldırdım. O kadar büyüktü ki oda yarı büyüklükte görünüyordu ve birdenbire onu orada istemedim. "Bunu yaptın."

Yavaşça başını salladı. "Hayatını zorlaştırdım," dedi. "Ama bunu ben yapmadım." Odaya adım attı ve taşın kendi etine yayıldığını gördüm. "Onu kurtarabilirsin."

Kalbim neredeyse göğsümde atmayı bıraktı.

Onu kurtarabilirsin.

Bu sözleri bana kimse söylememiştir. Benden başka kimse onlara inanmamıştır. İçimden yeni bir umut geçti, sanki bir başkasının sözlerin doğru olabileceğine inandığı gerçeği onlara gerçek bir olasılık vermiş gibi.

"Onu kurtarabilir miyim?"

"Olimpos'ta onu kurtarabilecek tek kişi sensin. Ve ben."

Beni fırtınadan kurtardığında gemideki sözleri bana geri döndü.

"Seni her zaman kurtaracağım."

Ve şimdi... Artık bana mı kalmıştı?

Lily'nin soğuk elini kavrayarak gözlerimi ondan ona doğru çektim. "Nasıl?" Cansız yüzüne bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Önce, bu Atlas krallığını kurtarıyoruz. Sonra," uzun bir nefes aldı ve bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. "O zaman ne gerekiyorsa yaparız. Kahin, Persephone'nin güçleri, hatta gerekirse Atlantis. Nereye ihtiyacımız varsa gideriz, bu felaketin lanetlediği aileleri iyileştirmek için ne gerekiyorsa yaparız."

Gözlerimden daha fazla yaş döküldü.

Artık yalnız değildim.

İfadesindeki taahhüt, şimdiye kadar duyduğum en samimi şeydi. Bir tedavi bulana kadar durmayacaktı. Ve bunun sadece kendi derisini kurtarmak için olmadığını biliyordum. Kendi adımı bildiğim kadar emindim. Denizlerin Kralı halkını severdi, tebaasını severdi.

"Ya büyülü uyku?" nefes aldım.

"Oracle bize daha fazlasını anlatacak. Bu lanetli Yargılamalar bittiğinde ilk ziyaretimiz olacak."

Lily'nin elini sıkarak başımı salladım. "Yakında bitecek," dedim ona. "Ve seninle konuşacağım. Gerçek için. Gerçekten gülümsediğini gör."

Sözlerimi bir hıçkırık böldü ve duygu beni alt üst ederken göz kapaklarım kapanmaya zorlandı.

Kalkarken omuzlarıma sıcak kollar dolandı ve ondan uzaklaşmak yerine kendimi tanrıya yaslanmış buldum.

Beni ağlarken görmesini istemiyordum. Durmadan. Yapsaydım beni teselli etmesini de beklemezdim.

Ama beni daha sıkı tuttu ve beni tuttu ve hıçkırıklarım daha da şiddetlendi.

"Onu seviyorum," dedim gözyaşlarımın arasından, ona dönüşürken sözcükleri göğsünde kayboldu. Onu bırakmadım ya da kollarımı ona dolamadım, sadece yüzümü onun katı sıcaklığına bastırdım.

"Biliyorum. Biz ona yardım edeceğiz. Söz veriyorum."

27

POSEİDON

Daha önce yüzlerce kez kalbimin kırıldığını hissettiğimi sandım, ama onu ablasıyla birlikte izliyordum... Uzaktan değil, gizlice, ama ellerinin titrediğini, her hıçkırığın lanet olası bir hançer gibi içimden kesildiğini duyacak kadar yakından. kalp - dayanılmazdı.

Onun huzurunda geçirdiğim her dakika kontrolüm daha da zayıflıyordu. Hayaletlerin vücudunu parçalara ayırmasını izlemek neredeyse beni parçalamıştı ve şimdi görüntü ruhuma yanmıştı.

Asla ama asla ona zarar gelmesine izin vermezdim.

"Bunu yaptın."

Söylediği buydu.

Kaybının sebep olduğu acı ve eziyetten beni sorumlu tuttu.

Her bir parçam o acının tam tersi olmak için can atıyordu. Yaşam, iyileştirici neşe, umutsuzca özlem duyduğu özgürlük olmak.

Ama bu şekilde daha iyiydi.

Benden nefret etmesine ihtiyacım vardı.

28

ALMI

" Bu elbiseleri gerçekten sevmeye başladım," dedim Kryvo'ya.

"Savaş için pratik değiller" dedi.

"Numara."

Ya da saklanıyor, diye ekledi.

"Bu doğru. Nasıl hissediyorsun?"

Köprücük kemiğime yapışmıştı ve Persephone, Poseidon'un gücümü artırmak için verdiği küçük şişelerin onun iyi olmasını sağlayacağına dair bana güvence vermişti.

Biraz yorgun, dedi. "Sarayda daha uzaktaki denizyıldızına ulaşmak için mücadele ediyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ben senin arkadaşınım."

"Biliyorum ve senin zarar görmeni istemiyorum."

"Yardımına ihtiyacın olabilir."

"Çok yardımcı oluyorsun," diye kabul ettim. "Ama sensiz de iyi olmalıyız."

Tenimi ısıttı ve cevap verdiğinde sesi öfke doluydu. "Beni orada istemiyorsan, gelmem."

"Kryvo," dedim yumuşak bir sesle. "Demek istediğim bu değildi. Sekiz saat önce ölümcül bir çiçek tarafından zehirlendin."

"Sen de öyle."

"Evet ve teklif edilseydi kesinlikle iyileşmem daha fazla zaman alırdı."

"Hump."

başımı salladım. Soyunma odasının kapısı çalındı ve Galatea içeri girdi.

Mavi sana çok yakışıyor, dedi beni görünce.

Bir prenses filminden fırlamış olabilecek bir elbise giyiyordum, mavi tonlarında tül katmanları kalçalarımın fırılıyordu. Üst yarısı esasen omuzlarımdan bel bandına kadar uzanan iki uzun dökümlü kumaş parçasıydı. Herhangi bir şiddetli hareket göğsümü dünyaya ifşa etmesin diye Roz'a onu göğsüme tutturmuştum. Kryvo, kumaşla örtülmemek için her zamankinden biraz daha omzuma oturdu.

Dövmem derin yakanın kenarları arasında görünüyordu. Turkuaz yeşili bir orman yeşiline, ardından çok daha soluk bir tona yayılmıştı. Kabuğun neredeyse yarısı artık renkliydi.

"Teşekkür ederim" dedim. "Nasılsınız?"

"Daha iyi oldum. Ama saraya sızma konusunda biraz ilerleme kaydettim." Yüzü gerildi, hafif bir hırlama belirdi. "Yılanlar."

"Yılanlar?"

"Evet. Sarayda birden fazla altın yılan görüldü ve sanırım bunların Atlas'la bir ilgisi var."

"Apollo'nun avlusunda bir yılan gördüğümü sandım," dedim. Odaklanması keskinleşti. "Neresi?"

"Taşa dönüşen deniz adamının yanında."

Galatea yumruklarını sıktı. "O kaygan piçlerden birini yakalayacağım," diye hırladı. "Ve içeri nasıl girdiklerini öğren." ondan bir santim uzaklaştım. "Korkunç olduğunun farkındasın, değil mi?"

Bana baktı. "Garip olduğun kadar ürkütücü mü?"

"Aynen."

"Bununla başa çıkabilirim." Bana ender bir gülümseme verdi.

"Bu aptal törene ne kadar var?"

"Yarım saat. Silahlı mısın?"

Bacak kayışındaki hançerimi göstermek için eteğimi kaldırdım.

Tüm bunlara başladığımda, kemerimdeki aletlerin ve gizmosların sahip olduğum en iyi umut olduğunu düşünmek tuhaftı. Şimdi, havanın büyüğü benim tarafımdaydı. Artık su kökü veya koku bombası yok.

Galatea, "Bu hançer acıklı," dedi. Kolunu hareket ettirdi, kıvrak gövdesini geçen birçok deri kayıştan birinde bir şey aradı. "Burada."

Bana sekiz inç uzunluğunda ama neredeyse hiç ağırlığında bir bıçak uzattı. İnce, simetrik bir bıçağı ve içine kaplumbağaların oyulduğu parlak kabuk benzeri bir maddeden yapılmış bir sapı vardı.

"Muhteşem," dedim.

"Ve keskin. Dikkat olmak."

"Teşekkürler."

"Bu bir borç," dedi sertçe.

"Tabii ki."

Kör hançerimin yerine onu bacak kayışına taktığımda tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. "Umarım buna ihtiyacın olmaz, ama bu pek olası görünmüyor." Yüzünü karanlık bir ifade kapladı. "Geçen sefer sadece iki mermin var," diye mırıldandı.

"Diğerlerinin kaç tane aldığını gördün mü?"

"Hayır, saraydaki tüm alevli tabaklar sadece ikinizi gösterirdi. Ama Ceto'nun başarılı olduğuna dair bir söylenti duydum."

kaşlarımı çattım. "Ceto beni korkutuyor."

"Hepsi seni korkutmalı," dedi Galatea.

"Merhaba?" Persephone'nin sesi kapıdan içeri adım atmadan hemen önce aradı. "Hey, güzel giyinme odası. Yalan söylemeyeceğim - biraz kıskandım," dedi güzel odaya bakarak.

ona ışınladım. "Merhaba. Lütfen Kryvo'ya bu gece benimle gelemeyecek kadar yorgun olup olmadığını söyler misin?"

Önce küçük deniz yıldızına sonra bana baktı. "Tatlım, alabileceğin tüm yardıma ihtiyacın var. Ona böyle bir şey söylemeyeceğim."

"Ey."

"Sana söylemiştim," diye ciyakladı Kryvo.

"Bak Almi, sadece seni Afrodit'in krallığı hakkında uyarmak istedim."

Galatea'nın kaşları derinleşti. Balıktan nefret ederim, diye mırıldandı.

Kaşlarımı endişeyle kaldırdım. "Afrodit... şu anda uzakta. Ares'le ilgili uzun bir hikaye, size bir ara şarap içerken anlatacağım. Ama şu anda onun yerine işleri oğlu Eros yürütüyor. Ve o da en az yakınlık bölümünde annesi kadar güçlü."

Göz kırptım. "Samimiyet?"

Persephone içini çekti. "Aşk tanrılarının büyüğü insanlar üzerinde güçlü bir etkiye sahip olabilir. Özellikle arzu tanrısı olan Eros. Sihir seni yapabilir..." Duraksadı, doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Normalde sizi rahatsız edebilecek şeylere çok daha açıksınız."

Ona alarmla baktım. "Seksten mi bahsediyorsun?" diye tısladım.

"İyi evet. Ve bunu ilk duyduğumda, sihrin bana iradem dışında şeyler yaptıracağını düşünerek çıldırdım, bu yüzden size durumun kesinlikle böyle olmadığını söylemek istedim."

Omuzlarımın rahatlamış olarak biraz düştüğünü hissettim.

"Ah şükürler olsun."

"Evet, özellikle Athena ve Artemis'e teşekkür ederim, bu tür şeyler hakkında katı kurallar koyanlar onlar," dedi Galatea, sesinden gurur duyarak.

Persephone, "Çünkü Zeus devasa bir hıyar," dedi. "Her neyse, Balık burcunda olmak sadece mevcut arzularınızı artıracaktır. Pişman olacağın bir şey yapma konusunda endişelenmene gerek yok."

Yutmuşum. "Ya arzularımdan emin değilsem?"

Persephone bana bilmiş bir bakış attı. "O zaman çok çabuk emin olabilirsin."

29

ALMI

Persephone bizi Afrodit'in krallığına yönlendirdiğinde nefesim göğsümde tılandı .

Tıpkı Apollo'nun partisi gibi, Dava'nın az önce gerçekleştiği yerdeydik. Bir tapınağı andıran uzun dikdörtgen bir alandaydık, düzenli sütunlar tavanı tutuyordu ama duvarlardan üçü eksikti. Zemin, her iki uçta da doğrudan kuma, ön tarafta da nehre uzanıyordu ve camdan yapılmıştı, altımızdaki kumlu kıyı şeridinin görüntüsü uzaklaşıyor ve içinde sıkışıp kaldığımız canlı yeşil sualtı manzarası denize doğru yayılıyor. mesafe. Yanıp sönen bir alev ve taş görüntüsü zihnime sıçradı ve gözlerimi ondan uzaklaştırdım.

Arka duvar, her biri farklı şekil ve tarzdaki kapılarla kaplıydı. Kapıların etrafındaki tablolara göz gezdirirken sıcaklık yanaklarıma hücum etti. Hepsi çeşitli soyunma veya uyarılma durumlarında çiftleri tasvir etti.

Bunun yerine gökyüzünü kaplayan sıcak gün batımı renklerinin aksine, mürekkep mavisi ve parıldayan yıldızlarla kaplı tavana döndüm.

Alan insanlarla doluydu, Apollo'da veya Poseidon'da gördüğümünden daha fazla. Güzel adamlar ve kadınlar,

neredeyse hiç kıyafet giymiş, içki tepsileriyle odayı dolaşıyorlardı. Mor tenli ve alev kırmızısı saçlı üstsüz bir kadın bize yaklaşırken yanaklarım daha da yandı.

"Kokteyller mi?" ışınladı.

Persephone, içinde şemsiye olan parlak mavi bir şey aldı. "Teşekkürler."

Ben de aynısını yaptım. Galatea, kadının göğsüne bakmamaya özen göstererek başını kısaca salladı.

Persephone bardağını benimkine doğru kaldırarak, "Burada iyi vakit geçirmeye çalış," dedi. "Bütün karamsar olmak istemiyorum ama..." Tam olarak ne olduğunu bilerek ne düşündüğünü söylemeye çalışmasını izledim.

"Eğlenmek için son şansım olabilir mi?"

Kolumu nazikçe sıktı. "Köşede ne olduğunu asla bilemezsiniz" dedi.

Yine de yaptım. Neyin geldiğini biliyordum. Lily'nin odasında duygularıma bu kadar fiziksel olarak teslim olduğumdan beri, yakın geleceğimden hiç bu kadar emin olmamıştım.

Atlas'ı kışına teslim edecektik, sonra Kova vatandaşlarını taşı çeviren hastalığı tedavi edecektik. Düşüncelerime hakim olan iki kişi dahil.

Konuklara baktım ve kolayca Poseidon'u gördüm. Arkası bana dönük Athena ile konuşuyordu. Ama bakışlarım ona çarptığında gergin olduğunu gördüm.

"Özür dilerim," dedim Persephone ve Galatea'ya ve yoluma devam ettim.

Yaklaşırken midemdeki sinirler uçtu, çünkü hem Poseidon'un duygularımı daha önce görmesine izin verdim, hem de acayip bir Olympian'la birlikte olduğu için. Hayran olduğum biri.

"Athena," dedim onlara ulaşırken saygıyla başımı eğerek.

Gözlerini bana kilitledi ve omzundaki dev baykuş da öyle. "Almi," dedi. "Eğitimsiz birine göre iyi gidiyorsun." Sesi derin ve lirikti ve anında saygı duyulmasını emrediyordu.

"Teşekkürler."

Başını salladı, anlamlı bir şekilde Poseidon'a baktı, sonra başka biriyle konuşmak için arkasını döndü.

"Neden ona karşı kibar, bana kaba davranıyorsun?" Poseidon gider gitmez dedi.

"Çünkü her zaman kendin s*ktir et havası yaymıyor."

Kaşlarını çattı. "Naçizane size katılmıyorum."

Güldüm. "Tamam, yapıyor ama bunu kibirli bir şekilde yapmıyor. Bunu hak ettiğini gösterecek şekilde yapıyor."

Bana kısa bir bakış attı, sonra gözlerini o kadar hızlı çevirdi ki kaçırmış olabilirim. "Dövmende daha çok renk var."

"Evet. Umarım bu güçlendiğim anlamına gelir."

"Öyle..." Sanki söylememesi gereken bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını sımsıkı kapattı.

"Bu ne? Bu konu hakkında ne biliyorsun?" diye sordum heyecanla öne çıkarak.

Gözleri mavi ışıkla parlıyordu. "Bu güzel."

"O-oh." Göğsümü sıcaklık kapladı ve bu birkaç kelimenin verdiği mutluluk beni şok etti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Boynundaki kaslar gergindi ve göğsü aşırı derin nefes alıyormuş gibi çok yavaş inip kalkıyordu.

"Teşekkürler."

"Okyanusun birçok şeyini güzel buluyorum," dedi sesinde zorlama bir küstahlıkla. Canım yanmış olabilir, ancak sözlerinin samimiyeti ilk cümleyle uyuşmadı. Söylediklerini kastetmemiş gibi davranarak örtbas ediyordu.

"Yani, buradan doğrudan bir sonraki Duruşmaya gideceğimizi mi düşünüyorsun?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"Muhtemelen görünüyor. Atlas henüz burada olmasa da."

"Ev sahibimiz nerede?" diye sordum, odaya göz gezdirerek. İnsan mitlerinde Cupid olarak da bilinen Eros'u daha önce hiç görmemiştim. Bakmaya değer olduğu söylendi.

Poseidon'un yüzü karardı. "Neyse ki burada değil. Afrodit'in soyunun ve krallığının kendisinin bazı dürtüleri artırabileceği konusunda uyarılmalıdır."

"Persephone bana zaten bilgi verdi," dedim. "Arkadaşımın burada olup olmadığını biliyor musun?"

Silolar, özellikle duvarlarda bir grup üstsüz kadın ve seks resimleri varken, yasak bir diyarda olmak için bir şeyleri basardı.

Poseidon'un gözlerindeki ışıpta gölgeler parladı. "Fırıncı?"

"Evet. Silolar."

"O senin için kim?"

Güçlü ses tonuna hem şaşkınlık hem de öfkeyle başımı geri salladım. "Arkadaşım. Daha önce de belirtildiği gibi, birkaç kez," dedim, savunmamı sesimin dışında tutmaya çalışmayarak.

"Arkadaş olduğunuzun farkında mı?"

"Neredeyse on yıldır Lily'ye bakıyor; Arkadaşım olmasaydı bunu yapacağını sanmıyorum," dedim kaşlarımı çatarak.

"Arkadaştan başka bir şey olmadığının farkında mı?" diye hırladı.

İçimdeki öfke, önceki sıcak hissin yerini aldı. "Bundan sana ne?"

Bana bir adım yaklaştı. "Biz evliyiz."

ona boşaldım. "Beni sikiyor musun? Benimle evlenemezsin, sekiz yıl boyunca beni başka bir lanet dünyaya atamazsın, sonra sana uygun olduğunda beni karın olarak kabul edemezsin!"

"Onu seviyor musun?"

Soru o kadar aniydi ki, tiradım tamamen dağıldı. "Onu sev?" Poseidon öylece bana baktı, çenesi o kadar sıkıydı ki yine lanet olası taştan yapılmıştı. "O benim arkadaşım! En iyi arkadaşım! Senin sorunun ne?"

"Sen," diye tısladı.

"Ben senin neyin var?" dedim inanamayarak. "Aynaya bir bakmalısın dostum, çünkü kafayı yemişsin."

"Yani onu sevmiyor musun?"

Başımı salladım, sonra bokumu kaybetmeden ve onun üzerine fırlatmadan önce içkimin çoğunu bitirdim. Elimi ona öfkeyle sallayarak, "Hayır, sulu lordunuz," dedim. "Onu arkadaşım olarak ve ailem için yaptıklarından dolayı seviyorum. Başka bir şey yok. Şimdi mutlu?"

"Numara."

"Ne kahrolası bir sürpriz." İçeceğin geri kalanını bitirdim, tadı taze çilek gibi olduğunu zar zor fark ettim.

"Onunla yattın mı?"

"Ah, sikikler aşkına." Döndüm, bir sunucuyu işaretlemeye çalıştım.

"Bana cevap ver."

"Numara." İç çamaşırı gibi görünen bir parça ipten başka hiçbir şey giymeyen bir adamdan bir içki aldım.

"Hayır, bana cevap vermeyeceksin, yoksa onunla yatmadın mı?"

"Tanrım, bilmen gerekiyorsa kimseyle yatmadım!"

Dalgalar gözlerine hücum etti ve güçle şişmiş gibi görünüyordu.

Karpuz aromalı ve özellikle güzel olan yeni içeceğimi yuttum. Yanan yüzümü sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

"Ayrılmalıyım."

"Parti?"

"Numara. Yakın çevreniz." Bunu söyledikten sonra hızla uzaklaştı ve beni inanamaz bir şekilde sırtına bakmamı sağladı. "O adam..." diye mırıldandım. "Tanrım," diye düzeltti Kryvo beni. "Tanrı olsun ya da olmasın, o tam bir kaçık." "Sanırım seni etrafta zor buluyor." "Duygu karşılıklı." Arkamda derin ve güçlü bir ses duydum. "Seni ne zaman görsem kendi kendine konuşuyorsun." Dişlerimi gıcırdatıp gözlerimi kapattım. Gerçekten o sesin sahibiyile konuşmak istemiyordum. Uzaklaşmayı düşündüm ama bacaklarım onlara söylemeden vücudumu döndürdü. Kendimi Atlas'la yüz yüze bulduğumda baktım.

30

ALMI

" Ne şapka istiyorsun?"

"Kocanızın nasıl bir tanrı olduğunu bilmenizi istiyorum."

"Umurumda değil."

Atlas kaşlarını kaldırdı. "Güç için bu işin içinde olduğuna inanmam mı gerekiyor? Durum? Daha bir hafta önce dünya senin kim olduğunu bile bilmiyordu. Onu umursamıyorsan ve kraliçe olmak istemiyorsan, ne istiyorsun küçük Almi?"

"İstediğim şey seni ilgilendirmez Atlas. Siktir git."

Öfke yüzünü kararttı, alevler bir an için etrafında kükredi. Aklıma Lily'nin yandığı görüntüsü geldi ve tepki vermiş olmalıyım çünkü Atlas'ın bakışları keskinleşti. "Ateşten mi korkuyorsun?"

"Numara."

"Seni ateşten korkutabilirim." Sesi baştan çıkarıcı, sonsuz derecede rahatsız edici bir tona düşmüştü. Gerçek alevler, toga kaplı vücudunu yalamaya başladı.

"Beni yalnız bırakın."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum. Şimdiye kadar, sen ve Poseidon, ikinizin de hak ettiği işkenceyi çok az hissettiniz. Oyunumu geliştirmem gerekiyor."

"Sen delirmişsin. Bunu biliyorsun?"

Güldü, gözlerinde birkaç kez gördüğüm mani belirtisi seste belirgindi. "Ben bir Titanım, Almi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Sen yaşlısın."

"Ben daha yaşlıyım. Başlangıçta buradaydım. Ben tam da içinde yaşadığınız dünyanın kaynağının bir parçasıyım. Bu kadar ilkel, bu devasa bir varlık acı çektiğinde ne olur biliyor musunuz?"

Konuşmak istemeyerek başımı salladım. Üzerime doğru ilerliyordu, ondan yayılan elektrik ve ateş kokusu, hava yoğundu.

"Aşk ve kayıp. Daha güçlü bir şey yok. İntikamımı alacağım ve zavallı küçük bir deniz perisi ile kırık, gereksiz bir Olympian'ın bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok."

Gözlerimi kırpmayı reddederek ama gitmesi için çaresizce ona baktım.

"Sana defolup gitmeni söyledi."

Poseidon'un sesi güç doluydu ve hala arkamı dönemesem de varlığını arkamda hissettim ve okyanusun taze kokusunu aldım.

Atlas'ın çılgın bakışları omzuma yerleşti. "Durumunuzun ironisinden zevk alıyor musunuz?" diye tısladı.

Başka bir güç dalgasının beni sardığını hissettim ve Titan'ın üzerinde titreşen alevler donuklaştı. "Sorumlusunuz?"

"Şimdiye kadar tahmin etmiş olmalısın? Yine de, sanırım oldukça aptalsın."

"Uyandığından beri ne kadar zaman geçti?" Poseidon homurdandı.

Atlas güldü. "Afrodit'in diyarında zaman geçirmenin çok daha keyifli yolları varken zamanımı ikinize harcayamam. Sanırım Kalypso bir içkiyle beni bekliyor."

Çılgınlık dolu son bir bakışla uzaklaştı. O giderken uzuvlarım gevşedi ve Poseidon'a döndüm. Öfkeli görünüyordu ve açıkta kalan tenine taş yayılıyordu.

"O ne hakkında konuşuyordu?"

"Taş yanıklığına neden oluyor."

"Ne?" Deniz tanrısına baktım.

"Ondan şüphelendim ve doğrulanması önemli. Galatea'ya haber vermeliyim."

"Yani, bu yüzden mi bu hastalıktan sadece Kova mı muzdarip? Bu sana yapılmış bir saldırı."

"Evet. Ama halkım ödüyor." Yumuşak bir öfke, acı sözlerini bağladı.

"Ne yaptın? Neden ironik olduğunu söyledi?"

Bana söylemesini beklemiyordum ama gözlerimin içine baktığında, daha önce Atlas'la olan düşmanlığını sorduğumda verdiği katı reddetmeyi göremedim. Bunun yerine, sert mavi gözlerinin derinliklerini daha fazla hüznü doldurdu. "Sana söylemek istemiyorum."

"Neden?"

"Birçok sebep."

"Yaptıklarından... utanıyor musun?" Kelimeleri zar zor fısıldadım, bir şekilde onunla böyle konuşurken daha ince bir buzun üzerinde yürüyormuşum gibi hissettim, ona bağırdığım ya da küfrettiğim zamana göre.

"Evet. Eylemlerimden pişman değilim. Ama onları tekrar yaşamak istemiyorum. Ya da onlardan bahset." Konuşurken doğruldu, emir veren varlığı büyüyor, daha fazlasını soracak yer bırakmadı.

Başımı salladım. Bana daha önce verdiğinden daha fazlasıydı ve dürüsttü. Bu yeterliydi. En azından bugün için.

"Sen, ee, dans etmek ister misin?" Soru dudaklarımdan kendi isteğiyle çıktı. Bir arp çalıyordu ama arkasında derin bir vuruş vardı ve bir şekilde bilincime işliyor, beni kendine çekiyordu.

Poseidon bana baktı, gözleri ışıkla parlıyordu. "Aşk aleminde müzik tehlikeli bir şeydir," dedi boğuk bir sesle. "Kendine ait bir gücü var."

"Beğendim," dedim.

"Beğenmen gerekiyordu." Tekrar konuşmadan önce bana bir saniye daha baktı. "Galatea'yla hastalık hakkında konuşmam gerek. Geri döneceğim."

Gitmesini izledim, neden ondan dans etmesini istediğimi merak ettim.

On dakikadan daha kısa bir süre önce Silos'u tamamen kıskanmasına sinirlenmişim.

Gerçekten kızgın değildin. Lily'nin sesi kafamda belirdi, görüntüsü hızla zihnimde süzüldü. Kıskanmasını istiyorsun.

Cevap vermeyi reddederek kokteyli mi emdim. Esas olarak haklı olduğum için. Ona bakire olduğumu kabul etmek ne kadar utanç verici olsa da, içimde Poseidon gibi bir tanrının ilişki durumumu umursadığına inanamayan bir parçam vardı. Onun başkasıyla olduğu fikrini hazmedemeyen benim aynı yanımdı. Bu evlilik bağı, dedim Lily'ye. Olmalı.

Evet tabi. Okyanusun ham gücüyle sarılmış yedi ayak sağlam kas olduğu gerçeğiyle ilgisi yok ve sana onu uçurumdan atabilecek tek şey senmişsin gibi bakıyor.

Cevap vermek istemediklerimi görmezden gelerek sözlerine atladım. Nedenmiş? Neden etrafımdayken hep kontrolünü kaybedecekmiş gibi davranıyor? Belki de onu sinirlendiren taş hastalığıdır.

Lily güldü. Onunla dans et. Bence kendin halledereceksin.

Daha fazla karpuz içeceği içtim. Neyi çalışmak?

Aranızdaki gerginlik. Ve merak etme, kendimi kıt kılacağım, söz veriyorum.

Zambak! Sanki böyle bir şey-

"Hala dans etmek istiyor musun?" Poseidon kalabalığın arasından sıyrıldı, eli bana doğru uzatıldı.

"Ben, şey, ben..." Bütün güvenim yok oldu.

"Teknik olarak sen benim kraliçemsin. Ve Atlas'a biraz dayanışma göstermenin iyi olacağını düşünüyorum. Onu kızdıracak."

"Peki. O pisliği kızdırmak adına, hadi dans edelim," dedim kendimi toparlayıp elini tutarak.

31

ALMI

Dans pistinde sadece biz değildik. Çiftler her yerdeydi, birçoğunun gözleri kapalı ve birbirlerine bastırırken hareketlerinde ritmik bir salınım vardı.

"Bir arp eşliğinde dans etmek nasıl seksi olabilir?"

Poseidon'un varlığının çizdiği kelimeleri mırıldanırken birkaç yüz bana döndü. "Burası aşk diyarı. Eros şimdi burada." İşaret etti ve odanın kenarında duran, ötesindeki suyla çerçevelenmiş bir adam gördüm.

Sadece herhangi bir erkek değil. Gülünç bir şekilde çekiciydi ve onurlu ya da asil bir şekilde değil, sadece yalnızken düşündüğüm her türlü şeyi düşünmemi sağlayan bir şekilde.

Geniş ve kaslıydı ve insan kıyafetleri, dar pantolon ve gömlek giyyordu. Saçları kirli sarıydı ve parlak mavi gözlerini üzerimize düşerken açıkça görebiliyordum.

"Kibar olduğu için onunla konuşmalıyız." Poseidon'un sesi keskindi ve suyun kenarına doğru ilerlerken iki tanrı arasında bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Poseidon," Eros ona ulaştığımızda başını salladı. "Ve Almi," dedi bana dönerek.

"Merhaba," diye yanıtladım. Diğer Olimposlularda hissettiğim gibi hiçbir güç dalgası hissetmedim, sadece hoş, rahatlatıcı bir duygu.

Annemin deniz bahçesinin seni öldürmeye çalışması için özür dilerim, dedi bana gülümsedi.

"Bundan şüpheliyim," diye yanıtladı Poseidon, ben konuşmadan.

Eros yavaşça ona baktı. "Annem nasıl?"

"Hades'e sor."

"Ne yazık ki, bu akşam başka bir yerde Apollo'yla nişanlı." Eros'un gülümsemesi hâlâ yerindeydi ama ikisi arasında elle tutulur bir gerilim vardı.

"Pekala, Afrodite şimdi onun bakımında."

Gergin bir iki saniye geçti, sonra Eros'un dolgun dudakları genişleyerek gözlerine ulaştı. "Biliyorsun, bazen biraz delirebiliyor. Ares'in peşinden böyle gitmek..." Omuz silkti.

"Eminim Yeraltında kısa bir büyü ona zarar vermez. Ve bana yeniden dekore etme şansı verdi." Arka duvarı işaret ederken sırıttı.

Poseidon gözlerini devirerek, Çok klas, dedi.

Eros onu görmezden geldi, onun yerine bana baktı. "Bunun seni aldatmasına izin verme," dedi. "Söylediği bu huysuz, stoacı, sıkıcı hava mı? Hepsi saçmalık. Ben bir arzu tanrısıyım

ve size söyleyeyim, bu adam ağzına kadar bu bokla dolu. Her zaman kontrol altında tutmak onu öldürmeye yakın."

Eros'un parıldayan gözleri benimkileri delip geçerken yanaklarım ısınarak yutkundum.

"Yeter Eros," diye hırladı Poseidon.

Tanrı Poseidon'a baktı. "Nasıl olduğunu söylüyorum. O pisliğin bir kısmının dışarı çıkmasına izin vermezsen, seni öldürür. patlayacaksın."

"Olgun değilsin ve kendini kontrol etme konusunda tamamen tecrübesizsin. Senden tavsiyeye ihtiyacım yok."

"Yanlışı. Bir dizi hesapta. Her neyse, seks hakkında konuştuğumu kim söyledi? Bu arada, olgunlaşmamış bir şey yok."

Seks kelimesini söyleme şekli içimi ısıttı ve beni daha da telaşlandırdı.

Poseidon uyarmak için adını hırladı. "Yeter dedim."

"Arzu geniş bir kelimedir, Bay Deniz Kral. Kendini istediğin her şeyden mahrum et ve mahvettiğin sadece kendi hayatın olmayacak."

Poseidon aniden, "Bir akşam için senden bıktım," dedi.

Eros tekrar omuz silktili, gülümsemesi hala yerindeydi. "Senin cenazen. İyi eğlenceler Almi. Yerden en iyi şekilde yararlanın."

Arkasını dönmeden önce bana göz kırptı ve müziğin sesinin arttığına yemin edebilirdim, arpta yeni bir nota, melodik melodinin ardında baştan çıkarıcı bir şekilde dövülen şehvetli vuruş sinirlerimi titretiyordu.

"Haklı olduğu bir nokta var, biliyorsun."

"O bir salak."

Etrafımı saran dönen ısıyı ve artan duyularımı bastırmaya çalışarak Poseidon'a döndüm. "Ben de seksten bahsetmiyorum, biliyorsun." Garip bir şekilde öksürdüm. "Ahırdayken uçmayı

ne kadar özlediğini görebiliyordum. Kendine istediğin daha fazla şeyi yapma izni vermelisin."

Sadece iki kez gördüğüm ve lanet olası beynime kazınan o gülümsemenin hatırası aklıma geldi. "Daha çok gülümsemelisin."

Sözlerime sert bakışları yumuşadı ve gözleri duyguyla doldu. "Anlamadığın şeyler hakkında konuşuyorsun."

"O zaman anlamamı sağla."

Bana bakarken kararsızlığını görebiliyordum. "Kehanet," dedi sonunda.

"Peki ya?"

"Her şeyi duymadın." Poseidon uzun bir nefes alırken göğsü kalktı. "Bilmediğin kısım önemli. İkimize de. Seni Oracle'a götürmek istiyorum. Gerisini duymanı istiyorum."

Sözlerine midemde bir kıpırtı eşlik etti. Kehaneti merak ederek, benim ve kız kardeşimin hayatını mahvettiği için Kahin'den nefret ederek yıllarımı harcadım. Kehanetin sözleri bana açıkça geldi.

'Bir Nereid'in kalbine sahip olan, Okyanusun Kalbine sahip olacaktır. Gerçek aşk bir zorunluluk değildir, saf sahiplik anlaşmayı imzalayacaktır.'

Ama... dahası da olmuştu. Durumumuzla hiç ilgisi olmadığı ve Poseidon'un cümlelerin ortasında kestiği için görmezden geldiğim bir kısım. Hatırlamak için uğraştım.

Gerçek aşkın farkedilmeden gitmemesiyle ilgili bir şey mi var? Eskiz defterine gitmem, ne söylendiğini kontrol etmem gerekiyordu.

"Neden bana söylemiyorsun?" Poseidon'a sordum.

"Öncelikle, bunun değişmiş olabileceğinden umutluyum. İkincisi, cevaplayamayacağım yüzlerce sorunuz daha olacak, ama Oracle cevaplayabilir."

"Kehanetler değişir mi?"

"Seyrek. Ama bazen."

"Eğer beni içeriyorsa, o zaman bilmeye hakkım var. Söyle bana."

"Bu Denemeleri sadece bir ekip olarak kazanabiliriz ve şu anda kişisel meselelerle hayatımızı ve krallığının güvenliğini tehlikeye atmaya hazır değilim. Duruşmalar bitene kadar beklemeliyiz ve ben Atlas'la ilgilendim."

"Kişisel meseleler?" diye mırıldanarak ona baktım. "Buna böyle mi diyorsun? Lily'nin hayatı bu kişisel konulara bağlı olabilir. Lanet olsun, bu hastalıktan etkilenen herkes onlara güvenebilirdi."

"Eğer bu Denemeleri kazanamazsam, onlar artık benim kurtarılacak tebaam olmayacaklar."

Sözlerinin ağırlığı yavaş yavaş battı. Athena'nın Atlas'ın on iki diyardan birini almasının Olympus için ne kadar tehlikeli olabileceği ve Poseidon'un kazanmasının ne kadar önemli olduğu hakkında söylediklerini hatırladım.

Haklıydı. Atlas çok daha acil bir tehlikeydi.

"Üzgünüm."

Sözleri karşısında şokla gözlerimi kırıştırdım. Onunla aynı fikirde olmak, Denemeleri kazanmayı taahhüt etmek üzereydim. Bir özür beklemiyordum.

"Bana kehanetten bahsetmediğin için mi?"

Yaklaştı, elimi kaldırıp sert göğsüne bastırırken beni şaşırttı.

"Evet. Bunun için. Ama sana ve kız kardeşine yaptıklarım için de üzgünüm. Sana yaşattığım acı için özür dilerim. Yalnız kaldığın zaman için üzgünüm."

"Sen?"

"Ben."

Başını eğdi ve dudaklarını benimkilere değdirdi, hafifliği açıkça bir izin isteği idi.

"Dans etmek istediğini sanıyordum?" Fısıldadım.

"Ben dans etmem" dedi. "Seni dans ederken izlemek istiyorum."

"Siz yapıyorsunuz?" diye sordum, şaşırdım.

"Yaparım. Benim için dans et."

Beni kollarının arasına aldı ve bir kolunu belime doladı.

Onunla tartışmadım. Gözlerimi kapattım ve kendimi müziğe, vücudumda ellerinin hissine, etrafımdaki onun kokusuna, havadaki elektriğin beni sarmasına, beni içine çekmesine ve süpürmesine izin verdim.

Sonsuza kadar hissettiğim bir zamanda, ilk kez, hiçbir şeyin zihnime vurup beni harekete geçmeye zorlamasına izin verdim. Tamamen huzurluydum, müziğin derin, şehvetli ritmine kapıldım. Kollarının arasında sıcacıktım ve eğer o benim düşmanım olsaydı, artık korkacak hiçbir şeyim olmadığını biliyordum.

Dudaklarının hafif dokunuşunu boynumda, nefesinin nazik dokunuşunu kulağımda hissettim. Gözlerim titreyerek açıldığında beni izliyordu, gözleri canlı, güçlü ve mavi ateşle parlıyordu.

Cesur hissederek, iki elimi de göğsüne koydum, gövdesinden aşağı, etkileyici altılı çantasının üzerinden aşağı inmesine ve omuzlarına geri dönmesine izin verdim. Boynumu büktüm ve onu öptüm, dilim sert dudaklarını tatmak için uzandı. Bir inilti ile cevap verdi, kollarını etrafımda sıkılaştırdı ve beni daha da yakınına çekti. Öpüşü derinleştirdi. Ellerinin sırtımın çıplak teninde kaydığını, poposuma kadar indiğini ve beni kendisine doğru çektiğini hissettim. İçimde bir acı yükseldi ve onu kucakladım.

"Odanın arkasındaki tüm bu kapıların nereye çıktığını biliyor musun?" ağızma karşı hırladı.

"Hayır," geri nefes aldım.

“Onlar büyü. Afrodite'in yalnız kalmak isteyen misafirleri için özel odalar. Kullanıcıya tam olarak istediklerini, istedikleri zaman veriyorlar.” Yüzüme bakmak için başını yana eğdi. Başka bir izin isteğinin farkına vardım ve onun önerdiği şeyi sersemlemiş bir şekilde çözerken sinirlerim ateşlendi.

"Ben... bunu bilmiyordum," dedim, hızla atan kalbimi yavaşlatmaya ve arzu oluşturmaya çalışarak. "Gereksinim Odası gibi ama seks için mi?" Şaka yapmak için garip bir girişimde bulundum, şiddetli bir ihtiyaçla birlikte içimden bir panik dolandı.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, ama neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Gerçekten, gerçekten sana hiç dokunulmadı mı?" Sesi gergindi.

"Hiçbir zaman."

"Zamanımı alacağım. Uzun bekleyişinizin her saniyesine değmesini sağlayacağım."

32

ALMI

H ağzı yine benimkinin üzerine kapandı ve ben ona sarıldım, dudaklarının, dilinin hissinde, bedeninin benimkiyle birlikte hareket etme biçiminde kayboldum. Müziğin değiştiğini duydum ama umurumda değildi. Onunla olmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Elimi avucunun içine aldı ve beni yeni şarkıya dönen dansçı kalabalığının arasından geçirdi. Kimse bize bir göz atmadı.

"Bir kapı seç."

Beklentiden neredeyse nefesim kesildi, üzerlerindeki süslemelere bile bakmadım, sadece en yakın olanı iterek açtım.

Bir Disney filminde hayal edilmiş gibi görünen bir şeye adım attım. Kirli bir Disney filmi.

Odanın ortasında, üzerinde yumuşak bir örtü bulunan büyük, sayvanlı bir yatak vardı. Yatak takımı zengin bir lacivertti ve duvarlar deniz mavisi ve turkuaz renginde daha yumuşak asılı kumaşlarla süslenmişti. Hepsi birbirinden hoşlanan çiftlerin enfes illüstrasyonlarıyla süslenmişti.

Poseidon'a döndüm ve daha bir şey diyemeden iri elleri kalçalarımı kavradı ve beni ayaklarımdan kaldırdı, arkasından kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Beni büyük yatağa oturttu, aralanmış bacaklarımın arasına diz çöktü, elbisemin eteği aramıza dolandı.

İnce bir ses puslu arzumı bastırdı. "Alm?"

Krivo!

"Denizyıldızımı odama geri gönderir misin lütfen?" Fısıldadım.

Poseidon'un ağzının kenarında bir gülümseme belirdi ve yakamda küçük bir parıltı belirdi.

Öne eğildi, çenemi, boynumu öptü. "Bu gece seni gördüğümde ne yapmak istedim biliyor musun?" diye fısıldadı, sesi arzuyla boğuktu.

başımı salladım.

"Seni yatağa yatırıp bunu yapmak istiyordum," diye hırladı ve sonra beni kendine çekip bir kez daha öptü. Sahiplenici, talepkar bir öpücüktü ve vücudum her harekete tepki veriyordu. Beklenti denizinde kayboldum. Tekrar geri çekilirken inledim.

Geri çekildi ve togasının togasını açtı. Pürüzsüz teni, bronz teninin altındaki kas oyunları ile büyülenmiş bir şekilde onun yaptığını izledim. Tekrar bana uzandı, bu sefer ellerini baldırlarımda gezdirdi ve eteğimin kumaşını yavaşça kaldırdı.

Küçük bir korku solucanı, yabancı dokunuşta içimde çalıştı ve durakladı. Elini çeneme kaldırdı ve başparmağını dudağımda gezdirdi.

"Sana sadece hak ettiğin zevkin tadına bakacağım. Ve eğer istersen."

"Yapmayacağız..." Kulağa olgunlaşmamış veya aptalca gelmemeye çalışarak doğru kelimeyi aradım. "Sonuna kadar gitmek mi?" Sonunda mırıldandım.

Gerildi, nefes alırken çıplak göğsü inip kalkıyordu. "Şu anda burada seni talep etmek için her şeyi yapardım Almi," diye homurdandı. "Ama hayır. Sadece sana ne kadar iyi hissedebileceğini göstermek istiyorum."

Mantıklı düşünecek kadar uzun süre çaresizliğimi ondan çıkarmaya çalıştım.

Onu istiyordum. Bunu biliyordum. Ve ona güvendim. Beni gitmek istediğimden daha fazla zorlamadı.

Başımı salladım. "Bana göster."

Beni daha da kendine çekti, parmakları beni derinden öperken tenime sürtündü. Uyarılışını midemde hissedebiliyordum ve benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilmek vücudumda daha fazla arzu ateşi yakmasına neden oluyordu.

Kollarımı ona dolayarak inledim, ama o geri çekildi, gözleri mavi alev alev yanıyordu.

Yavaşça, eteklerimi daha yükseğe kaldırdı ve külotumu ortaya çıkardı. Parmaklarını iç çamaşırlarımın kemerine geçirirken daha hızlı hareket etmedi. Kalçalarımı kaldırmasına izin vermek için kaldırdım.

Çıplaklığımıza - şimdiye kadar sahip olan tek erkeğe - bakarken, bir gelgit öz-bilinç dalgası bana çarptı. O aralarında diz çökerken içgüdüsel olarak dizlerimi yapabildiğim kadar birleştirdim.

Gözleri benimkilere kilitlendi, onları daha önce hiç görmediğim kadar vahşiydi.

"Mükemmelsin. Çok mükemmelsin."

Rahatsızlığının bir kısmı, sözleriyle dışarı sızdı. Çeneme bir kez daha dokundu, yüzümü yüzüne çekti ve bacaklarımı tekrar açarak bana yaslanmasına, boynuma yumuşak öpücükler konmasına izin verdim.

"Çok mükemmel."

Garip korkumun geri kalanı her öpücükle, ellerini her dikkatli okşamayla yok oldu.

Elini dizime geri kaydırды, başparmağını yavaş daireler çizerek ovuşturdu ama bacağımdan daha fazla yukarı çıkmadı. İnledim ve daha fazlasına ihtiyacım olduğu için sırtımı kamburlaştırdım. Gözleri benimkiyle kesişti.

Öne uzandım, parmaklarımı tereddütle göğsünde, karnında ve aşağısında gezdirdim. Parmaklarım ona sürtündüğünde inledi ve ne kadar büyük olduğunu fark ettiğimde büyük bir ihtiyaç dalgası beni sersemletti.

Bu nasıl işe yarayacak ki?

Elimi yavaşça ondan uzaklaştırdı ve ben de isteksizce ona izin verdim. "Sana konsantre olayım," diye homurdandı.

Gözlerinde anlamadığım bir şey vardı. Neredeyse saygılı bir şey.

Nefes nefese izledim, elleri bacaklarımı yukarı kaydırды, sonra parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırırken kalçalarımı kaldırdı ve aynı anda beni tekrar öptü. Dili araştırdı, içeri girmek istedi. Ağzımı açtım, içeri girmesine izin verdim ve dilini benimkinin üzerinde kaydırırken, bir parmağını ıslaklığında gezdirdi.

Dudaklarıma karşı konuştu, sesi kaba, tüm vücudumun aynada yansıdığı ihtiyaçtan ağırdı. "Kendini iyi hissetmeni

istiyorum." Parmağı beni tekrar okşadı ve nefesim kesildi.
"Nefes kesene kadar sana dokunmak istiyorum."

Üzerimde küçük daireler çizmeye başladı, klitorisime konsantre oldu ve kendi başıma denediğimde olduğu gibi bir şey hissetmedi.

"Aman Tanrım." Sözlerim ağzında kayboldu ve daha fazla baskı isteyerek eline çarptım.

Ama bunun yerine durdu, parmaklarını girişime daldırdı. Gergin olduğumu hissettim ve o durakladı.

"Bana güveniyor musun?" Parmağı bana karşı nazik ve zarif bir şekilde hareket etti.

Başımı salladım. "Evet."

Bir parmağını bana bastırdı ve başım geriye düştü, gözlerim kapandı. Bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordum ama odaklanabildiğim tek şey dokunuşunun beklenmedik, alışılmadık zevkiydi.

Parmağını içimde hareket ettirirken, okşayarak, keşfederken mide kaslarım kasıldı ve yavaşça çekerken ağzımdan uzun bir inilti çıktı, ancak bir saniye sonra tekrar içeri girdi.

Çekirdeğimden hafif bir acı ısırtığı çıktı, ama bir anda soldu, yerini zar zor tahammül edebildiğim, ama asla bitmesini istemediğim bir baskı aldı.

Başparmağı hareket etti ve klitorisimdeki hafif baskı geri geldi. Boğazımdan daha yüksek bir inilti daha geldi ve onun hırladığını duydum.

"Bana bak."

Gözlerimi açtım, başımı kaldırdım ve yanan gözlerine baktım. Titriyordum, vücudum dokunuşunun inanılmaz hissine karşı geriliyordu. Yaklaştı, dişlerini boğazımı kaşdı, parmakları içimde daha hızlı hareket etti. Yüzümü izlerken baskı arttı ve tekrar konuştu, sesindeki gerginlik hissedilir derecedeydi.

"İlk orgazmının asla unutamayacağın bir şey olmasını istiyorum."

Midemde binlerce kelebek uçuştı ve artık tutamadığım bir şeye baskı yaparken nefes almayı unuttum. Daha ne olduğunu anlamadan, bir düşme hissi ve bir sıcaklık patlaması ağlamama neden oldu. Başım geriye düşerken ellerim omuzlarını kavradı ve tüm vücudum zevkle sarsıldı, her sinirim alev aldı.

Yüzümü boynuna bastırarak, orgazm içime akıp diğer tüm duyguları yok ederken inleyerek öne doğru sendeledim.

"İşte bu," diye hırladı, dudakları çenemde gezindi. "Bırak."

Ve yaptım. Zevk patlamasından aşağı inerken görüşüm bir netlik içinde belirdi ve bir utançla onun adını mırıldandığımı fark ettim. Boğazımı, yakamı ve göğsümü, dudaklarıma kadar öptü, parmakları nazikçe üzerimde geziniyor, oynuyor, benimle gerçekliğe geri dönüyordu.

Sonra öpücükleri hareketlendi ve sertçe doğruldum, dudaklarını uyluğumda hissedince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Neler--"

"Arkana yaslan. Bu sefer sen geldiğinde adımı duymak istiyorum. Yüksek sesle."

Göğsüm sıkışarak inledim ve dili ve dudakları diğer uyluğuma doğru hareket ederken başımı yastığa geri koydum.

Basınç yeniden artıyordu ve dudakları ve dili tenimde hareket ederken, ağrıyan merkezime daha da yakınlaştıkça beni izlediğini hissedebiliyordum. Tam ihtiyacımı daha fazla kaldıramayacağımı düşünürken, dili üzerimde gezindi ve sinirlerim o kadar gergindi ki, omurgamdan yukarı doğru bir his fırladı. Onun altından çekildim ve elleri kalçalarıma kenetlendi ve beni hareketsiz tuttu.

"Siktir, ilahi tadın."

Ona bir inilti ile cevap verdim. Dili hareket etti, önce nazikçe, sonra kendimi ona bastırırken daha sert bir şekilde döndü. Parmağını hissettim, beni okşadı, sonra yavaşça içime kayd.

"Ah lanet olsun," diye soludum, ham zevk içimde patladı. Ama beni tamamen ele geçiremeden parmaklarını geri çekti ve dilinin basıncı bir gıdıklamaya dönüştü.

"Henüz değil kraliçem."

Tüm duyularım birbirine girdi.

"Lütfen," dedim nefes nefese, yüzüne bakabilmek için dirseklerimde kıvranarak.

O güzeldi. Sert ve güçlü ve şiddetli ve vahşi. Bana sorarsa onun olurdu. O an benden istediği her şeyi yapacaktım.

Duygularım yüzümde açık olmalıydı, çünkü gözlerinde karanlık, vahşi arzu parladı ve sonra ağzı üzerime kapandı, parmakları bir kez daha mutlu büyülerini çalıştırdı. Tekrar yastıklara düştüm ve ellerinin, ağzının, dilinin ve gözlerindeki ateşin bedenimi ele geçirmesine izin verdim.

Beni üç kez daha kenara çekti ve her seferinde geri çekildi ve beni tamamen bırakmamı engelledi. Nefesi göbeğime karşı sıcaktı, ben yalvararak kıvranırken parmakları ıstırap verici bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Yanıyormuşum gibi hissettim, her bir hücre onun dokunuşu için ağlıyordu.

Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyordum ama bitmesini hiç istemiyordum.

"Şimdi."

Bana karşı tek bir kelime hırladı ve bu yeterliydi.

Sırtım kamburlaştı ve geldim ama son kez olan serbest düşüş yerine bir zevk girdabına atıldım. Adını haykırırken göbeğim nabzı atıyor, derim karıncalanıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor, dalga dalga üzerime çöküyordu.

"Evet," diye hırladı, parmakları içimde, dili klitorisimde. "Bu kadar."

Ben titreyene kadar devam etti, bedenim çökmek üzereydi, tüm aklım ellerinin ve ağzının verdiği zevk tarafından tüketildi. Ancak son sarsıntıları dindikten sonra geri çekildi ve uyluklarıma yumuşak öpücükler kondurdu.

Titreyerek havayı içime çektim. Gözlerim berraklaştığında ve tekrar odaklanabildiğimde, o ayakta beni izliyordu. Togasının altında ereksiyon olduğu barizdi ve içime yeni ihtiyaç dalgaları gönderdi. Bunu parmakları yerine içimde kaydırması nasıl olurdu?

Bu düşünceyle çekirdeğim titredi ve doğrulup saçlarımı yüzümden çektim. "Seni istiyorum," dedim kendi sesim boğuktu.

Elleri iki yanında kenetlenmiş, gözlerinde güç parlıyordu. "Numara."

"Fakat-"

Sözümü kesti, sesi olması gerekenden daha yüksekti. "Almi, sana yalvarıyorum. Seni ne kadar istediğim hakkında bir fikrin var mı? Seni sikimin etrafında hissetmek, adımı defalarca haykırana kadar seni becermek için mi?" Gözlerim büyürken dişlerini gıcırdattı. "Hayır, durmalısın." Gözlerinde dalgalar yuvarlandı, çenesi gergindi.

Duygularımı kontrol altına almaya çalışarak bir süre daha ona baktım.

Onu o kadar çok istiyordum ki canımı acıtıyordu. Ve onun da bunu ne kadar istediğini görebiliyor ve duyabiliyordum.

Bunu bugün burada yapmak istemiyorsa, kendi sebepleri olmalı. Ve dürüst olmak gerekirse, anlayabiliyordum. Baş döndürücü arzularıyla mantıklı düşünmeye kendimi zorladığımda, bekaretimi de kaybetmek istediğim yer burası değildi.

Yine de bunu onunla yapacağımdan hiç şüphem yoktu. Ona tahmin edebileceğimden çok daha derinden bağlıydım.

Uzmanlığı, akıllı parmaklardan veya dilden daha ileri gitti. Sanki beni tanıyordu, bedenimi tanıyordu, sınırlarımı biliyor gibiydi.

"Öp beni o zaman" dedim.

Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşedi, gözleri yumuşadı. Yatağa geri döndü ve eteğimi bacaklarımın üzerine koydum, ona binmeye çalışmayacağımı kanıtlamaya çalıştım. Yanıma oturduğunda sahip olduğumu bildiğimden daha fazla irade gücü gerektirse de, kucağına tırmanmamak için togasının dokusunu temizledi.

Gözlerim dudağıma takılınca dudağımı ısırdım, sonra yüzüne doğru sürükledim. "Bu harikaydı."

"Sana zarar vermedim mi?"

başımı salladım. "Az değil."

"Ben asla sana zarar vermem. Daha önce söylediğim şeyi kastetmiştim. Seni her zaman kurtaracağım. Hep."

Ona nedenini sormak istiyordum. Hayatı boyunca görmezden geldiği bir kadın için nasıl bu kadar yoğun hissedebildiğini anlamak istedim. Ama bunun yerine kendimi öne eğilip dudaklarımı onunkilere dokundururken, elimi saçlarına sokarken ve onu kendime çekerken buldum.

"Ben de sen," dedim kelimeler içgüdüsel olarak gelirken.

Bir gong sesi duyuldu ve acı kafatasımı deldi, keskin ve ürkütücü ve az önce yaşadığım zevk patlamasına hiç benzemeyen bir şekilde.

"Kabukları saymanın zamanı geldi!" Sert bir kırmızı ışık parladı ve aniden tekrar ana odada duruyordum. Kendim hakkında hissettiğimde tenim yandı, eteklerimin düz olduğundan emin oldum ve tam olarak yaptığımız şeyi yapmış gibi görünmemeye çalıştım - muhtemelen odaya en az ilgi duyan bendim. Bazı talihsiz insanlar, sarayın atmosferinin

tadını benden biraz daha fazla çıkarmışlardı. İnsanlar ve yaratıklar kendilerini daha mütevazı bir şekilde düzenlemek için çabalarırken, bakmamaya çalıştım.

Poseidon yanımdaydı ve elimi tutarak Atlas'a baktı. Titan bir sütuna yaslanmış, herkese rahatsız edici bir şekilde gülümsüyordu. Kalypso ondan birkaç adım ötedeydi, Polybotes solumdaki odadaki herkesin üzerinde yükseliyordu ve Ceto grubun önündeydi, herkes ona geniş bir yatak veriyordu.

"Hey, bu alemdeki zevk odaları tamamen özeldir, onları öylece dışarı çağıramazsınız!" Eros kalabalığın arasından geçerek geldi, muhteşem gülümsemesi bariz bir şekilde yoktu.

Atlas, "Sanırım bulabileceğimi göreceksin," dedi. "Acıklı Olimposlu sihrin, az önce gösterdiğim gibi, benim Titan gücümle boy ölçüşemez."

Öfke ve ufacık bir korku iması içime işledi. Atlas güçlüydü. Poseidon'un sarayına sızmıştı ve şimdiye kadar kapasitesinin ötesinde çok az şey görünüyordu.

"Bir daha burada hoş karşılanmayacaksın." Eros kollarını toga kaplı göğsünde kavuşturdu.

Atlas alaycı bir tavırla, Kaybıma ağlıyorum, dedi. "Eminim Poseidon Davaları bittiğinde annen beni sarayına almak için yalvaracaktır. Aslında, eminim annen beni doğurmak için yalvaracaktır, nokta."

Atlas'ın çılgın gülümsemesi geri geldi ve arkasından devasa beyaz kanatlar fırlarken Eros'tan güç fışkırdı.

Athena ve Poseidon, Hawai gömleği giyen Dionysos ve Hermes olduğundan emin olduğum kısa kıvılcı saçlı bir adamla birlikte öne çıktılar.

"Atlas, bu Denemeleri kabul ettik ve daha fazlasını değil. Lütfen bunları hemen yürütün." Athena'nın lirik, derin sesi o kadar resmiydi ki bana bir öğretmeni hatırlattı. "Eros, krallığını

yakında terk edeceğiz, lütfen geri çekil." Emir sızdırdı ve Eros ondan istediğini yapınca şaşırmadım. Yine de öfkeli bakışlarını Atlas'a yöneltti.

"Nasıl istersen, kudretli Athena," dedi Atlas sahte bir şekilde selam vererek. Doğrulurken elini salladı ve alev çanağı belirdi, vazoları kabuklarla dolu olarak gösterdi. "Kalypso iki mermi buldu ve puanını dokuzda çıkardı." Güzel su tanrıçası kaşlarını çattı. "Şimdi, üç mermi bulduktan sonra, Ceto saat onda." Deniz canavarlarının annesi, vazosu daha yükseğe dolarken cam zeminde ciyakladı. "Polybotes iki mermi aldı ve toplam beşini yaptı." Atlas gözlerini bana dikti. "Bu, iki mermisiyle Almi'nin hemen önünde, altıda olduğu anlamına geliyor."

"Numara." Başımı sertçe salladım. "Son Yargılamada mermim yok, onlar Poseidon'undı."

"Hayır, izliyordum. İkisini de aldığını gördüm."

"En son Duruşma sona erdiğinde onları kimin tuttuğunu söylemiştin!"

Omuz silkti. "Fikrimi değiştirdim."

Öfke içime işledi, ama Poseidon elimi sıktığında ve ona baktığımda, öfkemin yüzüne yansıdığını görmedim.

"Yalnız konuşacağız," dedi, o kadar sessizce söyledi ki, onu sadece benim duyduğumdan oldukça emindim.

"Yani bu, Poseidon'un hala sıfır mermisi olduğu anlamına geliyor!" Atlas kollarını havaya kaldırarak duyurdu. "Denizin güçlü Kralı ve tek bir mermiyi bile kazanamaz." Başını sallayarak sırttı. "Başka bir yol alma zamanı sanırım."

Bir flaşla oda yok oldu.

Kendimi suda bulduğumda şaşırmadım ama ne kadar karanlık olduğuna şaşırdım. Panik içinde sağa sola savruldu, kendimi toparlamaya çalıştım ve nefes alan baloncuklar için sessiz bir ricada bulundum.

Onları görmeden önce hissettim, suya kıyasla serin bir şekilde yüzümde dolaşıyorlar. Usulca dudaklarımı ayırdım. Aralarında su değil hava akıyordu.

"Teşekkürler, hava," dedim minnetle, hareketlerimi yavaşlatarak ve etrafımda ne olduğunu görmeye çalışarak.

Tek ışık üstümden değil, altımdan geliyordu, bu da yönümü şaşırmama neden olmuştu. Parlayan bir lav nehrinden geliyordu, yerin siyah kayasındaki çatlaklardan fışkıran sıcak su jetleri. Gözlerim karanlığa alışınca, Poseidon'u göremesem de ayrıntıları seçmeye başladım.

Manzara, cehennemin okyanusun dibiyile bulunduğu bir kabustan fırlamış gibiydi.

Hafif bir parıltı gözüme çarptı ve gerildim, lav ya da çürümüş kan gibi kırmızı olmadığını anlayana kadar. Maviydi.

Poseidon, rahatlayarak gördüm. Suyun içinde hiç direnç göstermeden ilerledi ve hızla bana ulaştı.

"İyi misin?" diye sordu gür sesi.

"Evet. Ama benim Kryvo'm yok."

Farkındalık içime işledi.

Poseidon elimi tutarak, "Güvende," dedi. "Acele etmeliyiz. Bulabildiğimiz kadar çok mermi bulmalıyız."

"Amaç ne? Zaten onları bana veriyor."

"Bu iyi bir şey. Aramızda bölünmüş olsalardı, ikimizin de şimdiye kadar Ceto veya Kalypso'yu yenme şansı olmazdı."

Haklıydı, anladım, beynim buna alıştı. "Ha!"

Karanlıkta Poseidon'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Beni küçük düşürmeye çalışırken kendini ayağından vurdu. Gel."

Suda yüzdük, altımızdaki lav nehri genişliyor, biz hareket ettikçe yükselen çamurlu turuncu sıvının hızı. Bir şey ışıkla titredi ve bakmak için eğilirken Poseidon'un elini çektim. Aniden durdu ve onu bıraktım ve dikkatimi çeken şeye döndüm.

Lav nehrinin yanında dev bir deniz tarağı kabuğuydu, kapalıydı ama çok soluk mavi bir ışıkla titreşiyordu.

Poseidon ona doğru yaklaştı ve onu takip ettim, hızlı yüzerek ama o kadar hızlı değil ki kendimi yoracaktım. Yanına ulaştığımda, büyük kabuğu elleriyle açmaya çalışıyordu. Benim boyum kadar genişti, arka yarısı kayalık zeminle birleşiyordu. Lava çok yakın su sıcaktı.

Poseidon kolunu omzunun üzerinden kaldırdı ve hançerini okyanus togasının arkasından çıkardı. Bariz bir çabayla bıçağın ucunu istiridyeye sıkıştırdı. Yavaş yavaş, kabuk gıcırdayarak açılmaya başladı.

Deniz tarağı aniden açılıp yüzlerce minik yılan püskürttüğünde çılgınlığımı güçlkle bastırdım. Hepsi lavdan yapılmış gibi kırmızı veya turuncu yanıyordu. Suda her yöne hızla kıpırdandılar ve ben bir şey yapamadan, bir avuç ayak uzunluğundaki yılan bana ulaştı. Etrafımı sararken kuyruklarıyla beni kırbaçladılar, tenime dokundukları yerde yakıcı bir acı bıraktılar. Galatea'nın bana ödünç verdiği kılıcı bacak kayışından çektim ve kuyruğunu kolumun üstünde kamçılarmış bir yılan doğru fırlattım. Temas kurduğumda tısladı.

Uzaktan bir hırıltı sesi duydum ve midyeye baktım. Poseidon, şimdi açık olan kabuğun tam ortasındaki küçük yılan yığını kesiyor, onları ortada korudukları her neyse ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Air, şimdi yardım edebilirsen, minnettar olurum!"

Bileğime bir acı saplandı ve koluma dolanmaya çalışan yılanı vurdum. Bana dokundukları yerde tenimde kabarcıklar çıkıyordu ve dişlerimi gıcırdatıp kılıcımı parlak, yanan yılanlara doğru salladım.

Suyun içinden başka bir kükreme bana ulaştı ve lav yılanlarının patlaması Poseidon'dan uzaklaştı ve mücevher kutusu büyüklüğünde siyah bir sandık ortaya çıkardı. Suda öne doğru eğildi, kapağı hızla açtı ve küçük, parlak, beyaz bir kabuğu yukarı kaldırdı. Suyun içinden bana doğru vızıldayarak geçti, bileğimden tuttu ve beni yılanlardan uzaklaştırdı. Elleri kolumdaki kabarmış cilde dokunduğunda yüzümü buruşturdum ve başı benimkine döndü.

Küçük lav yılanlarının kanıtlarını görünce parlak gözlerinde öfke parladı.

Elimden geldiğince neşeyle, "Bir kabuk aşağı," dedim.

Biraz yavaşladı, yılanlarla aramıza biraz mesafe koyduktan sonra kabuğu bana uzattı. Onu aldım, dikkatlice sutyenime soktum ve hareket etmeye devam etmemizi işaret etti.

O kadar karanlıktı ki kaybolmak kolay olurdu ve Poseidon tekrar parlayan nehri takip etmeye başladığında memnun oldum.

Toprağın gitgide daha fazla kısmı kabaran erimiş kırmızı sıvıyla kaplanırken, siyah kayanın üzerine ürkütücü bir turuncu parıltı düştü. Sadece bir an sonra altımızdaki zemin düştü ve lav nehri lanet olası bir lav şelalesine dönüştü.

Korkutucu olduğu kadar güzeldi, parlak kırmızı ve turuncu akıntılar kayalık uçurumun kenarından aşağımızda büyük bir havuza çarpıyordu. Poseidon vücudunu suya yatırdı ve aşağı doğru yönelerek bizi lav şelalesinden oldukça uzakta tuttu.

Sanki içinde hayat çalkalanıyormuş gibi, lav düşerken hareketini görebiliyordum. Düşen lavdan bir çürük kan oluştuğunda, her şeyin ne kadar doğal olmadığını

düşünüyordum. Yaratığın yapıldığı mürekkep kırmızısı, kana benzer sıvı, lavdan dallar halinde dönerek katılaştı ve köpekbalığı şeklindeki canavara dönüştü ve devasa ağzı açıldı, suyun içinde hızla ilerlerken sıra sıra keskin dişleri görüldü.

34

ALMI

yüzmediğini fark ettim. Poseidon yavaşladı, bizi geri çekti ve durdu, sonra işaret etti.

Keto.

Tanrıça bizden daha derindeydi, devasa havuzun yanındaydı ve uzun, sivri uçlu bir kaya parçasıyla lavdan bir şeyler yakalamaya çalışıyordu. Çürümüş kan doğruca ona doğru gidiyordu.

Son anda başını kaldırdı ve iblis köpekbalığı yaratığını gördü. Yüzerek uzaklaşmasını bekliyordum ama tek yaptığı dokunaçlarından birini sallamaktı, ifadesi zar zor değişebiliyordu. Dokunaçtan sızan parlak kırmızı sıvı, çürük kanın etrafını bulanıklaştırdı. Suda sarsılarak başının birkaç metre üzerinde tamamen durdu. Son bir sarsıntıyla yanındaki kayalardan aşağı süzüldü, kıpırdamadan.

"Tekrar zehirlenmek istemiyorum."

Poseidon bana baktı. "Geldiğimiz yoldan geri döneceğiz."

Ama dönmeye başlar başlamaz, bir gıcırtı sesi ve ardından bir ılık su fışkırması bana ulaştığında.

Ceto'nun suda yükseldiğini görmek için ikimiz de döndük, kırmızı gözleri üzerimize dikmiştik.

"Hava!" Poseidon bırakmadan önce elimi sertçe sıktı. Kendimle baş edebileceğimi düşünmesi hem duygulandım hem de paniğe kapıldım.

Ceto'nun dokunaçlarından üçü önümüzde kıvrıldı, teni tıpkı çürümüş kanlar gibi dalgalandı. Üç dokunaçtan dökülen sıvı, kırmızı, yeşil ve siyah renkliydi. Poseidon elini kaldırdı ve avucundan fışkıran bir su şeridi, ona doğru hareket ederken bir duvara doğru genişledi.

Etrafımdaki suyun hareketindeki küçük bir değişiklik aniden büyük bir değişikliğe dönüştü ve önümde küçük girdaba doğru sıkışan bir hava şeridi belirdi.

"Hey!" dedim keyifle. "Zehirden kurtulmaya yardım et!"

Küçük girdap, su duvarına doğru hücum etmeden önce, togasını kaldırarak kadar Poseidon'un etrafında döndü. İkisinin buluştuğu ikinci anda, kafamın tepesinden başlayarak tüm vücuduma lezzetli bir şekilde akan bir enerji patlaması içimden yuvarlandı. Cildim karıncalandı ve tek düşünebildiğim o oldu. Gözlerimi yüzüne kilitlediğimde döndü ve şüphesiz onun da hissedebildiğini biliyordum. Gözlerinde yeni bir ışık parladı, her zamanki gibi delici bir mavi değil, neredeyse gümüş gibi soluk bir mavi.

Yüksek bir tıslama, ikimizin de hibrit girdabımızın Ceto'ya çarptığı geriye bakmamıza neden oldu. On metre yüksekliğindeydi, aynı zamanda soluk gümüşü bir parıltıya sahip olan hava büyüyle dönen parıldayan mavi su. Az önce Poseidon'un gözlerinde gördüğüm şey bu muydu? İkisi bir araya geldiğinde hava büyüümün bir yansıması mı?

Ceto mücadele ederken dokunaçlarından renkli mürekkepler uçuştı. Özgürleşiyordu.

"Ellerinin dolu olduğunu biliyorum, ama bir şansın olursa, üzerinde mermi olup olmadığına bak," dedim havaya.

Girdap aniden açılıp Ceto'yu tamamen ters çevirdiğinde ağzım açık kaldı. Tanrıça, dişlerimi diken diken eden korkunç bir gıcırdama, hırlama sesi çıkardı, sonra etrafında büyük bir kara su kabarcığı oluşmaya başladı.

Onun sihrini hissederek içime bir tehlike duygusu sızdı. Poseidon elimi tuttu. "Gitme zamanı."

"Beklemek! Onu yenebiliriz."

Poseidon tek kaşını kaldırdı ve çenesini çevreleyen taşı gördüm.

Ama başını salladı. "Üç deyince onu tıpkı Kalypso gibi uçmaya gönderiyoruz."

"Bire kadar saymış olabilirim," dedim ona dönerken. Dönen siyah bir kırmızı damarlı lav kütlesi ile çevriliydi, bizim girdabımız, sanki onu zapt etmeye çalışıyormuş gibi, onun etrafında önemli ölçüde daha yavaştı.

"Şimdi!"

Poseidon iki elini de kaldırırken, yalvarışıma elimden geldiğince zihinsel komutlar verdim. "Onu buradan olabildiğince uzağa gönderin!"

Girdap gümüş ve mavi parlıyordu, o kadar parlaktı ki gözlerimi korumak zorunda kaldım. Ceto tekrar tısladı ve sonra her şey suyun içinden yükseldi, lav şelalesi kraterinin üzerinde yükselirken onu da beraberinde götürdü. Dönme hızlandı ve sonra Ceto girdabın kenarından fırladı, sümüksü vücudu suyun içinde uçarak hızla kasvette kayboldu.

"Kahretsin! Şunu gördün mü?" Heyecanımı gizleyemedim Poseidon'a döndüm. Benimkilerle karşılaştıklarında gözleri hala parıldayan bir enerjiyle canlıydı. Beni şaşırtarak ilerledi ve dudaklarıma kısa ama şiddetli bir öpücük kondurdu.

Geri çekildiğinde, daha fazlasını isteyerek onunla birlikte hareket ettim, ama benim küçük girdabım, kasvetli sulara dans ederek aramıza girmeye zorladı. Orada, dönen havanın ortasında ve onun soluk gümüşü parıltısıyla aydınlatılmış bir kabuk vardı.

"Seni küçük hırsız!" diye bağırdım. "Gerçekten onun mermilerinden birini çalmayı başardın mı? Çok zekisin!"

Girdap yükseldi ve etrafımızda yükseldi, giderken Poseidon'un togasını bir kez daha kaldırdı ve o kaşlarını çatarak güldüm.

"Devam etmeliyiz. Duygusal desteğiniz denizyıldızı olmadan ne kadar zamanımız kaldığını bilemeyiz." Kryvo'nun yanımda olmamasından dolayı bir huzursuzluk hissettiğimde elimi tuttu.

"Evet. Daha fazla mermi."

Bir dizi küçük, birbirine bağlı lav havuzunun bulunduğu lav şelalesi kraterine geri döndük, sızma hafif eğimin üzerinden birinden diğerine damlıyordu. Poseidon doğruca Ceto'nun olduğu yere yöneldi ve havuzlardan birinde küçük bir adada oturan küçük bir tahta sandık gördüm. Benim küçük girdabım bize eşlik etmiş, ciddi bir kafein patlaması yaşıyormuş gibi etrafımızda uçuşmuş, bir an olsun kıpırdamadan durmuştu. Düşündüğümde değil. Benimle hava alması beni çok mutlu etti.

"Göğüsünü alabilir misin?" sordum.

Lav havuzunun ortasına doğru yaklaştı ve kutunun etrafında dönerken kapak açıldı. Poseidon içini görebilmemiz için daha yükseğe yüzdü, ama kabuk yoktu. Küçük bir kağıt parçası vardı.

Girdabım küçüldü, öyle ki sadece altı santim boyundaydı ve göğsün içine daldı. Yükseldiğinde, kağıt ortasındaydı ve bana geri döndü.

Kağıdı açtım ve Poseidon görmek için yaklaştı. Eğri bir şeklin kaba bir çizimi ve onu kesen noktalı bir çizgi vardı, sonunda bir X vardı.

"Sanırım lav şelalesinin altında demek."

"Ne? Olduğu gibi, lanet olası lavlardan geçelim mi?"

"Evet. Ölümcül bir duruşma için yeterince zor olurdu."

Şelaleden aşağıdaki havuza akan lav akıntısına gergin bir şekilde baktım. "İblis köpekbalıklarını püskürten aynı lav yağışı mı?"

"Evet. Aynı."

"Daha önce yaptığımızı yapmalıyız. Suyu havanızla birleştirin," dedi Poseidon.

Başımı salladım. "Lavları temizlemek için mi?"

"Aynen öyle."

"Bunun için var mısın?" Kendi girdabımı sordum. Suda sekti, sonra aniden genişleyerek benimle aynı boyuta geldi.

Poseidon elini kaldırdı, avucundan su şeritleri akıyordu. Neredeyse görkemli bir şekilde, önümüzde parıldayan ışık huzmeleri dönerek kendilerini girdaba soktular. Aynı enerji dalgasının bedenimi ele geçirdiğini, baş döndürücü, sarhoş edici duygunun beni tepeden tırnağa doldurduğunu hissettim. Girdap hareket etti, devrildi ve daraldı, böylece yatay bir tüp haline geldi. Bir güzelleşmeyle, merkezde durarak lav şelalesine doğru güç verdi. Lav, her iki yanından aktı, erimiş sıvı tabakasının içinden mükemmel bir tünel oluşturdu. Poseidon'a dönerek kutlamaya başladım, ama içime sızan donuk bir ağrı kafama girdi. Tünelin tepesi çöktü ve Poseidon elimi sıktı.

"Odak. Şimdi gitmeliyiz. Konsantrasyonunuzu kaybetmeyin."

Dediğini yaptım, tüm düşüncelerimi girdaba döktüm.

Tüneli açık ve sabit tutun. Yaklaştıkça yapabilirsin, diye düşündüm. Isı beni bunalttı ve tünel tarafı yok oldu ve lavların, içeride olsaydık tam olarak olacağımız yere akmasına izin verdi.

"Odak!"

Isı seni öldürmez, dedi Lily'nin sesi aklımda. Havaya konsantre olun. Hisset. O Yan Rüzgarın güvertesinde durduğunuzu,

etrafınızda esen rüzgarın sizi gitmek istediğiniz yere götürdüğünü hayal edin. Rüzgarı hisset.

Dediğini yaptım, gözlerimi kapatmayı riske atmadan, diğer tüm duyularımı onun tarif ettiği gibi aktarmaya çalıştım.

"Teker teker gideceğiz. Önce sen."

Poseidon elimi bıraktı ve derin bir nefes ve midemde bir rahatsızlık hissi ile hava tüneline yüzerek geçtim.

Bir saniyeden daha kısa sürede işim bitmişti, ama bana bir yaş gibi geldi. Yeni çevreme bakmak için durmadım, sadece Poseidon'un sağ salım geldiğini görmek için arkamı döndüm. O yanımda olur olmaz, girdap boşa çıktı, içime işleyen acı yok oldu.

"Hava? İyi misin?"

Tam önümüzde duran lav perdesinde bir hareket vardı ve bir çürük kanın fışkırmasından korkarak nefesimi tuttum.

Ama ortaya çıkan benim küçük girdabımdı. Hızla döndü, içinden süzülen minik lav damlacıkları, adeta kendini sallayan bir köpek gibi.

"İyi yaptın" dedim. Sürprizime göre, avuçlarını dürterek Poseidon'a taşındı.

"Sanırım suyunu seviyor" dedim.

"Onlar iyi bir takım." Gözleri benimkilere dikildi ve sadece sihirden bahsetmediğini biliyordum.

Bir çatırtı sesi bizi birbirimize bakmaya zorladı.

Arkamızdaki uçurum, şimdi arkamızda olduğumuz lav yağışı tarafından açıkça aydınlanıyordu ve biz izlerken kaya gıcırıyor ve çatırdıyordu. Ani çökme tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi görünmüyordu, daha çok kendi hayatı vardı.

Poseidon elimi tuttu ve duvara yakınlaşarak daha derine indik. Çok geniş, sığ bir mağaraya rastlamamız uzun sürmedi.

Çürümüş kanlara hazırlanırken gözlerimi sonuna kadar açık tutarak mağarayı taradım. Arkadaki siyah kayadaki çatlaklardan gelen turuncu bir parıltıyla aydınlandı. Mağara boyunca dikkatli bir şekilde yüzdük ve Kryvo'nun orada olup bize ne kadar zamanımız olduğunu söylemesini diledim. Ve beni büyüyen huzursuzluğumdan uzaklaştırmak için.

"İşte," dedim işaret ederek.

Biraz ileride mağarada duran bir taş heykel vardı. Ona doğru yüzdük ve detayları netleştince merakımı önleyemedim.

Belli ki çok eskiydi, taş yontulmuş ve yıpranmıştı. Çok güzel bir kadındı, üzerinde toga ve abartılı bir taç vardı. Ancak taç, saça oturmak yerine bir yılan yuvasının etrafına sarılmıştı. Saçını bir düzine yapmış olmalı ve yüzlerindeki detay mükemmeldi.

Poseidon, birkaç metre yaklaştığımızda aniden durdu.

"O güzel," dedim.

"Kabuğu bulmamız gerek." Kesik sesi, altında bulunduğumuz zaman baskısını hatırlamamı sağladı ve başımı salladım.

Çevresel görüşümdeki hareketin farkına vardım ve bunun benim girdabım olmasını umarak başımı çevirdim.

değildi. Bir çürük kanın parıldayan kırmızı girdapları, mağaradan bize doğru ilerledikçe daha da netleşiyordu.

Poseidon elimi çekerek başka yöne bakmamı sağladı. Başka bir çürük kan.

"Hızlı bir şekilde."

En çok dikkati çeken yılanlara önce dikkatlice bakarak heykele doğru yüzdüm.

Yine de dokunmak için uzandığımda Poseidon ellerimi tokatladı ve ben itiraz edemedim kendi parmak uçlarını taşa bastırdı. Önce yüzündeki gerginlikle, sonra hiçbir şey olmayınca rahatlamayla kaşlarımı çattım.

"Bu bir tuzak olabilir. Hadi, aramama yardım et."

Başımı salladım. "Hava, çürükkanları birkaç dakika oyalayabilir misin?" Girdabın yerini bulmak için döndüğümde midem kasıldı. Yaklaşan en az beş iblis köpekbalığı daha vardı. Girdap genişleyerek koruyucu bir şekilde etrafımızı ve heykeli çevreledi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sonra heykele döndüm. Poseidon ellerini yılanların üzerinde gezdiriyordu, ben de suya daldırıp oymanın geri kalanını inceledim.

Kemer takıyordu, gördüm ve ortada o kadar yıpranmış bir amblem vardı ki seçemedim. Küre şeklindeydi ve hemen belli olmayan bir şeyi ortaya çıkarıp çıkarmayacağını görmek için parmaklarımı etrafında gezdirdim.

Biraz fazla sertçe çektim ve küre elimde çıktı. "Kahretsin," diye mırıldandım, ters çevirdim. Arkasında küçük bir delik vardı. "Poseidon!"

Bana döndü ve onu tuttum. Bir su şeridi parmak ucundan ayrıldı ve küçük bir noktaya daralarak iğne deliği deliğine girdi.

Yanımda kırmızı bir ışık parladı ve girdap koçumun bir çürük kana dönüştüğünü görmek için yanlara baktım, bir başkasıyla başa çıkmak için diğer tarafıma zum yapmadan önce, gücü geri göndererek.

Bir patlama hissettim ve elimdeki taş küreye baktım. Bir çatlak açmıştı. Yolun geri kalanını açmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamadı. Yine de açıklığın iç dudağında eski dilde yazılmış bir şey seçebiliyordum. Bize ulaşmak için girdabımı geçmeye çalışan diş gıcırdatmasını görmezden gelmeye çalışarak Poseidon'a doğru tuttum.

"Ne diyor?"

Tek kelime etmeden önce gözlerinde bir korku parıltısı gördüğüme yemin edebilirdim. "Ekdikisi."

Küre tamamen açıldı ve ortasında küçük kırmızı bir kabuk ortaya çıktı. Uzandım ve her şey karardı.

ALMI

Sarayın avlusu etrafımda belirdi ve ben şaşkın bir zaferle etrafımda göz kırptım. Biz yapmıştık. Benim büyüm bunu başarmıştı. Ceto'yu yenmemize, testlerden ve tuzaklardan kurtulmamıza ve daha da iyisi - mermi almamıza yardımcı oldu.

"Üç mermi!" Döndüm, Poseidon'un koluna yapıştım ve onunla temasa geçtiğimde gözlerindeki vahşiliğe karşı durdum.

Özgürlük.

Bu duygu beni güçlendirdi, o kadar güçlü, o kadar ezici ki, gözlerindeki vaat dışında her şey soldu.

Gökyüzünde süzülen, dalgaların, denizin, rüzgarın ve sonsuz, sınırsız zaman ve mekanın arasından savrularak geçen bir ömür...

"Alm." Adım Poseidon'un dudaklarında canlı düşüncelerin akışını kesti ve tereddüt etmeden kendimi parmak uçlarımda kaldırdım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Etrafımızdaki insanları ya da yayında olabileceğimizi hiç düşünmedim. Ve o da yapmadı.

Güçlü kolunu belime sararak ve beni kendine doğru çekerek rakipsiz bir yoğunlukla tutkuma karşılık verdi. Beni ne kadar istediğini hissedebileceğim kadar sıkıydı.

Dili benimkileri buldu ve arzu tüm vücuduma yayıldı, sıcak ve aciliyeti neredeyse acı vericiydi.

"Efendim!" Galatea'nın tiz sesi bizi ayırmaya zorladı ve ilk komutanına dönerken, kutlamamızı böldüğü için ondan nefret etmemeye çalışırken hafifçe soludum.

Yine de yüzündeki ifadeyi gördüğümde... bir şeyler yanılttı.

"Bize izlettiğin adam bu," diye nefes aldı. Poseidon gerildi, gözleri huzursuzca bana çevrildi. "Gelmelisin. Şimdi." Parıldamadan önce ağzımı açıp ne olduğunu soracak zamanım bile olmadı.

"Fırın?" Silos'un fırınında gözlerimi kırıştıtırırken midemde mide bulandırıcı bir his belirdi. "Silos'u mu izliyordun?" Sözlerim boğuk bir fısıltıydı. Poseidon cevap vermedi, sadece döndü ve kapıya doğru Galatea'yı takip etti. Üst kata bakarken korkuyla peşlerinden koştum. Lily'nin olduğu odaya.

Fırına girer girmez korkum çok daha kötü bir şeye dönüştü. "Silolar!" Poseidon'u ve Galatea'yı geçerek arkadaşımın durduğu yere doğru koştum. "Numara!"

Taş. O taşan yapılmıştır.

Fırında daha çok heykel olduğunun belli belirsiz farkındaydım, sanki müşterilerinin her biri onlara hizmet ederken taşla dönüşmüş gibi.

Aklım dönüyor, arkadaki kapıya, merdivene koştum.

Adımları ikişer ikişer atarak bir gürültüyle Lily'nin odasına daldım.

"Alm!" Kapı çarparak açıldığında Poseidon'un sesi adımı kükredi.

Yatağı boştu.

Bir an nefes alamadım, beynim tamamen boşaldı.

Onu bir heykel olarak bulmaktan çok korkmuştum, ama orada değil miydi?

"O gitti! Poseidon, o gitti!" Fırına geri döndüm ve dondum.

Atlas, Silos'un taş formunun yanında duruyordu, ona bir tür mobilyaymış gibi yaslanmıştı.

"O nerede?" Sözlerim bir çığlık çıktı ve Atlas güldü.

Poseidon'a baktım, gözlerim kızgın, korku dolu yaşlarla dolmuştu. İçini dizginlenemez bir öfke doldurdu.

"Bir Nereid'in kalbi, ha?" dedi Atlas.

Kız kardeşim için şimdiden korktuğumu sanıyordum ama şimdi korktuğumu biliyordum.

"Ona dokunmaya cüret ediyorsun..."

Elini kaydırarak öne çıktı ve tehditlerim ortadan kalktı. Ağzımı oynatıyordum ama sesim çıkmıyordu. Hayal kırıklığı tüm vücudumu ısıttı ve yüzümden daha fazla öfkeli yaşlar aktı.

"Sorun şu ki, Almi, Poseidon ve her kimsen," dedi Galatea'ya elini sallayarak, "durumunun ciddiyetini anlamıyor gibisin. Almi, özellikle sen, yeterince bilgili değilsin." Deli sırtışını bana çevirdi. "Oracle'ı görmek için küçük bir geziye çıkmıştım."

"Atlas! Denemelerin ortasındayız, müdahale edemezsiniz! Kız kardeşine ne yaptın?"

"Ben müdahale etmiyorum. Kölelerimden biri kazandığında, krallığınızı yönetmek için uygun bir durumda olduğumu garanti ediyorum. Okyanusun kalbini ele geçirerek. Almi, sana tüm kehaneti anlattığımı varsayıyorum?"

Ona dik dik baktım ve bu hislerimi yeterince ifade etmediğini hissettiğimde ona tükürdüm.

Gözleri karardı ve teninden alevler yükseldi. "Sen aşağılık bir şeysin," diye tısladı. "Seni neden bu kadar uzun süre sakladığımı anlayabiliyorum."

"Bunu neden şimdi yapıyorsun? Duruşmalar bitene kadar bekleyin, sizinle bire bir yüzleşeceğim," dedi Poseidon.

"İkinizin kazanacağını biliyor," dedi Galatea, sesi yüksek ve netti. Cümlesinin Atlas'ın yüzüne getirdiği öfkeli bakış için onu öpebilirdim.

O haklı. Bunu yapıyordu çünkü elimizde çok fazla mermi vardı.

Ondan bir güç fışkırdı, Galatea'ya bir ateş ırmağı çarptı. Çarptığı anda önünde bir su duvarı patladı ve alevlerin hepsini olmasa da çoğunu söndürdü.

"Durmak!" Çıglık attım, alevler içindeki fırının görüntüleri beni kovalıyordu. Ama ses çıkmadı.

Titan'da koştum. Bana döndü, alevleri onun yerine bana güç verdi. Ama sanki bir hatayı anlamış gibi, yüzü değişti ve ateş yok oldu.

Tekrar gülmeye başladı. "Hayır hayır hayır! Seni öldürmemeliyim! Ölüm, bu canavarın karısı için çok ama çok iyi olurdu." Hareket etmeyen Poseidon'a döndü. Sonunda bunun doğru olmadığı aklıma geldi ve görünmez bir kuvvete karşı savaşıırken vücudundaki gerginliği gördüm. Taş derisinin üzerine süzüldü.

Daha önce olduğum gibi Atlas'ın gücüyle sıkıştı.

"Lily nerede?" toprakladı. Kız kardeşimin adını söylediğini duyunca yanaklarımdan taze yaşlar süzölmeye başladı.

"Öğrenmek mi istiyorsun? Denemelerdeki yerinizi kaybedin."

"Bunu yapamam."

"O zaman ablası bende kalıyor. Baygın bir deniz perisiyle evlenebileceğime eminim."

"Bölgemi sana öylece teslim edemem."

Duygu içimden akıp gidiyordu. Poseidon'un krallığından vazgeçemeyeceğini biliyordum. Ama Lily'yi bu canavarın ellerine nasıl bırakabilirdi?

Başka bir yol olmalıydı.

Dudaklarımdan çaresiz sözler döküldü, hem ricalar hem de lanetler ama ses çıkmadı. Umutsuz hayal kırıklığı içimde hiç hissetmediğim bir öfkenin doğmasına neden oluyordu.

"O zaman kızı tutuyorum." Atlas omuzlarını silkti. "Eğer karının artık bana bir faydası yoksa, o zaman belki de benim için yaptığın iyiliğin karşılığını vermenin zamanı gelmiştir." Ateş etrafında kükredi ve bana döndü.

"Atlas!" Poseidon kükredi ve deniz tanrısının yüzünde gerçek korkuyu gördüm. Güç ondan patladı. Gelip bana yardım

etmesi, beni kız kardeşime sahip olan manyaktan savunması için havaya umutsuz bir yalvarış gönderdim.

Ve hava cevap verdi.

Lanet bir kasırga önümde canlandı, tanrıların alevlerini kamçıladi ve onları ona geri fırlattı. Atlas, üzerine bir su dalgası çarptığında hırladı. Silos'un heykeli, fırındaki diğer tüm taş vatandaşlarla birlikte yere ve ardından binanın yan duvarına çarptığında dehşet içinde çığlık attım. Bina gıcırdadığında herkes bir anlığına dondu ve umutsuzca Poseidon'a baktım.

Galatea odanın ortasına koştu, asasını yüksekte tutuyordu ve parlıyordu. Bina etrafımızda çökmeye başladığında, içinden bir su kalkanı fışkırdı, içindeki her heykel güvende.

"Sen acınasısın!" Atlas, yıkılan yıkımın sesini duyunca kıkırdadı. Kırmızı bir parıltı oldu ve sonra önümdeydi, eli fırlayıp beni boynumdan kavradı. "Karım Almi ile tanışmak ister misin? Seninle tanışmak istiyor, biliyorum." Nefesi tenimi yakıyordu - çok sıcaktı ve çok yakındı.

Hava! Yardım!

Kasırga bize çarptı, onu yana devirdi ve boğazımdaki tutuşunu bıraktı ve sonra Poseidon kendini tanrıya fırlattı. İki adam yere yuvarlandı, savaşırken su ve alev üzerlerine çarptı.

"Yolda!" Atlas ayağa fırlarken neşeyle bağırdı. Poseidon arkasından sıçrarken Atlas'ın yüzüne yumruk karesini indirdi ve Atlas tökezledi, burnundan gümüş renkli sıvı akıyordu. Gözleri tamamen karardı ve konuştuğunda sesi artık onun sesi değildi, korkunç bir korku filminden fırlamış gibiydi, o kadar yüksek sesliydi ki sanki dünyanın kendisinden geliyormuş gibiydi.

"O burada. Ve kız kardeşin onda." Bana döndü, şeytani gözleri başımı döndürdü ve midem bulandı.

Lily buradaydı?

"Kardeşini geri istiyor musun?"

Umut yükseldi. "Evet!" Sözüm gerçekten yüksek çıktı, sesim geri döndü. "Zambak!"

"Karımı sana vermesi için ikna etmen gerekecek."

Döndüm, onu aradım. Altın yılanlar Galatea'nın su kalkanının içinden bize doğru kaydı. Yeşil ve uzun parmaklı bir el kalkanı itti.

Poseidon'un konuştuğunu duydum. "Almi, gitmelisin."

"Ne? Hayır, Lily olmadan olmaz!"

"Bu çok tehlikeli."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Numara! Hayır, sakın beni ondan almaya cüret etme!"

"Onu geri alacağım." Gözleri sertti, işkence görmüş duygularla doluydu. "Söz veriyorum."

Ağzımı açtım ama başka bir şey söyleyemedim dünya beyaza büründü.

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi takdirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.